ANTOLOGIE DE

JAMES PATTERSON

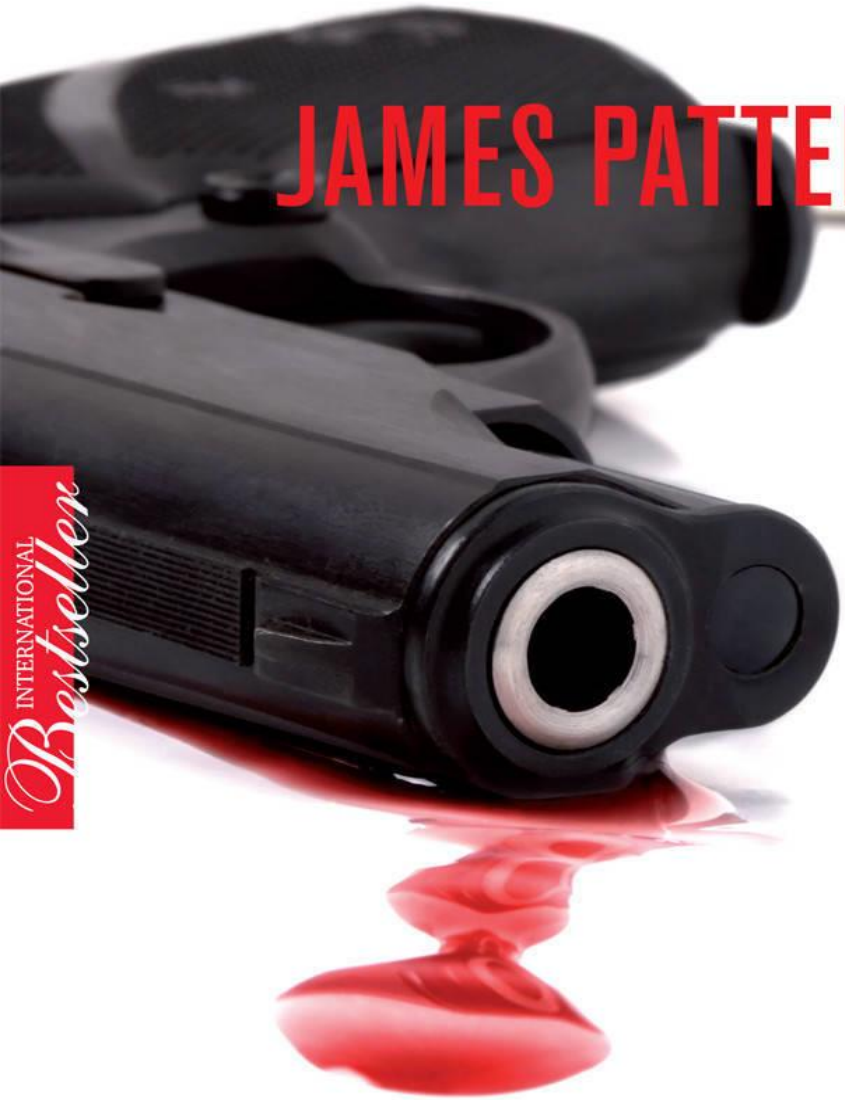

INTERNATIONAL Bestseller

Denise Hamilton
Eric Van Lustbader
Christopher Rice
Alex Kava
Grant Blackwood
F. Paul Wilson
Ted Bell
M. Diane Vogt
Christopher Reich
Brad Thor
Raelynn Hillhouse
Robert Liparulo
Steve Berry
Katherine Neville
Douglas Preston
Lincoln Child

Thriller 2

LITERA®
Săptămâna Financiară

JAMES PATTERSON

THRILLER

Vol. 2

Cuprins

Denise Hamilton CÂT Al BATE DIN PALME
Eric Van Lustbader ÎN SPATELE OGLINZII
Christopher Rice MAN CATCH
Alex Kava NOAPTE BUNĂ, SCUMPĂ MAMĂ
Grant Blackwood SACRIFICIUL LEULUI
F. Paul Wilson INTERLUDIU LA DROGHERIA DUANE
Ted Bell SERVANTUL
M. Diane Vogt VIAȚA DUPĂ TORONTO
Christopher Reich ASASINI
Brad Thor SOLUȚIA ATENA
Raelynn Hillhouse CONSTRÂNGERI DIPLOMATICE
Robert Liparulo ZONA DE TRAGERE
Steve Berry DĂ-I DIAVOLULUI CE I SE CUVINE
Katherine Neville CLUBUL DIN ZILELE DE MARȚI
Douglas Preston şi Lincoln Child PLECAT LA PESCUIT
Biografiile autorilor

Denise Hamilton

SPRE UŞURAREA FAMILIEI SALE, Denise Hamilton stă acum acasă, în Los Angeles, şi scrie romane polițiste al căror personaj principal este Eve Diamond. Dar pe vremuri, înainte de a se dedica literaturii, a lucrat pentru *Los Angeles Times* şi a cutreierat întreaga lume, trimițând reportaje din Asia, Europa de Est, Balcani şi fosta Uniune Sovietică.

În 1993, prin intermediul programului american Fulbright, a devenit profesor de jurnalism în Macedonia. Războiul din Bosnia era în plină desfăşurare, şi Hamilton ştia că, dacă luptele aveau să ajungă în acea parte a Balcanilor, va fi nevoită să treacă peste noapte de la statutul de cadru didactic la cel de corespondent de război. Din fericire, Macedonia nu a fost afectată de conflict şi Hamilton a putut să călătorească în sudul Balcanilor, unde s-a îndrăgostit de mica şi necunoscuta națiune albaneză, care tocmai ieşea din izolarea impusă de cei cincizeci de ani de regim comunist. Aşa cum o arată Hamilton în povestirea *Cât ai bate din palme,* la acea vreme existau puține modalități de a intra şi de a ieşi din Albania, dar ea a reuşit să ajungă la Tirana, făcând autostopul împreună cu nişte jurnalişti albanezi pe care îi cunoscuse la o conferință pe malurile frumosului lac Ohrid, la granița dintre Macedonia şi Albania.

Nu era o excursie planificată, şi Hamilton n-avea cu ea decât două sute de dolari şi un singur

schimb de haine în rucsac. Fiind însă o fire aventuroasă, a profitat de ocazie şi iat-o ajunsă la Tirana, într-o după-amiază târzie, începând imediat să dea telefoane altor profesori americani Fulbright, în speranța de a găsi un loc în care să poată înnopta. A avut noroc şi, înainte de a se întuneca, a dat peste un confrate dispus s-o ajute, care i-a oferit nu numai găzduire, dar şi cina la unicul restaurant franțuzesc din oraş, unde l-au cunoscut pe proprietar, un albanez chipeş şi educat.

Acesta i-a sugerat să o ducă înapoi la Skopje, unde mergea des cu afaceri, în Mercedesul său. Nu au reuşit să-şi coreleze programele, şi propunerea nu s-a materializat, scriitoarea neaflând decât mult mai târziu povestea vieții acestui bărbat, pe care a inclus-o în *Cât ai bate din palme,* povestire ce îl poartă pe cititor prin intrigi cu un profund iz balcanic, asezonate cu descrieri ale locurilor, aromelor, impresiilor şi priveliştilor pe care puțini occidentali au avut ocazia să le cunoască.

O povestire cât un crâmpei de viață.

CÂT Al BATE DIN PALME

AŞEZATĂ PE SCAUNUL de lângă şofer, Jane privea peisajul, încercând să-şi spună că totul era în regulă. La volanul Mercedes-ului care gonea pe autostrada albaneză cu o sută de kilometri la oră se afla Bashkim. Înăuntru, aerul era închis şi rece.

Afară, pe câmpurile rămase nearate, serele goale îşi căscau geamurile sparte. O femeie îmbrăcată în negru, torcând lână cu fuiorul, mâna din urmă o turmă de capre spre dealurile stâncoase. Era un loc în care se putea petrece orice, se gândea Jane, fără ca cineva să afle vreodată. Vântul putea să-i sfâşie hainele, şi ploaia să-i spele oasele, iar, la venirea primăverii, caprele vor paşte iarba din jurul trupului ei lipsit de viață.

„Încetează", se mustră ea. Era o persoană rațională, nu una dintre fetele acelea hipersensibile, care se pierdeau cu firea cât ai bate din palme. Tot ce trebuia să facă era să reaprindă flacăra emoției pe care o trăise cu o seară înainte.

Fusese împreună cu Paul la restaurantul lor favorit din Tirana, după ce se certaseră pentru că el refuzase să recurgă la contactele sale diplomatice pentru a o trece dincolo de graniță, în fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, în a cărei capitală se desfăşura o conferință pe tema literaturii balcanice, la care ea îşi dorea din tot sufletul să participe.

— Care e problema? insistase Jane. Curierul tău de la ambasadă face de două ori pe săptămână cursa Tirana Skopje.

Paul se arătase însă brusc foarte interesat de fotografiile cu Turnul Eiffel, Arcul de Triumf şi Alpii francezi, care decorau pereții. Muzica se auzea în surdină: Edith Piaf suspinând despre iubire şi trădare. Dinspre bucătărie veneau

chelneri purtând maiestuos farfurii de *omelettes* şi *salades niçoises.* Acesta fusese sanctuarul lor, locul lor secret, acea fărâmă de Paris care ținuse la distanță haosul Albaniei. Acum însă, haosul îi urmărise înăuntru.

— Nu pot să folosesc ruta pentru civili, este rezervată strict afacerilor consulare, ripostase Paul.

De când şi până când era ea un simplu civil? Jane spumegă de furie la amintirea altor cuvinte, mult mai pătimaşe, şoptite de Paul în cele trei săptămâni de când erau împreună. El era diplomat de rang inferior la ambasada americană, iar ea, bursier Fulbright. Se cunoscuseră la o recepție dată de ambasadă, în prima săptămână petrecută de ea la Tirana, când băuseră amândoi prea mult merlot albanez, şi de atunci rămăseseră nedespărțiți. În momentele ei de slăbiciune, Jane se întreba dacă era doar o relație trecătoare, între doi oameni aflați departe de casă.

— Ce-ai vrea să fac, autostopisto? Ştii bine că nu există prea multe variante ca s-ajungi de aici în est.

Şi asta pentru că acel nenorocit de comunist, chipurile idealist, care condusese Albania timp de aproape cincizeci de ani, distrusese liniile ferate şi închisese granițele, de teamă ca iugoslavii, americanii şi NATO să nu care cumva s-atace țărişoara lui săracă şi înapoiată. Şi acum, la atâția ani după moartea lui Enver Hodja, logistica ieşirii

şi intrării în țară era în continuare un adevărat coşmar. Nu existau trenuri şi autobuze locale. Avioanele nu zburau decât spre Vest, de unde trebuia să te întorci. Taxiurile erau mai ieftine, dar ea era studentă şi nu-şi permitea să cheltuiască o sută cincizeci de dolari pe aşa ceva.

— Scuzați-mă, se auzi o voce joasă, melodioasă. N-am vrut să trag cu urechea, dar cum vorbeați destul de tare… cred că vă pot fi de ajutor.

În fața lor stătea Bashkim, proprietarul restaurantului, un bărbat zvelt, într-un costum italienesc, cu mâinile strânse la piept, într-un gest plin de respect. După ce trudise ani de zile în restaurante pariziene, se întorsese în patria natală pentru a şi deprinde conaționalii cu deliciile bucătăriei franțuzeşti. Numai ca albanezii, cu salariile lor, nu-şi permiteau nici măcar un *frite,* deşi braseria se insinuase imediat în deconturile membrilor ONG-urilor şi personalului diplomatic.

Paul îl fixă cu privirea, gânditor.

— Zău? întrebă el, cu o lumină stranie în priviri, care se stinse pe dată.

Bashkim zâmbi cu modestie, făcând o plecăciune în direcția lui Jane.

Mâine trebuie să ajung la Skopje cu nişte afaceri, spuse el. Aş fi onorat dacă m-ați însoți. Am suficient loc în maşină.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, răspunse încet Paul.

Dar Jane văzuse Mercedesul albastru strălucitor

parcat în spate şi îşi imagina deja călătoria confortabilă şi discuția aprinsă, mai întâi despre peisajul rural, apoi despre defileele montane dezolante prin care aveau să treacă. Bashkim aven maniere impecabile, vorbea cinci limbi, înțelegea problemele societății civile. Soția lui, o albaneză frumoasă, cu ochi verzi, ținea registrele restaurantului, în timp ce fiica lor, îmbrăcată în superbe rochițe cu volănaşe, se juca cu păpuşile în camerele din spate. Jane ştia că Bashkim şi soția sa se iubeau. Spre deosebire de alți bărbați, care o dezbrăcau din priviri, el nu îi aruncase niciodată priviri pofticioase. Mai ştia şi că era apreciat de comunitatea de expatriați. Cu el, avea să fie în siguranță. În plus, asta avea să pună capăt gâlcevii neplăcute şi să-i alunge suspiciunea sâcâitoare că Paul nu ținea suficient de mult la ea pentru a trage nişte sfori la ambasadă.

Cuprinsă subit de nevoia de a-şi impune punctul de vedere, declară:

— Eu însă sunt sigură că e o idee bună.

Paul îşi aruncă brațele în sus, chipurile consternat, făcându-i în acelaşi timp cu ochiul lui Bashkim:

Femeile astea occidentale, când îşi pun în cap să facă ceva…

Jane îi dăduse un picior pe sub masă, dar mai târziu în acea noapte se regăsiseră în pat cu frenezia obişnuită, alimentată şi de iminența scurtei despărțiri. După aceea, Jane fu mişcată

când Paul îi vârî telefonul său mobil în rucsac, insistând să-l ia cu ea şi să-l sune imediat ce avea să ajungă la Skopje.

Aşa că, în acea dimineață, Jane a părăsit apartamentul lui Paul şi a pornit la drum. Străzile miroseau a pământ umed şi a conducte de canalizare. Țigănuşi schilozi, cu membrele contorsionate în fel şi chip, zăceau pe bucăți de cartoane întinse pe trotuar, cerşind bani de la trecători. Gospodinele scuturau cu furie carpetele peste balustradele balcoanelor. La etajul trei, o vacă mugi revoltată. La început, ideea vitelor ținute în casă o şocase pe Jane, dar cu timpul aflase că să-ți laşi vaca în libertate la Tirana era la fel de riscant ca şi parcarea maşinii în locuri pustii.

A ajuns la casa lui Bashkim şi l-a găsit ocupat cu îndesarea unei valize pe bancheta din spate. Mercedesul părea încărcat, fapt surprinzător pentru Jane. Albania exporta puține mărfuri, cu excepția propriilor cetățeni.

Aşteptându-l în lumina clară a Adriaticii, l-a simțit pe Bashkim măsurând-o din cap până în picioare, de la bocanci la blugii Levi's şi vesta cu căptuşeală de lână pe care o aruncase peste puloverul cu guler înalt, bordat cu roşu, sesizând la el o schimbare de atitudine. Se simți cuprinsă de temeri. Oare îl judecase greşit? Apoi, un zâmbet familiar apărut pe fața bărbatului făcu să dispară ca prin minune toate suspiciunile ei.

— Eşti gata?

Jane se urcă în maşină. În timp ce blocurile din Tirana şi apoi bordeiele mohorâte de la periferie lăsau loc parcelelor cultivate, cei doi sporovăiau despre literatura şi cultura albaneză. Apoi discuția a alunecat spre problemele de actualitate.

— Ceea ce faceți voi acum este pur şi simplu minunat. Aveți atâtea oportunități.

— În Franța aveam şi mai multe, numai că n-am reuşit să obțin cetățenia.

— Dar Occidentul a devenit un loc atât de arid. Toată lumea e obsedată de bani şi de parvenire. Relațiile de familie s-au degradat şi nimeni nu mai e interesat de lucrurile cu adevărat importante.

— Şi ai impresia că în Albania oamenii nu sunt obsedați de bani? întrebă el, accelerând.

După aceea, şi-au continuat drumul în tăcere. Mercedesul se strecurase printre căruțe trase de măgari şi tractoare, trecând atât de aproape, încât Jane ar fi putut smulge fire de paie din pălăria unui țăran. Au fost depăşiți de un camion de culoare oliv, de proveniență sovietică, având înscris pe el cuvântul STALIN, plin cu tineri albanezi care țipau şi huiduiau. Apoi celelalte vehicule au rămas în spate, mulțumindu-se să lase Mercedesul în fruntea coloanei.

Bashkim puse un CD cu ariile lui Mozart. Mirosul plăcut al apei lui de colonie plutea în aer.

— Am avut noroc că ai avut drum la Skopje săptămâna asta, spuse Jane, încercând să

reînnoade firul conversației. Cât de des mergi la Skopje?

Un zâmbet flutură pe buzele bărbatului.

— Ori de câte ori o cer afacerile.

Jane îl cercetă cu privirea. Era un bărbat blond, cu ochii albaştri, fapt care o surprinsese la început. Ar fi putut fi foarte bine un student pasionat de surfing, ca cei de la colegiul ei, dacă n-ar fi avut tenul palid şi ceva anume, greu de descris, în profil, care, aşa cum se contura acum pe fundalul peisajului sălbatic şi al puținelor clădiri din piatră, gata să se prăbuşească, i se păru că întruchipează însăşi chintesența balcanismului.

— Te duci la Skopje pentru aprovizionarea restaurantului? întrebă ea.

Urmă o pauză. Bashkim trase aer în piept.

— Eşti cam curioasă, remarcă el.

Jane ridică din umeri.

— Mă întrebam şi eu…

— Uneori e mai bine să nu-ți pui prea multe întrebări.

A lăsat vorbele să plutească în aer, iar femeia fu din nou cuprinsă de îndoieli, şi simți că îi vâjâie capul şi părul i se scoală pe ceafă. A rămas tăcută o vreme, privind dealurile, înțesate de tufişuri şi pustii, lipsite până şi de gunoaie.

— Uite, zise bărbatul după ceva timp, pe un ton care arăta clar că voia să se poarte amabil şi arătând spre o fortăreață cocoțată pe o colină.

Castelul lui Skanderbeg. Eroul nostru național. A fost ienicer în slujba sultanului şi vicerege. Dar apoi s-a revoltat şi a condus o răscoală a poporului albanez împotriva otomanilor. Nu a fost prins niciodată.

La răscruce, în fața lor apăru o gloată de băieți în zdrențe, gesticulând cu mâinile spre gurile căscate.

— Le e foame, strigă Jane, scotocind în rucsac după fructe uscate şi nuci.

Bashkim apăsă şi mai tare pe accelerator.

— S-au obişnuit să cerşească, ripostă el răspicat. Străinii care aduc ajutoare le aruncă dulciuri, şi ei le adună de pe jos ca nişte câini.

Jane era şocată de duritatea lui. Când Bashkim a ieşit de pe autostradă pentru a intra în Elbassan, un oraş dominat de o fabrică uriaşă din care se înălța un fum negru şi gros, s-a lăsat din nou cuprinsă de nelinişte.

— De ce ne oprim?

Bashkim îi răspunse pe un ton lejer şi nonşalant:

— Ca să las nişte medicamente pentru un prieten zise, apoi adăugă, de această dată parcă scuzându-se. Mama lui e bolnavă.

A frânat pentru a lăsa să treacă o turmă de oi şi ceva a alunecat sub scaunul ei, lovitul o în călcâi. Privind în jos, a văzut țeava unei puşti-mitralieră. Bashkim a zărit-o şi el. S-a întins, şi-a întins mâna între picioarele ei şi a înşfăcat arma. Mâna lui i se

frecă de coapse. Apoi bărbatul propti arma sub scaunul său.

— Scuze, spuse el cu glasul răguşit.

Jane se prinse cu mâinile ude de transpiraţie de marginile scaunului de piele al Mercedes-ului. Îi venea să urle. Oare doar îşi închipuise că mâna lui zăbovise prea mult între picioarele ei? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă puşca s-ar fi descărcat?

Bashkim a bătut-o uşurel pe umăr, şi Jane a tresărit.

— Este un mijloc de autoapărare, spuse el. Pentru orice eventualitate.

Jane încercă să-şi domolească bătăile inimii şi să se convingă că totul avea sens.

La urma urmei, Albania era şi acum la cheremul tâlharilor. Cât despre cealaltă problemă, fusese doar un mic incident nefericit, pus pe seama neîndemânării lui.

Bashkim conduse maşina pe o alee, şi poarta unui complex rezidenţial se deschise în faţa lor. Tulburarea a pus şi mai tare stăpânire pe Jane. De ce nu o prevenise mai devreme asupra opririi? Dacă totul nu era decât un şiretlic? O capcană? Maşina înaintă. Se gândi să deschidă portiera şi să sară. Şi pe urmă ce avea să facă? Străzile erau pline de tineri cu înfăţişare fioroasă, care păreau că stau la pândă. Iar ea va rămâne abandonată, cu prea puţini bani pentru a supravieţui şi nici o posibilitate de a se întoarce. Circulau destule zvonuri despre femei care se aventuraseră singure

după căderea nopții, mai ales în afara capitalei. În spatele lor, poarta se închise zăngănind şi trei bărbați cu priviri scrutătoare îşi făcură apariția. Dacă e să fie ceva, aici se va întâmpla totul, gândi Jane.

— O să aştept în maşină, spuse ea.

— Ar trebui să mergi la toaletă, o sfătui Bashkim pe un ton imperativ. N-o să ne mai oprim până la Skopje.

Uşa casei s-a deschis brusc şi o femeie grăsuță a năvălit afară. Bashkim a scos o cutie mare de medicamente şi i-a întins-o, şi Jane aproape că plânse de uşurare. Femeia s-a repezit la portiera de lângă Jane şi a înşfăcat-o de mâini, scoțând-o din maşină şi trăgând-o spre casă. Emana un miros puternic de transpirație, amestecat cu un iz de ceapă şi drojdie. Jane a privit în spate, spre bărbații strânşi în jurul portbagajului.

Înăuntru, a fost servită cu ceai, oranjadă, prăjiturele şi un rachiu tare, din struguri. După o jumătate de oră, când a ieşit din casă, a observat că maşina nu mai era aşa de lăsată. Bărbații examinau o stivă de cutii, şi i s-a părut că zăreşte o bucată de metal lucind în soare. Apoi Bashkim a păşit în fața ei, blocându-i vederea, şi se urcară în maşină, demarând. După rachiul băut pe stomacul gol, mintea ei plutea. S-a instalat comod pe scaun, încercând să rămână trează, dar ațipi şi se trezi după o oră, cu un gust amar în gură şi stomacul bolborosind.

Ajunseseră în munții care străjuiau Albania, pe culmile lor înalte şi pustii, marcate doar de fâşii înguste de teren arabil. Era după-amiază. În fața lor, un pod trecea peste o prăpastie adâncă. În timp ce îl străbăteau, Jane a zărit dedesubt apa învolburată. Şi-a amintit că Paul îi spusese că în apropierea frontierei era un pod. Apoi dramul şerpui pe marginea lacului Ohrid, o întindere mare de apă, care forma granița naturală dintre Macedonia şi Albania. După ieşirea de pe pod, Bashkim luase o curbă strânsă, care ocolea o prăpastie neprevăzută cu parapeți. La sute de metri mai jos, zăceau scheletele maşinilor care luaseră prost curba. Jane a simțit cum gura i se umple de salivă. I s-a făcut greață.

Intraseră pe o porțiune de drum drept, când Jane văzu că în fața lor avusese loc un accident. Un bărbat flutura un băț de care legase o cămaşă albă. Bashkim înjură şi încetini. Pe măsură ce se apropiau, Jane şi-a dat seama că nu era un accident. Două camioane militare albaneze blocau şoseaua. Un soldat cu fața plină de coşuri le-a făcut semn cu puşca să tragă pe dreapta. Bashkim privea fix intens prin parbriz. Mercedesul s-a repezit înainte şi, pentru o clipă, Jane a crezut că bărbatul avea să accelereze, încercând să forțeze barajul.

Bashkim frână însă în ultima clipă. Maşinile din spate au intrat într-un şanț, răsucindu-se şi izbindu-se unele de celelalte într-un nor de praf,

apoi au prins viteză, depăşind barajul. Jane se întreba dacă autoritățile aveau să pornească în urmărirea lor, dar acestea păreau dezinteresate.

Un soldat s-a apropiat de Bashkim, cu arma îndreptată spre el, lătrând nişte ordine în albaneză. Jane a văzut genunchii bărbatului tremurând, dar vocea i-a rămas fermă. Din vorbele lui, desluşi cuvintele *Amerikane* şi *Skopje.* Mai mulți soldați au înconjurat maşina, poruncindu-le să coboare. Părea că trăieşte un coşmar, ceva ireal, era amorțită şi înghețată de spaimă. Auzise despre bandiții care blocau şoselele şi furau maşinile, hainele, până şi pantofii occidentalilor, abandonându-i apoi în mijlocul drumului, îmbrăcați doar în lenjeria de corp. În ultimii ani, tirurile cu remorci străbătuseră Albania spre granița cu Iugoslavia fără să oprească. Se gândi dacă n-ar fi cazul să le ofere soldaților bani.

Scoase telefonul mobil, pregătită să-l sune pe Paul la ambasada din Tirana. „Ajutor!", asta avea să strige. „Suntem blocați pe drum de nişte soldați albanezi şi cred ca am dat de necaz. Ia spune, acum nu-ți pare rău că nu m-ai lăsat să plec cu un curier de la ambasadă?"

Soldații îl îmbrânceau pe Bashkim şi îi puneau întrebări, ignorând-o total. Jane s-a îndepărtat câțiva paşi. Nimeni nu i-a dat atenție. A trecut pe lângă un camion, a ocolit prelata altuia, apoi a încremenit de uimire.

În cabină, aplecat asupra unui laptop, şedea

Paul. Un alt angajat de la ambasadă, cu o tunsoare soldățească, pe care şi-l amintea de la o recepție, stătea rezemat de portieră, privind fix la monitorul lui Paul, cu un telefon mobil lipit de ureche. Jane şi-a înfrânat primul impuls, de a se repezi hohotind în brațele lui Paul. S-a concentrat în schimb asupra motivelor prezenței iubitului ei în acea trecătoare montană pustie, împreună cu soldații albanezi. Se întreba de ce nu-i spusese că avea să se îndrepte şi el spre Macedonia şi nu se oferise s-o ia cu maşina. Răspunsurile care-i veniră în minte o făcură să încerce să se ascundă în umbra prelatei. Numai că era prea târziu.

Simțind o prezență străină, Paul şi-a ridicat ochii.

Jane! exclamă el. Doamne, Dumnezeule! Ce cauți aici?

Ca şi cum ar fi avut parte de o mare surpriză. Jane rememoră cearta lor de la restaurant. Paul prevenind-o cu voce tare că nu-i va permite curierului de la ambasadă s-o ducă în Macedonia cu maşina. Expresia feței lui triumfătoare – acum, că se gândea mai bine, în momentul când Bashkim îşi oferise serviciile.

— Tu ai pus asta la cale! îl acuză Jane. Ai înscenat totul.

— Nu fi ridicolă, protestă Paul, dar cu o voce la fel de goală ca şi privirea sa.

Aruncă o privire peste umăr, rânjind satisfăcut. Jane se întoarse şi văzu soldații descărcând cutiile

din portbagajul lui Bashkim. Găsiseră puşca-mitralieră. Bashkim zăcea pe marginea drumului, culcat la pământ, cu brațele desfăcute, şi gemu când un soldat îl lovi cu piciorul.

— Opreşte-te, tâmpitule! țipă bărbatul cu tunsoare soldățească de la ambasadă. Avem nevoie de el în viață, ca să-l interogăm.

Paul înjură şi sări din cabină. Păşi spre soldatul albanez şi, în următoarele clipe, Jane văzu o latură total diferită a iubitului ei. Ținuta, chiar şi tonul vocii, erau complet schimbate. Degajau siguranță şi forță. Confruntat cu muştruiala care îi era adresată, după părerea ei, într-o albaneză perfect fluentă, soldatul se făcuse mic.

Jane l-a urmărit atentă pe Paul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Şi-a amintit cât de des i se plânsese că este un antitalent la limbi străine. Iar acum, acest străin se apropie de ea spunându-i:

— Îmi cer scuze, Jane. N-ai fost nici o clipă în pericol. Te-am urmărit tot timpul cu GPS-ul.

Făcu un semn elegant cu capul spre telefonul mobil pe care ea îl mai strângea şi acum, fără nici un rost, în mână.

— Asta ne-a condus direct spre casa lor conspirativă.

Deodată, Jane înțelese totul, şi povara descoperirii o zdrobi ca un tren sub roțile sale. Ea fusese momeala. O femeie occidentală plăcută, tocmai bună de exploatat. Folosită de ambele tabere. Dar, spre surprinderea ei, atunci când a

pus cap la cap acele bucăți tăioase şi terifiante ale povestirii, a descoperit în ele o anumită frumusețe şi utilitate de natură să o tulbure.

— Şi de ce anume se face vinovat Bashkim? a întrebat, străduindu-se să-şi mascheze tremurai din voce.

— Amicul nostru e unul dintre cei mai mari contrabandişti din Tirana. Îți aminteşti de perioada când în Albania au avut loc revolte, şi populația a jefuit fabricile de armament? El este cel care a furnizat puşti-mitralieră organizației Al-Qaeda în schimbul unor cantități de heroină afgană. Îl ținem sub supraveghere de luni de zile.

— Îl ții? De când se ocupă ambasada de contrabandişti?

— Ambasada colaborează cu Interpolul.

— Deci nu eşti un funcționar mărunt de la ambasadă, nu-i aşa, Paul?

Bărbatul îşi trecu degetele prin păr, ferindu-şi privirile. Nu răspunse. Nici n-avea ce.

Jane se clătină, încercând să-şi păstreze mintea limpede. Păşea parcă pe o coardă subțire, întinsă la maximum, amenințând să plesnească şi s-o azvârle în hău. Însă trebuia să afle totul.

— Ai pus asta la cale? Vreau să spun, de la bun început? Pentru că, dacă mă gândesc mai bine… adică, mi se pare că…

Îşi scutură capul, reținându-şi lacrimile. O jucaseră pe degete, ca pe o proastă.

O umbră se abătu peste fața lui Paul.

Îşi muşcă buzele.

— Nu, ascultă-mă, niciodată n-am vrut să... începu el.

Nu apucă să-şi termine fraza.

Două maşini se năpustiră pe autostradă, venind dinspre est, cu puştile scuipând foc. În timp ce se aruncă la pământ, lui Jane i se păru că recunoaşte vehiculele care trecuseră de barajul făcut de soldații albanezi. Fuseseră şi în coloana din spatele lor, tot drumul din Tirana? în timp ce gloanțele explodau în jurul ei, Jane şi-a ferit capul, târându-se pe burtă spre cel mai apropiat camion, aşteptându-se din clipă în clipă să fie lovită şi să moară. S-a adăpostit sub şasiu şi a ascultat strigătele, zgomotul armelor şi gemetele muribunzilor. S-a rugat ca gloanțele să nu nimerească rezervorul.

După ce infernul, care durase parcă ore în şir, se opri, urmă o tăcere lungă. În depărtare, răsună croncănitul unei păsări, strigătul triumfător al unei ciori care dăduse peste stârvuri. Nişte paşi se apropiară. Se făcu mică, încovrigându-se şi dorindu-şi să treacă neobservată. O umbră se zări pe şosea, şi nişte pantofi de piele, bine lustruiți, îşi făcură apariția în raza ei vizuală.

— Ieşi de acolo, auzi o voce cu accent albanez.

Bashkim.

Nu răspunse.

— Ieşi, că trag.

Rămase în continuate nemişcată, întrebându-se

dacă bărbatul juca la cacealma. Îi auzi genunchii trosnind în timp ce se aşeza pe vine. O mână ținând o armă apăru la vedere, orbecăind pe sub camion, din fericire departe de locul în care se afla. Auzi puşca descărcându-se şi îşi ținu răsuflarea. Unul dintre cauciucuri explodă cu zgomot şi începu să se dezumfle. Scoase un țipăt involuntar.

— Ştiam eu.

Vocea bărbatului părea victorioasă.

— Asta-i ultima ta şansă, Jane. Data viitoare, o să trag drept în capul tău.

— OK, spuse ea. Nu trage.

Se târî de sub camion. Se priviră îndelung în ochi.

— Te rog, spuse ea. N-am ştiut că e o înscenare.

Bashkim îşi făcu gura pungă. Aruncă o privire spre trupul lui Paul, cu ochii sticloşi îndreptați spre cer. Zăcea într-o baltă de sânge. Alte cadavre îi înconjurau din toate părțile. Una dintre maşinile care îi atacaseră era răsturnată pe o parte, zdrobită şi în flăcări. Jane o căută cu privirea pe cealaltă.

— A sărit peste marginea şoselei, explică Bashkim. Nimeni n-a scăpat viu.

— Ci… cine era în maşină?

Bărbatul făcu o grimasă.

— Gărzile mele de corp. Ascultă, nu ştii că e periculos să călătoreşti prin Albania?

Doamne Sfinte, răspunse ea, cuprinsă de un tremur nestăpânit.

Bashkim o fixă cu privirea, şi Jane se întrebă dacă-şi punea problema s-o omoare atunci sau mai târziu. Amândoi ştiau că văzuse prea multe pentru a fi lăsată în viață.

— M-a trădat şi pe mine, spuse ea.

Bashkim o studie cu indiferență.

— Mda, aşa se pare, din câte am înțeles.

Păşi spre locul unde se afla telefonul ei şi îl strivi cu piciorul de asfalt, ca pe un gândac de bucătărie.

— Nu mă omorî, pledă Jane. O să te ajut. Am paşaport american şi bani.

— Da, încuviință Bashkim. Paşaportul tău o să ne scoată din încurcătură.

A împins-o de la spate, sub amenințarea armei, spre Mercedes. Toate cauciucurile fuseseră sparte, şi de sub capotă ieşea fum. Jane s-a gândit îngrozită că maşina putea oricând să sară în aer. Portbagajul era deschis, şi din cutiile găurite de gloanțe se scurgea un praf alb.

Alte cutii zăceau împrăştiate pe şosea, în apropierea puştii-mitralieră a lui Bashkim, transformată într-o masă informă de metal contorsionat. Bashkim i-a ordonat să-şi golească rucsacul şi să-i dea paşaportul şi portofelul, pe care le puse în buzunar. Apoi a pus-o să deschidă cutiile şi să-şi umple rucsacul cu săculeții cu praf alb. A scos un rucsac vechi din portbagaj, cerându-i să-l umple şi pe acesta. O conduse astfel încărcată, ca un cal de povară, departe de autostradă, spre dealurile stâncoase, pe un drum

de țară prăfuit, bătut de turmele de animale.

— Granița e cam la cincisprezece kilometri. Trebuie să ne ținem departe de şosea.

Au pornit la drum, înaintând ca nişte fantome prin peisajul arid.

— Hai să facem un scurt popas, spuse Bashkim când au ajuns la un afloriment stâncos.

Vorbea pe un ton hotărât şi ferm. Se aşează pe pământ. O privi lung, iar ea îşi feri ochii, gândindu-se cum ar fi putut să scape. Bashkim se ridică, rezemându-şi arma de o stâncă. Jane se lupta cu rucsacii plini, încercând să se scoale, în timp ce bărbatul se îndrepta spre ea. Se aruncă asupra ei, trântind-o la pământ. Jane se zbătu ca să se elibereze din strânsoare, dar bărbatul era puternic şi o țintuia cu greutatea lui. Îi întâlni privirea. Probabil că evenimentele prin care trecuse în acea zi deşteptaseră în el nişte porniri atavice. Sau poate că acestea existaseră dintotdeauna. În orice caz, acum ştia că prezența ei nu-i mai era de nici un folos lui Bashkim. După ce aveau să treacă granița, o va ucide, aşa că nu mai conta ce avea să facă până atunci.

— Dă-te jos de pe mine! zise ea, gâfâind.

Bărbatul îşi vârî o mână în pantalonii ei, trăgându-i de pe ea.

— Lasă-mă în pace, futu-ți…

— Păi da, numai la asta vă gândiți voi, americancele. Mi-am dat seama imediat.

— Nu. Lasă-mă!

Încercă să se sprijine cu o mână de cărarea prăfuită, pentru a se răsuci şi a-l face să îngenuncheze. În schimb, dădu de o piatră mare. Se întinse spre ea. O atinse doar cu vârful degetelor. Bashkim îşi descheie fermoarul pantalonilor.

Jane se zbătu, trăgându-se în spate şi îndoindu-şi degetele pentru a se prinde de piatră. Ajunse la ea, dar degetele îi alunecau pe suprafața colțuroasă şi aspră, în căutarea unui loc de care să se agațe. Aici. Mâna i se încleştă.

Bashkim îi sfâşie lenjeria şi se ridică sprijinindu-se în coate, desfăcându-i picioarele cu genunchii. Jane simți adrenalina pompându-i în sânge. Avea la dispoziție o singură încercare. Ridică piatra în aer. Îl lovi cu genunchiul în vintre şi țipă din toți rărunchii în timp ce îl lovi puternic cu piatra la baza craniului.

Bashkim gâfâi, apoi rămase nemişcat. Jane rostogoli trupul inert de pe ea şi se ridică în patru labe. Bărbatul zăcea inconştient. Sângera. Îl privi, simțind nevoia disperată de a-şi trage fermoarul şi de a o lua la fugă.

Ținea încă în mână piatra, alunecoasă acum din cauza sângelui. Îi luă ceva timp până sa şi adune gândurile şi s-o lase din mână. Răsuflă din greu, copleşită de enormitatea faptelor sale. Vomită, aplecată peste un tufiş plin de spini, blestemându-şi slăbiciunea. Trebuia să ajungă la graniță înainte de căderea nopții, pentru a nu se rătăci.

Temperatura începuse deja să scadă. Ştia că drumul aliat mai jos ducea la frontieră, dar trebuia să se strecoare până acolo nevăzută. Unsuri trupul lui Bashkim cu bocancii şi îi scotoci prin buzunare, de unde şi scoase paşaportul, portofelul şi banii. Tot de acolo luă şi un carneţel cu coperţi negre şi însemnări în albaneză şi arabă. La urmă, înşfăcă puşca. Nu mai ţinuse niciodată o arma în mână, dar ştia că sunt prevăzute cu dispozitive de siguranţa. Trase de el de câteva ori, pentru a se obişnui cu mânuirea armei, apoi o prinse la brâu, de curea. Atingerea metalului rece pe piele o linişti. Urcă întins timp de două ore, ascunzându-se în spatele stâncilor, ori de câte ori auzea o maşină trecând. Nu îndrăzni să se oprească, de teamă ca picioarele să n-o lase cu totul.

În intervalele lungi dintre trecerea vehiculelor, Jane se concentră asupra momentului când avea să-şi prezinte paşaportul la graniţă şi să ajungă în Macedonia, în siguranţă. Nu zări camionul oliv pe care era inscripţionat cuvântul STALIN decât când se trezi practic deasupra lui, într-un loc cu vedere perfectă spre drum. Camionul era oprit, şi tinerii pe lângă care trecuse mai devreme stăteau în jurul lui, mâncând. Jane îngheţă, apoi instinctele i se treziră şi o luă iar din loc. Cu ceva noroc, avea să se îndepărteze de ei fără a fi văzută. Auzi însă nişte voci agitate şi camionul intrând în marşarier, îndreptându-se către un loc în care putea să întoarcă şi să pornească în urmărirea ei.

Jane o rupse la fugă, cu răsuflarea tăiată din cauza disperării. Nu avea cum să întreacă în viteză camionul. Dar nici nu se putea lăsa prinsă. Văzuse cum le jucau ochii soldaților şi ştia cum avea să se sfârşească jocul. Trebuia să se ascundă, în speranța că, orbiți de febra vânătorii, vor trece pe lângă ea fără să o observe. Se ghemui în spatele unei stânci mici, rugându-se ca umbrele lungi ale înserării să o camufleze, şi urmări cum camionul trece la doar câteva palme de ea, glumele deşucheate ale soldaților răsunând în tăcerea din jur. Se strecură printre tufişuri şi stânci, în urma lor, şi văzu cum camionul se întoarce şi revine pe şosea. Crezuseră că ea o luase înapoi şi porniseră după ea, sperând s-o prindă din urmă înainte de a ajunge la graniță. Asta însemna că n-avea de ales şi trebuia să ia în piept terenul accidentat. După câteva sute de metri se opri într-o vale dintre două culmi muntoase. Sub ea se întindea o apă întunecată, lugubră. Lacul Ohrid. De cealaltă parte a lacului era Macedonia. Libertatea.

Cercetă cu atenție malul, căutând din ochi o barcă sau orice cu care să traverseze lacul. Era prea lat pentru a-l trece înot. În amurgul albastru, descoperi o siluetă solitară, care repara o plasă de pescuit. Auzi huruitul camionului şi strigătele soldaților albanezi, şi-şi dădu seama că o localizaseră din nou. Numai că, pentru a coborî spre lac, camionul trebuia să atace curbele în ac de păr, în timp ce ea îşi putea da drumul direct în

jos, pe pantă. Lacul se întindea în fața ochilor ei pe kilometri întregi, în mare parte nepăzit. Era singura ei scăpare. Alergă la vale, stârnind avalanşe de pietricele şi praf, alunecând pe fund şi făcând o dată un salt cu capul înainte, aterizând cu brațele întinse în față, pentru a-şi continua apoi coborârea în goană.

Acum putea vedea bine persoana de pe mal. Era un bătrân. Simți atingerea metalului şi ştiu că era capabilă să-l omoare, dacă ar fi fost nevoie. Bărbatul o urmărea cu privirea. Pe măsură ce se apropie, îi desluşi părul alb, dinții înnegriți şi ridurile adânci care îi brăzdau fața. Nu părea uimit, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu femeile occidentale țicnite care se rostogoleau în jos pe munte.

— Te rog, spuse ea oprindu-se, rănită şi sângerând. Trebuie să mă treci dincolo.

Gesticulă spre celălalt mal al lacului.

— Am bani.

Scoase portofelul lui Bashkim şi îi îndesă în mâini dolari americani, euro şi dinari albanezi.

— Ăştia sunt pentru tine.

Spre surprinderea ei, pescarul îi îndepărtă mâna. Jane intră în panică şi începu să strige la el, amestecând de-a valma patru limbi. Bărbatul o ignoră şi porni târşâindu-şi picioarele spre un tufiş, de sub care trase o barcă cu vâsle. Înăuntru era încolăcită o sfoară veche, roasă. Începu să tragă de ea, ducând barca la mal, şi Jane sări în

ajutorul lui, binecuvântându-l din nou în toate limbile pe care le cunoştea.

— Trebuie să ne grăbim, spuse ea, privind peste umăr şi arătându-i prin semne că era urmărită.

— *Ska problema,* spuse bătrânul. Nici o problemă.

— *Besa?* întrebă ea.

Besa însemna o promisiune sau un jurământ solemn. Era un cuvânt care supravieţuise în limba albaneză din timpurile medievale, când oamenii preferau să moară decât să nu-şi respecte *besa.* Dar oare mai avea şi acum aceeaşi putere?

Peste malul albanez al lacului începuse să se aşterne înserarea. În cele câteva ore petrecute cățărându-se, nu zărise nici o lumină. Zona nu era electrificată. Dincolo de apă, pe malul iugoslav, luminițe roşii şi galbene străluceau puternic şi îmbietor în depărtare.

Jane îl ajută pe bătrân să împingă barca în apă şi sări înăuntru.

Se îndepărtaseră la circa o sută de metri de mal, când camionul se ivi săltând de după o serpentină, cu soldații furioşi năvălind ca un roi de albine. Unii dintre ei se dezbrăcaseră deja de o parte din haine. Se repeziră spre lac şi intrară în apă, trăgând cu puştile. Jane şi bătrânul îşi feriră capetele, şi gloanțele le şuierară pe lângă urechi, cufundându-se în apă. Bătrânul înjură şi continuă să vâslească, iar muşchii brațelor i se încordară şi mai tare.

Jane îşi pregătise, pentru orice eventualitate, puşca, dar pescarul păru să nu-i dea nici o atenție, concentrându-se asupra mişcărilor repetate ale vâslelor şi plescăitului lor în apă. Strigătele şi urletele soldaților se auzeau tot mai departe, apoi încetară cu totul. Vântul începu să bată. Jane tremura de frig. Erau suspendați, într-un ținut al nimănui, plutind între două lumi. Apoi luminile se apropiară. Jane privi cu nesaț spre hotelurile din stațiunea montană şi spre casele de vacanță care străluceau în întunericul crepuscular. Auzi un scârțâit când barca atinse fundul plin de pietre al lacului.

— Bravo, Iugoslavia, exclamă pescarul.

Jane încercă din nou să-i îndese bani în mână, dar bărbatul o refuză, ducându-şi mâna la piept. Îşi respectase *besa.*

O ajută să coboare în apa rece ca gheața, adâncă până la coapse. Păşind şovăielnic pe pietriş, Jane i-a făcut cu mâna, urmărind cu privirea barca întorcându-se imediat şi pornind înapoi. A mers spre cel mai apropiat hotel, unde a închiriat o cameră şi a comandat la room-service *cvapcici*[1] cu orez.

A tresărit auzind într-un târziu bătaia în uşă.

— Cine e? a întrebat.

I-a răspuns o voce cu accent slav, şi Jane a crăpat uşa. A deschis-o larg la vederea unui

---

[1] Cârnați balcanici cu aromă de izmă (n. tr.).

chelner purtând o tavă cu mâncare. Doi bărbați îmbrăcați în hanorace apărură în spatele lui. Unul din ei îşi strecură piciorul în deschizătura uşii, înainte ca Jane să apuce să i-o trântească în față. Celălalt îi întinse chelnerului o bancnotă.

— Mulțumim. Acum poți să pleci, spuse el într-o engleză americană impecabilă.

Bărbații au intrat în cameră, închizând uşa după ei.

— Le-ai descurcat foarte bine, Jane, spuse primul. Te-am urmărit de pe partea asta a lacului, gata să intervenim în caz că vreunul dintre soldați avea să te ajungă din urmă înot. Desigur, înțelegi că nu puteam risca un incident în apele internaționale.

— Cine sunteți? De unde ştiți cum mă cheamă?

— Poți să te linişteşti. Aici eşti în siguranță. Paul era *on line* cu noi la momentul în care a avut loc incidentul, şi conexiunea s-a întrerupt. De ce nu ne povesteşti toată istoria?

S-a întors apoi spre însoțitorul său.

— Te rog, Nick, elibereaz-o pe Jane de povara ei. Trebuie să cântărească foarte mult şi cred că ți-a fost foarte greu s-o cari până aici. Unde e, Jane?

Numai că ea lăsase sacii cu praf alb într-un loc pustiu, în mijlocul munților din Albania, foarte probabil lângă un cadavru. Cum puteau să-şi închipuie măcar că era atât de proastă încât să treacă frontiera cu heroină în valoare de milioane de dolari îndesată în rucsac?

Îşi trecu degetele peste puşca dată deoparte, meditând intens asupra opțiunilor sale. Era o persoană rațională, nu una dintre fetele acelea hipersensibile, care se pierdeau cu firea cât ai bate din palme.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştiți, spuse pe un ton plat. Iar eu sunt singura care poate să vă furnizeze aceste informații. Dar mai întâi trebuie să mănânc zdravăn şi să fac un duş. Apoi putem trece înapoi frontiera şi o să vă arăt unde sunt drogurile. Am şi un carnețel care ar putea să vă intereseze. După ce terminăm cu afacerile, vreau ca unul dintre voi, domnilor, să mă aducă înapoi cu maşina în Skopje. E aici o conferință pe care nu vreau cu nici un chip s-o ratez. Curând, o să-mi termin studiile. Şi nu mă văd îngropându-mă într-un colț uitat de Dumnezeu din Statele Unite şi predând literatura balcanică pentru tot restul zilelor mele. Aşa că mă gândesc că am putea negocia o slujbă pentru mine. Înțeleg că aveți un post liber în Tirana, care mi s-ar potrivi ca o mănuşă.

Eric Van Lustbader

ATUNCI CÂND AGENȚII LITERARI ai regretatului scriitor Robert Ludlum l-au contactat pe Eric Van Lustbader, rugându-l să continue seria romanelor cu Jason Bourne, el le-a cerut mână liberă pentru a îndrepta personajul în noi direcții. La acea vreme, Lustbader încerca să-şi revină după pierderea tatălui. Nu este deci de mirare că a pus în centrul romanului *Moştenirea lui Bourne* relația încordată dintre erou şi fiul său, pe care îl crezuse timp de mulți ani mort.

Şi în *Testamentul,* cel mai recent roman semnat de Lustbader, tot legătura dintre tată şi fiu alimentează acțiunea palpitantă şi provoacă reacția emoțională a personajelor principale. Această rezonanță familială este bine cunoscută fanilor lui Lustbader, rădăcinile sale regăsindu-se în chiar primul său thriller, *Ninja.*

În spatele oglinzii preia tema, aprofundând-o şi lărgindu-i sfera de cuprindere, dar, în alte privințe, povestirea reprezintă o abatere de la stilul care l-a consacrat pe autor. Lustbader a scris-o după ce a redescoperit, într-o bună zi, în biblioteca sa. *Străinul,* opera filozofului şi romancierului Colin Wilson. Pentru el, fusese o carte de căpătâi, pe care o devorase în colegiu. Recitind-o, a găsit în ea similitudini cu propriile lucrări, şi noi semnificații, reflectate în povestirea *În spatele oglinzii, o* istorie despre un spion – întruchiparea perfectă a

marginalizatului şi obolul de secrete teribile şi minciuni pe care este nevoit să-l plătească. Lustbader, care se consideră şi el un outsider, pare atras în mod irezistibil de tema marginalizării. Dacă v-aţi întrebat vreodată cum ar fi să trăieşti în afara societăţii sau dacă vă simţiţi în vreun fel marginalizat, atunci cu siguranţă vă veţi regăsi în această povestire.

ÎN SPATELE OGLINZII

SE TREZEŞTE ÎN ÎNTUNERIC, întunericul adânc al nopţii, dar şi bezna înfiorătoare din suflet, care nu-i dă pace de treisprezece săptămâni sau treisprezece luni, acum îi este cu neputinţă să stabilească exact de când.

Nu poate spune cu certitudine decât că este fugar de treisprezece săptămâni, deşi îşi începuse misiunea în urmă cu treisprezece luni. Se înrolase în Agenţie, mânat nu atât de patriotism sau de nevoia de nestăvilit de a înfrunta pericole – cele două motivaţii principale ale compatrioţilor săi cât de moartea soţiei. Imediat după aceea, simţise o pornire copleşitoare să se arunce cu capul înainte în labirintul întunecat, şi sordid în unele momente, în care ea trăise timp de un deceniu, înainte ca el să descopere că nu pleca dimineaţa la lucru, ca toată lumea.

Şi iată-l acum, la douăzeci şi trei de ani după ce-şi rostiseră jurămintele, stând în întuneric şi aşteptându-şi moartea.

În încăpere e cald, cu toate revistele cu margini zdrențuite şi pagini smulse, frumoase ca obrajii trandafirii ai unui prunc, pe care le-a strâns în vrafuri în jurul său. Articulațiile îi trosnesc atunci când se ridică şi se îndreaptă şovăind spre aparatul de aer condiționat, ca un pelican prin valurile stârnite de el însuşi. Aparatul scoate un bâzâit jalnic atunci când îl porneşte, fapt deloc surprinzător având în vedere că, după cinci minute, prin grila sa jegoasă nu se revarsă decât tot aer cald. Nu că Buenos Aires ar fi vreun oraş din Lumea a Treia, nici vorbă. Are o mulțime de hoteluri elegante, ale căror camere se scaldă chiar acum într-un aer răcoros şi uscat, numai că el nu stă într-unul dintre ele. Hotelul are, bineînțeles, un nume, dar bărbatul l-a uitat deja.

În baia îngustă, cu țevi care picură şi gândaci de mărimea degetului său mare, care se târăsc de peste tot, îşi dă cu apă călduță pe față. Aici, apa rece e caldă, şi cea caldă e rece: oare funcționează ceva ca lumea în văgăuna asta împuțită? Ar vrea să facă un duş, dar pe fundul cabinei zac alte reviste, puse unele peste altele, ca un castel de nisip. Într-un fel, mormanul acela de reviste îi aduce o oarecare alinare, şi iese brusc din cameră, conştient de acest lucru.

În mod ciudat, se simte cel mai bine în locul ăsta infect. În ultimele treisprezece săptămâni a stat în nenumărate hoteluri din nenumărate țări de pe trei continente – acum a ajuns la al treilea, după

America de Nord şi Europa. Diferența, în afara trecerii de la iarnă la vară, este următoarea: aici, în această alee din Buenos Aires, dosnică, mizerabilă, cu case care stau să se prăbuşească, moartea îi suflă în ceafă, pândindu-l de după colț. Îl urmăreşte fără încetare de treisprezece săptămâni, şi acum e mai aproape ca oricând, atât de aproape încât îi simte mirosul greu, oribil, ca duhoarea unui câine turbat sau a unui bătrân cu proteza clănțănindu-i în gură.

Cu cât moartea se apropie mai mult, cu atât devine mai calm, asta e ironia situației. Deşi, privindu-şi în oglindă fața palidă, cu ochii adânciți în orbite şi obrajii nebărbieriți, recunoaşte că situația ar putea să fie, la fel de bine, complet diferită.

O clipă, se holbează la buricul degetului arătător. Pe el e imprimată o parte a unei imagini familiare – din paginile vreunei reviste sau din propria viață? Ridică din umeri şi îşi foloseşte degetul pentru a-şi trage în jos, una după alta, pleoapele inferioare. Ochii lui par nişte pietricele, negre şi perfect opace, ca şi cum în spatele lor nu s-ar afla nici o lumină, nici o scânteie, nici o urmă de rațiune umană. Este… dar cine mai este el astăzi? Max Brandt, numele pe care La purtat şi ieri şi alaltăieri. Max Brandt, om de afaceri din Essen, s-a cazat în această speluncă, dar Harold Moss, turistul recent divorțat, este cel care a intrat în țară prin Aeroportul Internațional Ezeiza. Moss

nu seamănă prea mult cu Brandt; primul are umerii cocârjați, dinții uşor teşiți şi un rictus întipărit pe față, în timp ce al doilea se ține drept ca o lumânare şi merge pe stradă cu un aer încrezător şi o oarecare *joie de vivre.* În astfel de chestiuni, mersul este mai important decât fața. Figurile pălesc de cele mai multe ori în memoria oamenilor, dar nu şi mersul.

Îşi priveşte chipul ca şi cum s-ar uita la un tablou sau la un manechin într-o vitrină. Este Harold Moss şi Max Brandt, este înfăşurat în pielea lor, ea este în el, prin el, ajutându-l să dea uitării tot ceea ce fusese înainte de a-i inventa. Masca sa, carapacea sa, armura este desăvârşită. Nu e nimeni şi nimic, mai puțin – mult mai puțin – chiar şi decât un cifru. Nici un trecător care i-ar arunca o privire pe stradă nu ar putea bănui că este agent secret – cu excepția duşmanului împotriva căruia lucrează fără odihnă, asiduu, de treisprezece ani, dacă nu mai mult, duşmanul care nu se mai lasă păcălit de deghizările lui, oricât de profesioniste ar fi ele, duşmanul încolăcit acum pe pragul uşii, după ce l-a doborât, în cele din urmă, la pământ.

Se întoarce la patul cu cearşafuri mototolite şi striveşte alte ploşnițe. Le place să se adune în scobiturile calde făcute de corpul său, hrănindu-se, fără îndoială, cu jupuiturile microscopice smulse din pielea sa în timpul somnului, aidoma unor coşmaruri febrile de care se leapădă mintea

inconştientă. Îndepărtează ploşniţele numai ca să-şi facă loc; în sinea lui, nu are nimic împotriva lor, aşa cum au cei mai mulţi oameni. Trăieşte şi lasă-i pe ceilalţi să trăiască, iată mottoul lui.

Râsul său strident împrăştie ploşniţele în cele patru colţuri întunecate ale camerei. Unele dispar în spatele obloanelor închise, din lemn, care acoperă fereastra. Au ajuns toate, mult prea repede, să-l cunoască, şi nu vor să se lase mâncate de vii. Se aruncă pe salteaua subţire, cu picioarele răşchirate, şi priveşte iii sus spre constelaţia de crăpături din tavanul tencuit, zugrăvit probabil în albastru cândva, cu mult timp în urmă. Crăpăturile par să-şi schimbe poziţia de fiecare dată când le studiază, deşi ştie că e imposibil.

Ştiu, ştiu… Un cântec de leagăn monoton pe care şi-l cântă singur. *Ce ştiu?* Ceva, orice, cine poate şti cu toate aceste crăpături care apar în craniul său?

Culoarea albastră îi aminteşte întotdeauna de Lily. Cerul azuriu sub care obişnuiau să meargă la picnic atunci când el îi făcea curte, valul acvamarin cu alb pe care îl spinteca înot, cufundându-se apoi în adâncul mării, după ea. Pe crengile bătrânului platan care străjuia curtea din faţă a casei lor din Maryland se adunau păsări albastre şi, la începutul căsniciei lor, Lily îşi petrecea timpul liber cultivând clopoţei albaştri. Îi plăcea şi să poarte haine albastre – vara, bluze bun mâneci, de un albastru pal, toamna, veste

tricotate în ultramarin, iarna hanorace de un albastru cobalt, şi primăvara cămăşi de lucru din dril albastru, cu mânecile pe jumătate suflecate, de sub care, după zăpezile şi vânturile aspre, ieşea la iveală pielea frumoasă a braţelor ei dezgolite.

Lily, cu trupul ei puternic şi zvelt şi ochii strălucitori, în nuanţa albăstrelelor. Călărea ca un bărbat, dar făcea dragoste ca o femeie. În intimitatea dormitorului lor, era delicată, şi vocea ei dulce îl ademenea să facă tot ce îşi dorea ea. Era singurul care cunoştea această latură a ei – nici măcar fiul lor, Christopher, n-avea nici cea mai vagă idee. Era conştient la modul acut, aproape dureros, că ea reprezenta pentru el un dar de la Dumnezeu, iar dragostea pe care o simţea pentru ea era atât de profundă şi de puternică, încât în prima clipă când o zărise, urcând pe scenă pentru a da o probă la facultate, fusese săgetat de o durere fizică aşa de intensă că aproape se prăbuşise.

La acea vreme, el participa la programul de artă teatrală şi studia tainele machiajului de scenă. Peste o săptămână, avea să o machieze pentru a părea mai în vârstă, aşa cum o cerea rolul pe care îl câştigase în urma probei date. Încă de pe atunci era o actriţă bună, chiar aşa, necizelată şi neinstruită, pentru că se născuse cu acel har în minte şi în inimă, de a recita versuri de parcă ar fi fost propriile gânduri şi simţiri.

Lui îi plăcea munca pe care o făcea. Pentru el,

personajele create erau mai reale decât înşişi actorii, pe care îi considera înfumurați şi plictisitori. Atunci când i se cerea să simuleze sânge sau răni, găsea de fiecare dată noi metode, pentru că visa la scenele de violență care produseseră astfel de traume, le trăia, şi le imagina în detalii atât de vii, încât culesese elogiile tuturor directorilor facultății, care se succedaseră în cei patru ani de studiu.

Să o macheze pe Lily era ca şi cum ar fi făcut dragoste. Simțea cu toată puterea ființei lui că o transforma nu numai în înfățişare, dar şi înlăuntrul ei. Prin el, ea devenea altcineva. O necunoscută. La acea vreme, el trăia o formă specială de intimitate, transcendentală. Era ca şi cum, machiind-o, o ucidea, pentru a o face să renască, în toată splendoarea ei, atunci când apărea pe scenă.

La început, ea nu a părut interesată de el, sau cel puțin a reuşit să rămână distantă. Aflase că avea o astfel de reputație. Mulți prieteni şi cunoscuți îl sfătuiseră să stea departe de ea. În chip pervers, avertismentele lor nu-l făcuseră decât s-o dorească şi mai mult. Dorința creştea în el ca un val care amenința să-l ia pe sus.

— Mă doreşti sau crezi că mă doreşti, îi spusese ea la un moment dat, în acele vremuri îndepărtate, dar eu ştiu exact ce vrei.

Îl uimise cu aceste vorbe, dar, la fel ca de fiecare dată când ea spunea sau făcea ceva, dincolo de

şoc răzbătea adevărul: ea fusese suficient de interesată pentru a face cercetări asupra lui. Nu i se părea genul de persoană care să-şi piardă timpul cu lucruri care n-aveau pentru ea nici un fel de importanță. Şi nu se înşelase. La şase luni după absolvire, erau logodiți.

La acel moment, el renunțase la machiaj în favoarea scenografiei, din dorința de a recrea realitatea în cel mai larg sens cu putință. Se plictisise de sarcina mult prea măruntă de refacere a fizionomiilor. Avea nevoie de o canava mai amplă pentru a-şi da frâu liber imaginației. În extrem de elogiatele sale scenografii se regăseau simboluri nu numai din opera dramaturgului, ci şi specifice fiecărui personaj principal. Era ca şi cum ar fi imaginat eroii, camuflându-le cu grijă şi la vedere cea mai puternică latură a personalității.

După un an, în iunie, s-au căsătorit. A fost o nuntă frumoasă sau, mai degrabă, Lily era frumoasă în rochia ei strălucitoare, de satin, cu mâneci transparente din tul. Un incident a stricat însă perfecțiunea evenimentului. În timpul recepției, el se dusese la toaletă, şi, la întoarcere, o văzuse pe Lily discutând aprins cu vărul lui, Will. Ceea ce l-a înfuriat peste măsură a fost mâna lui, aşezată pe brațul dezgolit al lui Lily. Tulul alb al mânecii se ridicase precum perdeaua unui budoar, dând la iveală acele locuri pe care n-avea dreptul să le mângâie nici un străin. Era de neconceput.

A fost nevoie de intervenția cavalerului de onoare şi a altor trei lucrători din restaurant pentru a-l scăpa pe văr, a cărui față devenise între timp o masă însângerată. Will nu se mai putea ține pe picioare, ceea ce l-a făcut să jubileze după ce au fost despărțiți, şi el, împins spre ringul de dans.

Formația tocmai interpreta *We are family*[2] şi au reluat petrecerea cu primul dintr-un şir de ritmuri muzicale la fel de frenetice ca zgâlțâitura încasată de Will.

Stă, cu picioarele depărtate, în fața aparatului de aer condiționat care muncește din greu, deşi mai mult ca sigur că nu mai are pic de freon în el de ani de zile. Cel puțin aici, aerul cald, aşa cum e, se mişcă. În ciuda eforturilor sale de a ține la distanță lumea exterioară, luminile de neon strălucitoare se strecoară prin lamelele obloanelor. În curtea interioară de beton aflată mai jos există o piscină, sau cel puțin aşa crede, amintindu-şi de un oval negru-albăstriu pe lângă care trecuse la sosire, în urmă cu câteva zile – sau poate săptămâni? Se gândeşte că ar putea coborî pentru a plonja cu trupul asudat în apă. Dar poate că şi aceasta este la fel de călduță ca cea de la robinet, şi toate strădaniile nu aveau decât să-l facă să transpire şi mai tare. În orice caz, ştie prea bine că

---

[2] Celebră melodie dance lansată în 1979 de grupul Sister Sledge, format în 1972 de patru din cele cinci surori Sledge, nepoatele cântăreței de operă Viola Williams (n. tr.).

nu va încerca. Se află în buncărul său, ultimul loc de odihnă, din care îşi provoacă duşmanii să vină să-l ia cu picioarele înainte.

Christopher se născuse la şase luni după nuntă, dar nu prematur. Nu, venise pe lume la timp. Era un copil drăguț, lipsit de trăsăturile acelea de pigmeu, specifice celor mai mulți nou-născuți. Avea părul la fel de blond ca al mamei sale şi tenul ei rozaliu, ca florile de măr, dar musculatura şi conformația robustă erau ale tatălui, iar, în timp, avea să devină o versiune mai solidă şi mai chipeşă a celui care îi dăduse viață.

Aşa se gândise dintotdeauna la el însuşi, raportându-se la fiul său, ca şi cum Lily nu ar fi fost decât un receptacul al sămânței sale, şi genele ei nu ar fi jucat nici un rol în devenirea fizică sau emoțională a lui Christopher. Iisuse, spera că aşa şi era.

Şi totuşi… îşi aminteşte de ziua când Christopher descoperise una dintre primele sale machete scenografice – o superbă construcție la scară 1:8, din cartoane colorate, bucăți de lemn şi metal, pe care o făcuse pentru ultimul act al piesei *Moartea unui comis-voiajor*[3]. Christopher avea la acea vreme zece sau unsprezece ani. Băiatul smulsese exemplarul vechi, cu marginile răsucite, al cărții care zăcea pe un raft din bârlogul pe care

---

[3] Cunoscută piesă a dramaturgului american Arthur Miller (1915-2005), pusă pentru prima oară în scenă în anul 1949 (n. tr.).

el îl numea atelierul său şi îşi invitase părinții să-i urmărească reprezentația. Băiatul a interpretat rolul lui Biff[4] şi n-a fost rău deloc. Evident, Lily îl încurajase şi luase pentru un timp lecții de actorie. Dar chiar şi atunci, Christopher era perfect capabil să gândească şi să decidă singur. Caracterul haotic şi public al actoriei era mult prea stresant pentru el. Era fascinat de computere; iubea precizia şi logica lor impecabilă. În cadrul primului său proiect în adevăratul sens al cuvântului, a creat un program de calculator pentru schimbarea scenografiei, aşa încât tatăl său să poată modela interioare şi exterioare tot mai complexe şi mai complicate, imitând realitatea în modalități inteligente care nu îi fuseseră până atunci accesibile.

Nu este deci de mirare că acest proiect – un triumf artistic, deşi cu o valoare comercială limitată – îl apropiase de fiul său într-un mod la care nici nu îndrăznise să viseze. Şi din aceeaşi cauză, era sigur, Christopher prefera să-i facă lui confidențe, şi nu băieților de aceeaşi vârstă.

— Nu mă înțeleg, habar n-au cine sunt eu cu adevărat, i-a spus Christopher într-o zi.

Iar în alte zile, în timpul plimbărilor lungi pe care le făceau împreună, îi povestise idilele sale.

— Sunt toate, de la bun început, sortite eşecului, mărturisise el, pentru că, şi când sunt

---

[4] Fiul cel mare al lui Willy Loman, protagonistul piesei (n. tr.).

cu ele, întrevăd că relația o să se sfârşească, şi asta mă aruncă pradă disperării.

— Atunci de ce nu îi pui singur capăt? întrebase el.

— Pentru că nu pot, răspunsese Christopher. Acea primă îmbujorare care te urcă pe culmile extazului, nimic nu se compară cu ea.

Descoperise cu uimire că fiul său păstra mărturii ale tuturor legăturilor sale amoroase – bucle de păr, mărgele, un lanț de gleznă, chiar şi un muc de țigară pe care rămăseseră imprimate urmele roz ale buzelor fostei iubite. Acceptase acest fetişism pentru că îl înțelegea pe deplin, deşi, evident, nu-i povestise nimic lui Lily.

Apoi venise momentul când îl găsise pe Christopher stând în camera lui, în fața ferestrei deschise. Era în toiul nopții, în acele clipe când întreaga lume pare tăcută şi îndepărtată.

— Ce faci? l-a întrebat.

— Mă gândeam cum ar fi dacă aş sări.

Sa sari? repetase el, neînțelegând pentru o clipă ce voia să spună.

Să mă omor, tată.

Se apropiase de fiul său.

— De ce ai face aşa ceva?

— Tu de ce crezi?

Din nou, nu se alarmase; din nou, înțelesese prin ce trecea Christopher. Şi el se simțea în contratimp cu lumea, alienat, uneori înstrăinat chiar şi de el însuşi.

Își pusese mâna pe umărul fiului său, cu senzația că era chiar propriul umăr.

— Nu ți face griji, fiule. În viață, lucrurile se mai schimbă.

— Da, dar asta nu înseamnă că va fi mai bine.

— Păi, nimeni n-are cum să prevadă.

Christopher încuviințase şi mersese să închidă fereastra, spunându-i:

— Mulțumesc, tată. Mulțumesc că n-ai încercat să mă minți.

Deşi e stricat, aparatul de aer condiționat huruie ca motoarele avionului cu reacție care l-a adus la Buenos Aires. Curentul de aer cald îi ridică firele de păr de pe brațe şi piept, iar el priveşte în jos, spre picioare, gândindu-se la moarte. Nu mai are la ce sa se gândească, şi acum se întreabă dacă a existat vreodată altceva.

Când anume şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu Lily? Deşi îşi frământă mintea de luni bune, nu poate nici acum să delimiteze momentul. Poate că nici n-a fost un moment precis, poate că, la fel ca toate celelalte lucruri din viața şi dispariția soției avusese o mie de fațete. Pentru că, până în ultima clipă, ea fusese o actriță desăvârşită. Era cel mai îndreptățit să-i ştie toate şiretlicurile el, care era cel mai apropiat de ea, care n-avea cum să fie obiectiv pentru că ea era soția şi iubita lui. Ea era însă pentru el asemenea unui ceas cu un mecanism complicat, al cărui ticăit îl cunoştea în toate amănuntele.

Ceea ce îi atrăsese, în cele din urmă, atenția fuseseră detaliile minore, atât de mărunte, încât nici măcar Christopher nu le sesizase. Numai el, care era obsedat de ea şi o fetişiza – numai el ştia. Deşi, în fond, nici el nu ştiuse – cel puțin nu de la început. Dar, treptat, suspiciunea se trezise în mintea lui şi pusese apoi definitiv stăpânire pe el. Aşa că începuse să cerceteze totul cu minuțiozitate.

Îşi aminteşte de ziua în care intrase în camera ei. Intra mereu acolo, târându-se în mâini şi genunchi, în căutarea unor părticele din ea – o bucată de unghie, tăiată şi rătăcită pe jos, sau un fir de păr pubian. Cel mai mult îi plăceau genele, nu numai pentru forma lor curbată, perfectă, ci şi pentru că reprezentau ceva atât de intim, încât, atunci când apuca una cu vârful degetelor, aproape că putea să audă bătăile inimii ei. Ea exista, pur şi simplu, în acel folicul minuscul, ca un spirit care intrase înapoi în lampă, pentru a rămâne pe veci alături de el.

Sculptase în mahon o cutie uşoară, cu marginile înclinate şi colțurile ascuțite, în care aşezase o fotografie 8 x 10 a lui Lily, făcută în timpul lunii de miere.

Părea să aibă ochii înrourați şi, în spatele aurei create în jurul părului ei, se iveau frunzele de palmieri din Bali, cam nefocalizați şi semănând cu Tjak, pasărea locală cu față de om. După fotografie ascunsese mărunțişurile adunate periodic din

camera ei, dintre care unele aruncau umbre nedefinite pe fața ei.

În acea zi descoperise însă altceva, o bucățică de hârtie pe care apărea o însemnare. S-a gândit că este un bilețel, deşi nu era scris în engleză şi nici într-o altă limbă care utiliza alfabetul latin. Păreau rune, vechi şi deci necunoscute. Astfel că bănuielile, deja deşteptate, se amplificaseră.

Din anumite puncte de vedere, ea era perfectă şi, în lumina suspiciunilor lui, această perfecțiune absolută s-a dovedit a fi cea mai adâncă fisură în prefăcătoriile ei. În toate privințele, întruchipa soția şi mama ideală. Gătea cine apetisante, îi oferea partide de sex care debordau de imaginație, era totdeauna prezentă pentru Christopher, atunci când băiatul era bolnav sau în toane proaste, şi se purta atât de frumos cu prietenele lui, încât multe dintre ele păstrau legătura cu ea mult timp după ce rupseseră relația cu fiul. Nu se plângea niciodată când soțul pleca în călătorii de afaceri şi era recunoscătoare când el îi întorcea favoarea, atunci când şi ea lipsea de acasă din aceleaşi motive.

Era o fațadă desăvârşită, şi viața lor mergea înainte exact aşa cum ar fi trebuit să meargă. Numai că nimic nu este perfect în viață şi, după cum Christopher avea să descopere curând, fericirea este la fel de efemeră ca o floare de cireş. De fapt, concepția aceasta îi aparținea, cum că fericirea este iluzorie.

Să luăm, de exemplu, sexul. Deşi era cât se poate de adevărat că în colegiu avusese o mulțime de prietene, acest lung şir de legături amoroase nu se datorase câtuşi de puțin sexului, față de care el nu arătase decât indiferență. Nu, el căutase permanent ceva. La început, nu ştiuse ce, simțise doar că fiecare fată pe care o cunoscuse reprezentase, în felul ei, o deziluzie. Mai târziu, înțelesese că ceea ce căuta era o umbră a sa, un suflet geamăn care să posede acele calități care lui îi lipseau, dar după care tânjea.

Lily îi oferise cele mai elaborate ritualuri erotice de care avusese parte vreodată. Deloc surprinzător, ajunsese să le aprecieze, apoi să le râvnească, dar dorința care înmugurise în el se transformase în dependență, şi această revelație amară îl aruncase pe culmile disperării.

Imediat ce se eliberase din vraja fericirii, totul se schimbase. Aflase că Lily lucra pentru Agenție, şi nu la Fieldstone Real Estate sau, ulterior, la March Masson Public Relations. De fapt, avusese biroul în sediul Fieldstone şi, ulterior, la March Masson, numai că ambele firme erau deținute şi administrate de Agenție, două decoruri care copiau realitatea la fel de bine ca cele proiectate de el.

Aude zgomotul unei zgârieturi la uşa camerei sale de hotel şi se întoarce, pregătit să-şi înfrunte soarta, ca şi cum s-ar afla în fața lentilei unui aparat foto. N-au decât să vină acum, el unul este

gata, pentru că, dacă vor sparge uşa, vor da peste Harold Moss sau Max Brandt. Pentru el, asta n-avea absolut nici o importanță, dar, pentru ei, va fi o decepție cruntă. Cât despre el, va dispărea, precum o lumânare de ceară topită la căldura flăcării.

Unde rămăsese? A, da, la Lily. Lily, bineînțeles. Începutul şi sfârşitul lui.

— Ştiu exact ce vrei de la mine, îi spusese ea la începutul relației lor, şi aşa şi era, putea să vadă prin el, să ajungă la miezul gol al ființei lui. De fapt, este sigur că acesta a fost şi motivul pentru care ea l-a luat de bărbat. Pentru că el era atât de gol pe dinăuntru, încât ea putea să-l modeleze după placul inimii şi să-l transforme în iubitul ei ideal. Îl putea întoarce pe toate fețele şi, oricum, n-avea să conteze, pentru că în el nu se afla nimic.

După ani şi ani, el o întrebase:

— Ce anume vrei de la mine?

Era noapte şi zăceau în pat, dezbrăcați şi transpirați după atâtea extaze acrobatice. Ea rămăsese deasupra lui şi n-avea nici un chef să se dea jos. Era o noapte liniştită, ca toate nopțile în care făceau dragoste, ca şi cum totul în jurul lor înceta să mai existe.

— Credeam că ştii, doar e atât de limpede. Te iubesc.

O minciună, deşi probabil nu prima pe care i-o spusese. Acea primă minciună ar fi putut fi: „Nu

te uita aşa la mine, îmi provoci scârbă" sau, atunci când o machia, când o ucidea: „Nu însemni nimic pentru mine. Nu-mi pasă dacă mori sau trăieşti." După care, renăscută pe scenă, ar fi privit spre culise, către locul anume în care ştia că stă el, pentru a urmări fiecare reprezentație, şi ar fi adresat un zâmbet umbrei lui.

Actorii erau, fără nici o îndoială, experți în crearea propriei realități, dar să mințI, ei bine, asta e cu totul altceva. Acum, când se apropie de ultimul liman al vieții, stând în căldura înăbuşitoare a unei veri care ar fi trebuit să fie iarnă, i se pare că Lily dezvoltase o dependență față de minciună, aşa cum alți oameni devin dependenți de heroină sau cocaină. Bănuieşte că se droga cu minciuni – nu, nu bănuieşte, *ştie*, pentru că, modelându-i, se trădase pe sine, permițându-i să o cunoască la fel de bine şi de profund cum îl cunoscuse ea pe el.

Poate că, la urma urmelor, nu minciuna în sine, ci natura ei o dăduse de gol. Atunci când minciunile se schimbaseră, într-un mod subtil dar nu mai puțin evident, el ştiuse. O urmărise într-una din călătoriile ei de afaceri şi o văzuse introducând ceva într-o colivie vopsită, prinsă de un par curbat, din lemn, undeva, în ținutul rural din Maryland. Ea plecase, dar el rămăsese să aştepte. Şi, după douăzeci de minute, sosise o maşină din care coborâse un bărbat. Bărbatul s-a dus direct la colivie şi, atunci când a scos

dinăuntru acel ceva lăsat de Lily, el şi-a declanşat aparatul de fotografiat la zoom digital 10X.

A dus pozele la Agenție, unde au stârnit vâlvă.

Apoi le-a arătat bucata de hârtie găsită în camera lui Lily.

— Nu sunt rune, spuseseră cei de la Agenție, tot mai agitați. E un text în arabă.

Se trezeşte în întuneric, auzind un fornăit, ca şi cum un câine mare şi rău ar fi amuşinat la uşa lui. Se dă jos din pat într-o clipită. Când adormise? Nu-şi aminteşte, şi oricum nu contează. S-a scurs ceva timp, dar e încă noapte.

Bagă mâna sub pernă şi îndepărtează o ploşniță de pe țeava sinilie a pistolului său semiautomat. Arma i-a fost de mare folos în toți aceşti ani. Pe mânerul ei sunt mai multe crestături, câte una pentru fiecare om ucis. Astfel, morții îi sunt întotdeauna alături, ca nişte iubite care îl dezamăgiseră, dar pe care nu le putea da uitării. Astfel poate dovedi pe unde a umblat şi cum a ajuns aici. Pentru alții, acest mod de a gândi ar putea părea pervers, chiar ilogic, numai că el nu a fost niciodată atât de prost încât să se încreadă în logică.

Îşi verifică din nou pistolul, deşi n-are de ce, cu o precizie de mare spion, de care este mândru. E încărcat. Scoate un alt set de cartuşe şi îl bagă în buzunarul stâng, şi apoi încă unul, care ajunge în buzunarul drept.

În acel moment, în cameră pătrunde un zgomot

puternic, şi uşa se clatină din țâțâni. Se repede spre jaluzele, le ridică. Încăperea este inundată de milioanele de lumini ale oraşului, care strălucesc, aproape orbindu-l. Uită că şi-a jurat să nu iasă afară şi deschide fereastra. Dincolo de pervazul din beton fărâmat se află o ieşire metalică, neagră, pentru cazuri de urgență, pe care se aruncă. Dinăuntru se aude un zgomot asurzitor, dar nu se uită înapoi şi se avântă pe treptele metalice, urcând cu sufletul la gură, fără a se opri nici măcar o clipă pentru a privi cerul înalt şi munții din fundal. Însă când ajunge pe acoperiş, primul lucru pe care îl vede este oceanul sclipitor care se înalță tumultuos, pentru a se pierde apoi în întinderea mare de nisip, a cărui culoare şi curbură se aseamănă perfect cu genele lui Lily.

Priveşte în jur. Peisajul în care a păşit este la fel de plat ca o scenă goală, şi miroase a creozot şi peşte stricat. Ici-colo se văd carcasele turtite ale gurilor de ventilație, dar acoperişul este dominat de schela de care atârnă o enormă firmă de neon care anunță numele hotelului: EL PORTAL, *pragul,* de parcă ar fi un loc al plăcerilor, şi nu o speluncă plină de ploşnițe. Înțelege totul perfect. Nu e decât un decor de teatru, o construcție imensă, o fantezie în culori vii, care încearcă să imite realitatea. Privit de aproape, scheletul metalic, negru şi urât se înalță însă amenințător, simbol deprimant al expansiunii urbane.

De jos urcă spre el sunete haotice, stridente. Se

dă înapoi. Cu arma pregătită, caută cu privirea o gaură de ventilație şi se ghemuieşte în spatele ei. De aici poate vedea orice eventual urmăritor. În spatele lui, firma de neon sfârâie şi aruncă în jur lumini colorate, ca un astru stins. Vede porumbei rotindu-se pe cerul de o strălucire nefirească. Jos, în depărtare, un câine latră, un sunet de animal oropsit pe care îl înțelege, deşi nu-şi poate explica de ce.

Deodată, sesizează o mişcare deasupra parapetului – un contur, o siluetă cu mult mai întunecată decât noaptea sclipitoare, şi apasă pe trăgaci. Silueta, acum mai vizibilă, se preface într-un om. Omul vine spre el chiar în timp ce trage glonț după glonț. Aruncă încărcătorul gol, se retrage spre o altă gaură de ventilație şi scoate din buzunar al doilea set de cartuşe. Începe imediat să tragă, foc după foc, până ce o goleşte. Se dă înapoi, spre scheletul din bare metalice încrucişate, pe care se sprijină firma de neon, şi îşi reîncarcă arma cu ultimul set de cartuşe. Agățându-se de nebuloasele lumini colorate, ca de ultimele rămăşițe ale trecutului său, trage orbeşte, ştiind de acum că omul va continua să înainteze spre el, neatins şi netulburat, de neoprit…

Se trezeşte în întuneric, lac de sudoare şi cu mintea încă pe jumătate paralizată. Coşmarul îi pare cumva mai real decât realitatea pe care o trăieşte acum. Şi, în mod cert, mai real decât orice

a trăit vreodată. Ciocănitul la uşă vine ca la un semn, ca şi cum coşmarul ar fi fost un presentiment. Numai că el crede în paranormal la fel de puțin ca în rațiune.

Nu e un câine care amuşinează. Din spatele uşii se aude o voce omenească. Trage siguranța pistolului şi îşi croieşte drum, şerpuind printre vrafurile de pagini rupte din reviste şi îndoite (nu îndrăzneşte să le dărâme!), spre un loc, chiar lângă uşă. O să le arate el! E prea deştept pentru a sta în fața uşii, acum că duşmanii vor trage prin ea, după toate probabilitățile, rafale de mitralieră, după ce îl vor fi ademenit aici cu vorbe linguşitoare.

Îşi trage răsuflarea şi apoi expiră încet şi sigur, exact aşa cum va apăsa, cât de curând pe trăgaci. Îşi răsuceşte apoi partea superioară a trunchiului pentru a şi lipi ochiul de ferăstruica din uşă. Se uită, clipeşte, priveşte din nou, apoi revine la poziția dreaptă de dinainte. Vocea se face iar auzită – vocea familiară a fiului său.

— Christopher? întreabă, cu o voce cumplit de subțire şi spartă, după atâta tăcere.

— Eu sunt, tată. Deschide uşa, te rog.

Respiră încă o dată adânc şi lasă aerul să iasă încet, încercând să se liniştească. Nu se poate. Fiul lui e aici! De ce?

— Tată?

— Îndepărtează-te de uşă, fiule.

Riscă şi aruncă din nou o privire prin

ferăstruică. Christopher se conformase. Prin lentila în ochi de peşte îl vede acum din cap până-n picioare. Fiul său poarta un tricou alb, cu guler, şi pe deasupra un costum uşor, din in. Are în picioare mocasini lustruiți, cu ciucuri. Pare că tocmai a coborât din avion.

— Tată, te rog, lasă-mă să intru.

Îşi şterge sudoarea de pe față. Zăboveşte o clipă cu mâna pe lanțul de la uşă. Dacă duşmanii l-au luat prizonier pe Christopher şi l-au târât aici împotriva voinței lui? Nu va afla niciodată adevărul dacă va rămâne de această parte a uşii. Trage lacătul, descuie uşa şi spune:

— Bine, fiule. Intră.

Apoi face un pas în spate, în aşteptare.

Christopher intră în cameră şi închide uşa după el, fără să i se spună.

— Încui-o, te rog, zice bărbatul.

Christopher face întocmai.

— Ce-i cu tine aici?

— Am venit după tine, tată.

— Ce vrei să spui? întreabă şi mijeşte ochii, strângând şi mai tare arma în mână.

— Ai ucis-o pe mama, răspunde Christopher.

— N-am avut de ales.

— Nu primiseşi nici un ordin.

— Nu mai era timp. Era agent dublu, lucra pentru…

— Tată, te înşeli.

— Nici vorbă. Am văzut-o cum pune informațiile

secrete…

— În colivie. Tată, tu ai făcut asta. Tu ai pus dosarul acolo.

Face un pas în spate, clătinându-se îngrozit.

— Cum?

Camera se învârte cu el.

— Nu, eu…

— Te-am văzut cu ochii mei. Şi te-am fotografiat.

— Minți!

Christopher zâmbeşte trist.

— Noi nu ne-am mințit niciodată unul pe celălalt, tată. Sau poate c-ai uitat? Capul îl doare tot mai tare, şi tâmplele îi zvâcnesc.

— Nu, numai că…

— Tată, ai fost bolnav. Şi eşti şi acum.

Întinde o mână spre el, într-un gest de rugăminte stăruitoare.

— Ai crezut că mama vrea să te trădeze şi…

— Nu, nu, am găsit în camera ei bucata aia de hârtie, cu rune pe ea!

— Biletul în arabă, tată. Tu l-ai scris. Vorbeşti araba fluent.

— Da?

Îşi apasă tâmpla cu vârfurile degetelor. Dacă nu i-ar plesni capul de durere, poate că ar gândi mai limpede. Nu-şi aminteşte însă când a gândit ultima dată limpede. Să aibă fiul său dreptate?

Un gând straniu şi înfiorător îi trece brusc prin minte.

— Cum de vorbeşti aşa cu mine? De unde ai aflat

toate astea? Nu ştii nimic despre mama ta şi despre mine... despre viața noastră secretă. Nu eşti decât un simplu programator de computere.

Christopher îl priveşte liniştit, zâmbindu-i cu şi mai multă tristețe.

— Tu lucrezi în domeniul calculatoarelor. De aceea ai fost recrutat de Agenție şi aşa ai devenit şi agent dublu – într-una dintre călătoriile tale la Shanghai sau Bangalore, nu se ştie exact, şi acum nici nu mai contează. Important e să-mi dai mie arma şi să plecăm amândoi de aici.

O furie oarbă îl face să ridice pistolul.

— Nu plec nicăieri, nici cu tine, nici cu nimeni altcineva.

— Tată, te rog, fii rezonabil.

— Nu există rațiune pe lumea asta! strigă el. Rațiunea e o iluzie, la fel ca şi iubirea.

Îşi ridică arma, țintindu-l pe Christopher, care scoate rapid de la spate un Walther PPK[5] şi îl împuşcă, simplu şi precis, drept în frunte.

Christopher privi în jos, spre cadavrul tatălui său. Era curios să vadă ce o sa simtă. Nici o emoție. Ca şi cum inima i-ar fi fost atât de

---

[5] Polizei Pistole Kriminal (PPK), pistol semiautomat de calibrul 9 mm, cu dimensiuni relativ reduse, uşor de mânuit şi de ascuns, şi foarte precis. Este fabricat, începând din 1932, de firma germană Carl Walther GmbH Sportwaffen. A devenit foarte popular în Germania în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, când a intrat în dotarea armatei şi a poliției, fiind folosit şi de oficialii nazişti (Hitler s-a sinucis împuşcându-se cu un PPK) (n. tr.).

înăbuşită sub atâtea straiuri de identitate, încât nici un eveniment, oricât de traumatic, n-o mai putea clinti.

Regulile stabilite de Agenție prevedeau ca orice dovadă de exterminare să fie imediat înlăturată. Evident, va face asta, şi cu o precizie de mare spion, de care era mândru.

Se uită în jur şi descoperi toate creațiile tatălui său, refăcute cu dragoste, în detalii miniaturale elaborate, din paginile revistelor pe care le cumpărase sau le luase din holul hotelului.

Iată decorul din *Negustătorul din Veneția* şi cel*Pentru un tramvai numit dorință* şi scenografia, atât de elogiată pentru originalitatea sa, realizată pentru reluarea reprezentațiilor cu piesa *Caruselul.* Toate spectacolele la care lucrase bătrânul erau prezente aici în miniaturi, atât de inteligent create, încât se minuna încă o dată de geniul tatălui său.

La duş, a dat peste decorul pentru *Moartea unui comis-voiajor.* L-a studiat pentru o vreme, replicile semnate de Arthur Miller zburându-i iute prin minte, ca ştirile transmise prin telex. După un timp nedefinit, s-a aplecat. L-a luat, aruncându-l peste trupul tatălui său. A scos un tub de gaz de brichetă, special cumpărat, şi a vărsat conținutul peste cadavru. Apoi, cu spatele spre uşă, a descuiat-o, în timp ce aprindea un chibrit, privindu-l cum se arcuieşte, căzând, precum cortina finală, peste sfârşitul a tot şi a toate.

În viață, lucrurile se mai schimbă. Da, dar asta nu înseamnă că va fi mai bine.

Ieşi din hotel pe uşa din spate, în zorii urât mirositori, duhoarea de gaz şi păr ars acoperind-o pe cea de excremente umane şi putreziciune. Întinse gâtul, căutând cu privirea primele fire cenuşii de fum, şi se decise să-şi creeze o nouă identitate. Va trece de vamă ca Biff Loman.

Ideea i-a adus zâmbetul pe buze, făcându-i să semene pentru o clipă, izbitor de bine, cu tatăl său.

Christopher Rice

CHRISTOPHER RICE şi-a publicat prima carte, thrillerul gotic *O mulțime de suflete,* la numai douăzeci şi doi de ani. Fiind fiul lui Anne Rice, cunoscuta autoare de romane cu vampiri, volumul său s-a bucurat de atenție din partea presei, dar a fost întâmpinat cu destul de mult scepticism. Al doilea său bestseller din topul *New York Times,* purtând titlul *Grădina de zăpadă,* a fost însă cel care i-a consolidat reputația de scriitor capabil să se adreseze, prin intermediul unor eroi homosexuali bine definiți, unei audiențe comerciale mai largi.

Penultimul său roman, *Lumina dinaintea zilei,* explorează aspectele sordide din miezul comunității ghetto gay din Los Angeles. De fapt, în primele sale trei thrillere. Rice s-a concentrat în mod consecvent asupra relațiilor complexe care se dezvoltă între personaje hetero şi homosexuale unite printr-o traumă comună. *Grădina de zăpadă* are la bază minciuna ucigătoare care amenință prietenia strânsă dintre o femeie heterosexuală şi un bărbat gay. În *Lumina dinaintea zilei,* Rice analizează relația parentală care se stabileşte între un autor de romane de mister de mare succes şi asistentul său homosexual. Tema reapare şi în *Man Catch,* unde o tânără descoperă secretul bine ascuns al homosexualității unei persoane dragi, ceea ce provoacă un şir de violențe într-o familie

până atunci strâns unită.

Man Catch a reprezentat pentru Rice o adevărată provocare. Nefamiliarizat cu tehnicile prozei scurte şi apreciat pentru descrierile sale detaliate de peisaje şi puterea de a crea o atmosferă aparte în romanele sale, a studiat efectele folosite de Richard Matheson şi David Morrell, încercând să realizeze, în cât mai puține cuvinte, o construcție epică perfect structurată. La început, i-a fost greu să renunțe la acele elemente de culoare şi atmosferă la care îi place să apeleze în lucrările sale. Dar, în cele din urmă, după cum el însuşi a mărturisit, a fost o experiență care a meritat din plin efortul.

MAN CATCH

DE LA MASA EI DE LÂNGĂ FEREASTRA aglomeratului Starbucks, Kate vedea bine dincolo de parcarea plină de maşini şi de şoseaua interstatală şerpuitoare, până spre locul unde soarele la apus preschimba munții San Bernardino în fantome amenințătoare, care se profilau la orizont. După ce îi cedase laptopul, Rick dispăruse în mallul de alături; presupunea că hoinărea printre rafturile de la Border's, unde frunzărea cărți despre pescuit, vânătoare sau alt hobby ciudat, de adult, pe care îl deprinsese de la tatăl lui după absolvirea liceului.

Era prima lor călătorie în doi, îi aşteptau trei zile de drum până la o cabană de pe malul lacului

Arrowhead[6], trei zile fără părinți atenți să verifice dacă dormeau în paturi separate. În mai puțin de o lună, aveau să plece la colegii diferite, iar fiecare oră petrecută împreună era prea prețioasă pentru a fi pierdută pe drum.

Spre deosebire de prietenul ei, Kate era sigură că avea să găsească un drum mai scurt spre cabană. Imediat ce a tastat primele două litere din Mapquest[7], motorul de căutare din computerul lui Rick a afişat o adresă din lista sa de site-uri recent accesate.

www.ManCatch.com[8]

Convinsă că era o pagină web care îi învăța pe fraierii ca Rick cum să-şi administreze finanțele, Kate a intrat pe site. Pe monitor a apărut o imagine mare cu un bărbat latino-american, musculos, stând întins, pe jumătate dezbrăcat, pe o cuvertură de pat de culoare albă, cu o mână aşezată peste umflătura din chiloții albi. Potrivit bannerului roz care pâlpâia intermitent deasupra capului bărbatului, ManCatch era site-ul numărul unu din țară în domeniul homosexualității. Aproape că a izbucnit în râs. Fără îndoială, Rick

---

[6] Lac situat în Pădurea Națională San Bernardino, la circa 150 km est de Los Angeles, supranumit „Perla Californiei de Sud" (n. tr.).

[7] Editură cartografică şi serviciu web gratuit de căutare pe hartă, aparținând în prezent companiei AOL (America Online, Inc.) (n. tr.).

[8] În engleză în original, traducerea aproximativă fiind *www.vânătoareadebărbați.com*
(n. tr.).

accesase site-ul accidental.

Apoi a remarcat setarea prin care numele şi parola utilizatorului erau reținute în memoria computerului, fapt deloc surprinzător, având în vedere că Rick trecuse prin cei patru ani de liceu fără a se strădui măcar să țină minte combinația lacătului de la dulăpiorul lui. Numele înscris în rubrica utilizatorului era *SoaksGay*. S-a gândit că S Oaks era Sherman Oaks, suburbia din San Francisco Valley unde crescuseră amândoi. Când a intrat la istoric, a descoperit că Rick accesase ManCatch cu o noapte înainte, la orele 1:30 a.m., când îl credea adormit lângă ea.

Acasă la ea. În patul ei.

A insuflat scurt, sacadat. Fără să stea prea mult pe gânduri, a apăsat butonul de logare. S-a trezit trecând în revistă profilurile membrilor ManCatch, în care fiecare bărbat îşi dezvăluia preferințele sexuale într-un limbaj codificat, care combina jargonul arogant, de fițe, cu păsărească folosită de prietenele ei când îşi trimiteau bilețele în clasă. *(Caut tipi scula mare! Vrei sa joci? Bagă-te în fatza! HIV – aici, fitzi 2).* Cele mai multe prezentări erau însoțite de fotografii. Primele păreau relativ inofensive, înfățişând în mare parte nişte piepturi goale, musculoase, şi capete cu păr tuns scurt, care îi făceau pe indivizi să semene cu nişte statui greceşti puse într-o lumină proastă. Urmară însă câteva erecții ridicol de mari.

În spatele ei s-a auzit scârțâitul unui scaun tras

pe podea. O mamă furioasă îşi târa tăcută băieţelul, care abia învăţase să meargă, spre ieşire. Când femeia a privit în spate şi a văzut că o adolescentă aparent normală îi expusese fiul la astfel de porcării, a părut deopotrivă rănită şi ruşinată, de parcă micuţul ei tocmai îi arătase degetul.

Umilită, Kate a continuat să treacă repede peste cele mai obscene imagini. A încercat să pună totul cap la cap. Potrivit istoricului, Rick nu accesase decât o dată site-ul în ultimele trei săptămâni. Numai că numele de utilizator şi parola sugerau că avea de gând să devină un vizitator constant. Atunci de ce îi lăsase ei laptopul, aparent fără să se gândească? Dar dacă era un client obişnuit şi şterse toate dovezile vizitelor anterioare, cu excepţia ultimei?

Nimic nu aprinde mai tare imaginaţia decât trădarea, şi-a dat seama Kate. Cu o claritate digitală, şi l-a imaginat pe Rick, îmbrăcat în şortul său ecosez, ieşind tiptil pe uşa întredeschisă a camerei sale, purtând cu grijă laptopul în ambele mâini, de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

Ochii i-au căzut pe ceva care până atunci îi scăpase. În partea din stânga sus a ecranului exista o bară de meniu cu multe rubrici. Din câte se părea, Rick era un vizitator regulat; acum va vedea dacă îşi făcuse prieteni. Apăsă pe butonul Amici şi un singur nume apăru pe monitor: *FunForRtNow.* Lângă numele afişat era fotografia

unui bărbat musculos, cu păr şaten, întins cu faţa în jos pe un pat. La început a crezut că era gol, apoi a observat şnurul subţire al suspensorului roşu ieşind de sub fesele expuse.

MESERIAŞ CAUT PARTENER! JOCI?

1,80 m, 70,7 kg, 27 ani, penis 22,86 cm, aici, în Studio City[9]. Tineri/bătrâni, valabili, te-ai prins? (valabili = sala 4 X sapt x mai mult!) + fierbinte! Nu graşi, fetiţe sau ţacaniţi. Fără labagii. Fără pufarezi[10]. Porno, schimb de roluri, sex oral. Marfa! Cool!

Fotografia n-a şocat-o. Dar modul obscen de direct în care individul se prezenta i-a întors stomacul pe dos. Apoi şi-a dat seama că se uita la alt profil.

Tocmai voia să tasteze *SoaksGuy* la Căutare, când a auzit o pocnitură în fereastră. Rick era lipit cu faţa de geam, ca şi cum fusese îmbrâncit de un bodyguard afară dintr-un club de noapte. S-a împleticit, dându-se cu câţiva paşi mai în spate, prea ocupat să râdă de lipsa lui de îndemânare pentru a observa expresia de pe faţa lui Kate.

— Am sunat-o pe mătuşă-mea, a spus cu voce tare, apropiindu-se de masă. Mi-a zis că e un lac

---

[9] Cartier din zona San Fernando Valley, Los Angeles, California (n. tr.).

[10] În limbaj argotic, consumator ocazional de droguri (n. tr.).

superb, cam la jumătate de kilometru de cabană. Şi e uşor de urcat, zise şi se trânti pe scaunul din faţa ei, trecându-şi mâna prin claia de păr negru. Zice că e atât de rece în zori pentru că soarele se ridică... Iisuse! Ce-i cu tine?

Kale a întors laptopul spre Rick. Băiatul a tresărit, dându-se înapoi, de parcă fusese înţepat de o albină. Apoi a mijit ochii somnoroşi şi buza de sus s-a încordat. A răsuflat adânc.

— Noaptea trecută, a spus ea. La unu şi jumătate. Dormeam. Şi credeam că şi tu.

— Păi, dormeam.

— Computerul tău zice că erai aici, a ripostat ea, bătând uşor cu degetul în laptop pentru a-şi sublinia spusele. Sau poate că minte?

Băiatul a continuat să scuture din cap şi să privească fix la monitorul din faţa lui, căutându-şi parcă argumentele în profilul FunForRtNow. În cei doi ani de când erau împreună, Kate îl ţinuse permanent sub observaţie, studiind modul în care e comporta faţă de celelalte fete, zâmbetele care ar fi putut părea invitaţii, posibilele mângâieri pe părţi intime ale corpului. În tot acest timp, privise acolo unde nu trebuia.

Rick s a uitat la ea cu ochi mari.

— N-am fost eu, Kate, a murmurat el.

— Atunci cine?

Baiului a dat să spună ceva, dar n-a reuşit. Şi-a muşcat buza de jos şi şi-a dus mâna spre nas. Dacă el nu părea gata să se înece cu sentimentul

de vinovăție, ea, în schimb, era. A tras cablul laptopului din priză şi le-a înşfăcat pe amândouă dintr-o singură mişcare.

Era la câțiva paşi de maşina ei Toyota 4Runner când Rick a ajuns-o din urmă. În clipa când a prins-o de umăr, Kate s-a răsucit, ridicând computerul ca pe o bâtă de baseball şi aruncându-l spre el într-o curbă largă. Pentru o fracțiune de secundă, nu şi-a dat seama dacă îl lovise tare. Apoi băiatul a căzut cu fundul pe caldarâm, cu sângele țâşnindu-i din nas şi scurgându-se peste gură. Kate a ieşit din parcare, atentă să nu dea cu maşina peste el. L-a văzut însă chinuindu-se să se ridice în picioare şi a avut un ciudat sentiment de uşurare.

În oglinda retrovizoare din interiorul Toyotei putea vedea rucsacul ticsit, aruncat de Rick pe bancheta din spate. După al patrulea apel al băiatului pe telefonul ei mobil, a oprit volumul soneriei. Şi-a sunat tatăl. Tata o să aibă grijă de toate. O să-l bată măr pe Rick şi apoi va pretinde că puştiul se rănise izbindu-se de ceva în timpul unei furtuni. În acea dimineață, în timp ce ea îşi împacheta lucrurile, tatăl îi spusese că seara avea o întâlnire cu nişte clienți.

Un detaliu nesemnificativ, aşa i se păruse la acel moment. Tatăl ei o lăsa pe asistentă să preia mesajele, aşa încât nici măcar n-a putut să-şi aline supărarea ascultându-i vocea calmă,

baritonală. Când a auzit-o pe asistentă, ochii i s-au umezit şi gura i s-a încleştat.

A închis.

Mama ei luase avionul spre San Francisco, cu două zile în urmă, pentru o convenție unde îi învăța, probabil chiar în acest moment, pe confrații săi din domeniul afacerilor imobiliare cum să facă avere exploatând fiecare metru pătrat construibil. Mama ei nu trebuia să afle nimic, altfel va da vina pe ea. Sigur, Kate nu percepuse semnalele clare care dovedeau că prietenul ei se regula cu băieți cunoscuți pe internet. Sigur, Kate ar fi trebuit să se pregătească pentru o astfel de întâmplare neprevăzută. Mamei ei îi plăcea grozav să facă planuri. Iar acum planul lui Kate era să ajungă acasă cât mai repede şi să se bage în pat, aşteptând sosirea tatălui ei.

În centrul Los Angelesului, a dat peste un şir lung de maşini cu stopurile de frână aprinse şi a petrecut următoarele două ore târându-se în coloană spre San Francisco Valley, pe autostrada 101. Era trecut cu puțin de miezul nopții când a ajuns acasă, la vila familiei, în stil Cape Cod[11], aflată pe o stradă şerpuitoare, la poalele

---

[11] Stil arhitectonic introdus în America de coloniştii englezi în secolul al XVII-lea, devenit foarte popular în anii 1930-1950. când a fost folosit pe scară largă în suburbii. Construcțiile în stil Cape Cod sunt case de familie, relativ mici, cu un singur nivel sau parter şi mansardă, acoperiş în pantă, cu lucarne, coş şi obloane decorative (n. tr.).

dealurilor. Foarte posibil, Rick apelase la un prieten ca să-l aducă şi ajunsese înaintea ei, aşa că a parcat maşina mai departe, după colțul străzii.

Kate a deschis uşa din față, şi sistemul de alarmă a început să scoată bâzâituri scurte. S-a repezit la panou, gata să formeze codul, când zgomotul a încetat brusc. Nu se stricase alarma; era setarea care semnala că o uşă sau o fereastră era deschisă. În casă domnea însă întunericul. Tatăl plecase şi uitase să formeze codul pentru activarea sistemului de alarmă. Ceea ce era total neobişnuit pentru el.

Inima îi bubuia în piept. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei în maşină, dar se simțea de parcă ar fi alergat la un maraton. Uşa de la biroul tatălui ei era pe jumătate deschisă. Pe masă zăcea un vraf de hârtii în dezordine, dar ceva nu era în regulă: lipsea computerul. În dimineața aceea, tatăl îi spusese că, înainte să plece la San Francisco, mama dusese calculatorul la magazin ca să şteargă tot ce avea pe hard disk. Voia să-l ofere în dar bunicii de Crăciun şi să-i cumpere lui unul nou.

Ochii i s-au obişnuit cu întunericul şi a sesizat pe pereții din jur o licărire slabă. Lumina venea de la etaj. La capătul holului era camera părinților, şi uşa fusese lăsată întredeschisă. A văzut pe bufet mai multe lumânări decorative. Multe altele, pe care nu le putea vedea, erau împrăştiate peste tot,

dând întregii încăperi o atmosferă fantomatică. Persoana aflată în dormitor o auzise, fără îndoială, dar nu se obosise să stângă nici o lumânare. Ideea a făcut-o să se destindă un pic. Poate că tatăl ei era în acel moment în cadă şi făcea baie.

A împins încet uşa. Tocmai voia să-şi strige tatăl, când a văzut că pe pat zăcea un bărbat, cu fața în jos, şi o pată întunecată se încolăcea, pornind de sub capul lui şi întinzându-se peste cuvertură, acum de culoare maronie. Era un individ îndesat, musculos şi cu părul şaten, tuns scurt. A crezut din nou că era gol, apoi a observat şnurul subțire al suspensorului roşu ieşind de sub fesele expuse. Cu câteva ore înainte, văzuse o fotografie a bărbatului pe monitorul computerului prietenului ei şi aproape că s-a trezit şoptind cuvintele *Fun For Right Now.*

Înainte să apuce să strige, o umbră s-a desprins din întunericul băii, cu mâna ridicată înspre ea. Silueta i s-a părut familiară, apoi şi-a dat seama că mama ei îşi băgase părul lung înăuntrul puloverului negru pe care îl purta, ca un soi de cocoaşă hidoasă.

Vina a copleşit-o. A revăzut ochii mari, şocați ai lui Rick, atunci când îi arătase ce descoperise pe computer. Interpretase greşit răsuflarea lui grea şi teama din priviri drept o dovadă de vinovăție. Rick ştiuse adevărul, şi nu îndrăznise să-l dezvăluie. Apoi a revăzut imaginea lor, adormiți în camera ei, în timp ce tatăl se furişa în dormitor şi apoi afară,

ținând în brațe laptopul lui Rick. Propriul său computer era la magazin. Kate a încercat să desluşească ceva în lumina lumânărilor care pâlpâiau în încăpere, căutând un semn de viață.

— E mort? a întrebat.

— Vrei să-ți spun ce făceau? Odată, când eu eram plecată şi tu dormeai, au făcut-o în curte. În curtea casei noastre, Kate, în timp ce tu dormeai.

Afară, o maşină a încetinit, apoi a intrat pe alee, cu roțile scrâşnind pe pietriş. Tatăl ei se întorsese şi avea să o găsească pe Kate prinsă în capcana întinsă de mamă.

Kate, o să-ți explic şi vei înțelege. Am tot încercat să discut cu tânărul ăsta şi sa aflu ce făcea cu tatăl tău. Şi o să-ți spun şi ție. Şi când vei auzi, când vei şti, îți va fi foarte greu să mai fi fetița lu' tata.

Kate a ieşit în fugă din cameră. La jumătatea scărilor, şi-a pierdut echilibrul. S-a rostogolit, izbindu-se cu capul de podea. Lovitura a făcut-o să-şi piardă pe moment răsuflarea. A încercat să se ridice în patru labe. O umbră s-a ivit dincolo de geamul cu zăbrele al uşii de la intrare. A auzit cheia răsucindu-se în broască.

— Kate!

Vocea mamei era liniştită şi fermă. A sesizat însă tonul imperativ. Nu trebuia decât s-o lase să-i explice. Atunci, poate că va înțelege. Şi nu-şi va mai pune viața în pericol pentru un tată care se făcuse vinovat de toate indiscrețiile de care îşi acuzase prietenul.

A zărit o rază de lumină strecurându-se prin uşă. S-a ridicat şi a împins-o cu toată puterea, încuind-o. Afară, tatăl ei a scos un mârâit surprins. Kate s-a lăsat să alunece pe podea, pregătindu-se pentru glonțul care avea să urmeze.

— Ei bine, văd că ai făcut alegerea, a spus mama ei, calmă.

Kate a auzit uşa de la dormitorul părinților ei închizându-se. Apoi un sunet scurt şi ascuțit, pe care n-a putut la început să-l identifice. Îi amintea de ceva din filme. Mintea îi galopa, în căutarea unui nume. *Amortizor.*

Tatăl stătea acum aplecat deasupra ei, cu sacoul aruncat pe un umăr, cravata desfăcută şi capul întors într-o parte, ca o marionetă, privind uluit scena din fața ochilor săi şi încercând să priceapă ce zgomot ciudat venise dinspre dormitor.

Kate nu i-a oferit nici o explicație. L-a lăsat să urce şi să descopere singur totul, exact aşa cum plănuise mama ei.

Alex Kava

ALEX KAVA NU ŞI-A PUBLICAT primul roman, *Răul absolut,* cu intenția de a demara o serie. De fapt, protagonista, psihologul criminalist Maggie O'Dell de la FBI, îşi face apariția de-abia în capitolul al şaptelea al cărții. Kava nu făcuse decât să preia pentru thrillerul său două cazuri separate, care făcuseră senzație în Nebraska, în anii 1980. Primul dintre acestea, implicând o serie de crime înfăptuite asupra unor băieți, se petrecuse pe vremea când Kava însăşi lucra în acea comunitate ca redactor la un mic ziar local.

După mai mulți ani, Kava s-a decis să scrie un roman. Era în vara în care John Joubert – care mărturisise cu treisprezece ani înainte uciderea a trei băieți, fiind condamnat la moarte – a fost executat. Cealaltă crimă, un băiat omorât în zona Omaha la mai mulți ani după prinderea lui Joubert, a rămas neelucidată până în ziua de azi. Aceste două cazuri reale au constituit sursa de inspirație pentru Kava. Apoi, datorită succesului înregistrat de *Răul absolut,* precum şi a simpatiei publicului față de eroină, Alex Kava a dezvoltat seria Maggie O'Dell, prin romanele *O fracțiune de secundă, Colecționarul, Un dram de nebunie, Un rău necesar, Un caz muşamalizat şi Demascarea.* Romanul independent *O mişcare greşită* se bazează şi el, în parte, pe un caz real.

Kava consideră adevărul mai ciudat decât

ficțiunea, opinie ce pare să-i fie confirmată cu fiecare cercetare întreprinsă pentru scrierea unei cărți. Unul dintre aspectele cele mai incitante pentru cititori este relația dintre Maggie şi mama sa. Ea poate fi descrisă ca problematică, chiar încordată, şi în orice caz foarte îndepărtată de imaginea clasică a unei legături tipice mamă-fiică. Şi totuşi, la fel ca în viață, între ele se păstrează o anumită legătură, uneori inexplicabilă, alteori irațională. În povestirea *Noapte bună. Scumpă mamă,* Kava le poartă pe Maggie şi pe mama sa într-o călătorie, pentru a ilustra relația lor şi a demonstra faptul că percepțiile umane pot fi, în unele cazuri, înşelătoare.

NOAPTE BUNĂ, SCUMPĂ MAMĂ

MAGGIE O'DELL ÎŞI DĂDUSE SEAMA că acea călătorie împreună cu mama sa era o greşeală, cu mult înainte de a auzi scrâşnetul înnebunitor al metalului frecat de metal şi de a simți mirosul de cauciuc ars. Declarase cu câteva ore în urmă că totul era o greşeală, când se strecurase într-un separeu cu fotolii din vinii roşu, crăpat, într-un loc pe nume „La Freddie", de fapt, „a Freddie", dacă era să se ia după firma de pe care litera „l" se ştersese. Nu asta fusese greşeala. Nu o deranja să mănânce în localuri care nu-şi permiteau să înlocuiască o literă lipsă. La urma urmei, înfulecase cheeseburgeri în săli de autopsie şi savurase nişte sendvişuri delicioase într-o carieră

de piatră părăsită, înconjurată de butoaie ticsite cu cadavre. Nu, micul local putea fi chiar catalogat drept pitoresc.

Maggie se holbase la plăcinta cu mere à *la mode*[12], pe care chelneriţa i-o trântise în farfurie înainte de a mai turna nişte cafea în ceştile aflate în faţa lor. Plăcinta părea absolut în regulă şi chiar mirosea ca şi cum tocmai fusese scoasă din cuptor şi servită fierbinte, cu îngheţata topindu-se şi începând să se prelingă prin colţuri. Greşeala nu se referea aşadar nici la plăcintă, cu toate că Maggie îşi închipuise cu uşurinţă sângele scurgându-se pe farfuria albă din porţelan, în loc de toppingul de la îngheţată. A fost nevoită să ia o înghiţitură de apă, să închidă ochii şi să se liniştească înainte de a-şi alunga din minte imaginea sângelui.

Greşeala fusese aceea că nu Maggie comandase plăcinta, ci mama ei. Ceea ce o făcuse să se întrebe dacă putea lua gestul drept o dovadă de lipsă de sensibilitate din partea lui Kathleen O'Dell sau trebuia să-şi închipuie, pur şi simplu, că mama ei dăduse uitării incidentul care putea să declanşeze în ea o greaţă incontrolabilă. Cum de putea să nu-şi amintească una dintre rarele mărturisiri pe care i le făcuse despre viaţa ei de psiholog criminalist la FBI? Sigur, totul se petrecuse cu câţiva ani în

---

[12] Plăcintă cu mere servită cu o linguriţă de îngheţată deasupra (n. tr.).

urmă, pe vremea când mama ei bea Jack Daniel's cu sticla, nu cu paharul, şi o provocase pe fiica ei s-o aresteze dacă nu-i convenea ce vede. Maggie îşi amintea cu precizie ce îi răspunsese. O prevenise că nu era dispusă să-şi piardă timpul arestând alcoolici sinucigaşi. Ar fi trebuit să se oprească acolo. Dar n-o făcuse. Scosese din geantă şi aruncase pe măsuța de cafea acoperită cu cristal a mamei fotografii Polaroid de la scena crimei pe care tocmai o părăsise.

„Aşa îmi câştig existența", îi spusese, de parcă mama ei ar fi avut nevoie de această probă şocantă pentru a afla cu ce se îndeletnicea fiica ei.

Îşi amintea şi cum trântise, intenționat, deasupra vrafului, cea mai frapantă poză, un instantaneu luat de aproape a unei cutii de pe tejgheaua din bucătăria victimei. Maggie nu avea să uite niciodată acea cutie din plastic cu mâncare pentru acasă, şi nici conținutul ei – o bucată de plăcintă cu mere, perfectă, peste care fusese aşezată cu grijă splina sângerândă a celui ucis.

Maggie nu era deloc surprinsă de faptul că mama ei uitase sau îşi reprimase cu bună ştiință amintirea aceea. Singura tactică de supraviețuire pe care femeia o poseda era negarea înverşunată, o capacitate formidabilă de a pretinde că un anumit lucru pur şi simplu nu se întâmplase. Cum altfel s-ar putea explica faptul că-şi lăsa fiica de doisprezece ani să-şi poarte singură de grijă, în timp ce se întorcea acasă beată în fiecare noapte,

însoțită de bărbatul care o cinstise la bar? De-abia atunci când unul dintre aceşti prieteni ocazionali a propus o partidă de sex în trei, incluzând-o şi pe fiică, Kathleen s-a gândit să recurgă la camerele de hotel. Maggie învățase de mică să se descurce singură. Crescuse lipsită de sprijinul mamei şi abia acum, după ani de zile de când divorțase, înțelegea că asociase dintotdeauna singurătatea cu sentimentul de siguranță.

Mama ei se schimbase însă mult între timp, sau cel puțin aşa credea Maggie. Dar asta se întâmplase înainte de călătoria lor şi înainte să fi comandat plăcinta cu mere. Poate că cel mai bine era ca Maggie să vadă în asta ceea ce şi era, de fapt întruchiparea microcosmică perfectă a relației lor, o relație în care n-ar fi trebuit să fie nevoie de o călătorie împreună sau de posibilitatea de a împărți o plăcintă cu mere într-un mic local pitoresc.

Îşi privise mama sorbind din cafea, printre înghițiturile de plăcintă. Ca expert psiholog în cadrul FBI, Maggie îşi câştiga existența identificând criminali, şi totuşi, o simplă ieşire cu mama ei era de natură să-i readucă în minte surpriza lăsată în urmă de un ucigaş, într-o cutie cu mâncare de luat acasă, într-o zi de muncă la fel ca oricare alta. Bănuia că nu putea concura cu mama ei la capitolul negare, dar nu considera că asta era, în sine, un lucru rău.

Deodată, Kathleen făcu un semn cu furculița

spre ceva din spatele lui Maggie, gesticulând tăcută, pentru că, nu-i aşa, nu e frumos să vorbeşti cu mâncarea în gură, uitând că, în unele momente când îşi amintea că e mamă, îi ținea prelegeri și despre cât de nepoliticos era să arăți cu degetul. Maggie n-a schițat nici o mișcare, ignorând-o, o decizie prostească dacă urmărea s-o pedepsească astfel pentru lipsa ei de sensibilitate de mai înainte. În plus, nu se soldase decât cu o fluturare şi mai energică a furculiței.

Individul ăla e un idiot, a reuşit mama ei să mormăie într-un final.

Maggie nu se putu abține. Aruncă o privire curioasă spre idiotul căruia se simțea obligată să-i ia apărarea.

La prima vedere, părea un ins prea banal ca să merite vreo atenție. S-a pomenii însă că-l analizează. Defect profesional. Era un bărbat de vârstă mijlocie, înalt, cu un început de chelie, o bărbie ce trăda un caracter slab, şi ochelari cu rame din sârmă. Purta o cămaşă din țesătură Oxford, albă, cu o măsură mai mare, care atârna pe el, deşi încercase să o vâre cu grijă în pantalonii boțiți, strânşi cu o curea sub burta tipică unui om care stă prea mult la birou.

Intrase într-un separeu şi luase unul dintre meniurile plastifiate din spatele suportului cu condimente de pe masă. Imediat îl despăturise şi se aplecase asupra lui, căutându-şi felurile preferate, în timp ce scotea tacâmurile înfăşurate

într-un şervețel. Totul părea cât se poate de banal – un tip obişnuit care ieşise iii pauza de prânz. Apoi, Maggie a zărit-o pe bătrâna care îşi târşâia picioarele spre masă, sprijinindu-se de rezemătoarele din separeurile întâlnite în drum, bastonul neajutând-o îndeajuns pentru a-şi păstra echilibrul. A înțeles că remarca mamei nu se referea la aspectul bărbatului, ci la faptul că o lăsase pe bătrână să bâjbâie de una singură până la masă. Nici măcar nu-şi ridicase ochii în timp ce ea se lupta să-şi facă loc între bancă şi masă, lăsându-şi trupul mic şi fragil să alunece jos şi trăgându-şi apoi bastonul, milimetru cu milimetru, toc-toc, până ce l-a depozitat în siguranță, în spatele ei.

Maggie îşi întorsese capul, văzuse destul. Nu voia să-i ofere mamei satisfacția de a fi de acord cu ea. Îi displăcea şi țâțâitul ei dezaprobator, destul de zgomotos pentru a fi auzit şi de ceilalți clienți, poate chiar şi de idiot. Ce ironie!

Maggie ar fi dat acum orice ca mama ei să fi țâțâit, şi nu să fi scos țipătul acela ascuțit, atunci când stătea în maşină pe scaunul pasagerului. Dar, dacă țipătul nu i-ar fi distras atenția, poate că ar fi văzut mult mai devreme oțelul negru, întunecat, care aluneca în paralel cu ele. Fără îndoială, ar fi zărit furgoneta imensă care se năpustise asupra Toyotei ei Corolla pentru a doua oară, aruncând-o de pe şosea, în timp ce sfâşia şi zdrobea metalul.

Oare bucata aceea, care atârnă de masca de radiator a furgonetei, de parcă huiduma muşcase din sărmana ei maşină, să fi fost bara de protecție din față? Ce naiba făcea individul?

— Nu pot să cred că nu l-ai văzut! bombăni mama, iar vocea ei, de obicei aspră, răsună neobişnuit de strident, aproape comic, după țipetele scoase. De unde a răsărit? a adăugat, deja contrazicându-se.

S-a încordat în centura de siguranță, aplecându-se şi adunând bomboanele Skittles pe care le mânca, acum împrăştiate prin maşină şi pe podea, ca nişte mărgele prețioase, de toate culorile, dintr-un şirag rupt.

— Nu l-am văzut, a mărturisit Maggie, redobândind controlul asupra maşinii şi trăgând-o pe marginea prăfuită a drumului cu două benzi. Dumnezeule!

Mâinile îi tremurau. Şi-a încleştat şi mai tare mâinile pe volan pentru a-şi opri tremuratul. N-a reuşit şi le-a lăsat să cadă în poală. A simțit cum broboane de transpirație îi alunecau pe ceafă. Cum de nu văzuse furgoneta?

Aceasta se oprise pe marginea drumului, la mai mult de trei maşini distanță în față, cu stopurile aprinse şi clipind spre ele într-un nor de praf. Între cele două vehicule zăcea bara de protecție din față a Toyotei, contorsionată şi abandonată ca nişte resturi oarecare lăsate pe şosea.

— Să nu-i spui chestia asta, îi şopti mama.

— Poftim?

— Să nu recunoşti faţă de el că nu l-ai văzut. Altfel vei plăti o grămadă de bani cu reparaţia, în loc să-i iei de la firma de asigurări.

— Vrei să zici că ar trebui să mint?

— Vreau să zic c-ar trebui să-ţi ţii gura.

— Sunt ofiţer federal.

— Nu, mi-ai spus că ţi-ai lăsat insigna şi arma acasă. Aşa că nu eşti decât un cetăţean oarecare, care-şi vede de treburile lui.

Kathleen O'Dell şi-a aruncat în gură nişte bomboane Skittles colorate, şi Maggie nu s-a putut abţine să nu le asemene cu pilulele pentru nervi pe care mama ei obişnuia să le ia, deseori însoţite de mari cantităţi de vodcă sau scotch. Cum putea să mănânce în asemenea clipe, mai ales că plecaseră din local cu mai puţin de o oră în urmă? Maggie ştia însă că trebuie să fie recunoscătoare pentru recenta schimbare în preferinţele mamei.

— N-am mai fost implicată într-un accident de pe vremea când eram la colegiu, a spus Maggie, răscolind prin geantă după asigurare şi permisul de conducere.

— Orice ai face, nu chema poliţia, i-a şoptit mama ei, pe un ton conspirativ.

Ele două nu se aflaseră niciodată de aceeaşi parte a baricadei. Apoi o furgonetă se izbeşte de maşină şi iată-le dintr-odată prietene. OK, poate nu prietene. Mai degrabă complice.

— Mi-a lovit maşina în lateral, a ripostat Maggie,

deşi mama ei se afla de această dată de partea ei.

— Nu contează. Poliția n-o să facă decât să complice lucrurile.

Maggie şi-a privit mama, care continua să ronțăie bomboanele ca pe nişte pastile împotriva acidității. Auzise frecvent remarci privind asemănarea dintre ele amândouă aveau părul castaniu roşcat, tenul alb şi ochii căprui-închis. Și totuşi, de cele mai multe ori când se aflau împreună, Maggie se simțea ca o străină față de această femeie care nu-şi amintea nici măcar că fiica ei ura plăcinta cu mere.

— Dar *sunt* polițistă, a replicat ea, frustrată că era nevoită să-şi reafirme statutul.

— Nu. Iubito. Eşti de la FBI. Nu-i acelaşi lucru. Iisuse! El e! Idiotul ăla din local!

Bărbatul ieşise din maşină şi îi dădea roată, evaluând pagubele.

— Hai să plecăm de aici, a spus Kathleen O'Dell, apucându-şi fiica de mână şi îndemnând-o să pornească maşina.

— Cum? Să plec de la locul accidentului?

— A fost vina lui. N-o să te reclame.

— Prea târziu, zise Maggie, după ce remarcă în oglinda retrovizoare girofarul unei maşini a poliției rutiere statale.

Polițistul trase pe dreapta şi se îndreptă spre ele.

— Ah, fir-ar al dracului!

— Mamă!

Kathleen O'Dell avea multe defecte, dar înjura

foarte rar.

— Ce excursie plină de ghinioane!

Maggie a privit-o cu atenție, uluită să descopere că mama ei considera călătoria o idee la fel de proastă ca şi ea.

— Promite-mi că n-o să faci pe nebuna! i-a cerut mama, apucând-o din nou de mână. Nu-i spune că eşti de la FBI.

— Bine, dar e o chestie foarte simplă, în fond, îi explică Maggie. Toți cei care se ocupă cu aplicarea legii au un set de îndatoriri comune.

Mama a izbucnit într-un râs isteric.

— Ah, iubito, dacă îți închipui că un polițist local o să fie recunoscător pentru sfaturile date de un federal, pe deasupra şi femeie…

Dumnezeule, nu-i convenea deloc să fie de acord cu mama ei pentru a doua oară în aceeaşi zi. Avea însă dreptate. Maggie constatase asta aproape de fiecare dată când avusese de-a face cu poliția din mediul rural: polițiştii din orăşele erau intimidați de ea şi adoptau o atitudine defensivă. Uneori, şi poliția rutieră se comporta la fel.

A deschis portiera şi a simțit cum mama o trăgea în continuare de mână.

— Promite-mi, spuse Kathleen, pe un ton care i-a amintit de momentele din copilărie când mama o punea să jure că avea să păstreze secretul asupra gafelor ei.

— Nu-ți face griji, a răspuns Maggie, eliberându-şi brațul.

— Mamă, Doamne, ce porcărie! a exclamat polițistul de la circulație, ținându-şi mâinile pe catarama de la cureaua pantalonilor şi apropiindu-se de maşina lui Maggie, apoi de bara de protecție, abandonată pe şosea, lângă care s-a oprit. A privit de la un vehicul la altul, clătinând din cap, ochelarii săi de soare reflectând scena dezastrului.

Era un bărbat tânăr. Putea să-şi dea seama chiar şi fără să-i vadă ochii. Poate un pic cam scund, dar nu credea că Poliția Statului Virginia mai impunea acum o limită de înălțime pentru recruți. Oricum, era în formă şi o ştia. Maggie a înțeles că îşi ținea mâinile pe catarama curelei nu pentru a putea scoate mai repede pistolul, ci pentru a-şi pune în valoare stomacul plat, cu muşchi abdominali probabil aproape perfecți sub cămaşa băgată cu grijă în pantaloni.

— Lasă-mă să ghicesc, i se adresă el lui Maggie, urmărindu-i în acelaşi timp cu privirea pe proprietarul furgonetei, care îşi examina vehiculul. Ai pierdut controlul volanului. Poate în timp ce-ți inspectai machiajul în oglindă.

— Poftim?

Maggie nu era sigură că auzise bine.

— Sau poate că erai ocupată cu telefonul mobil? întrebă şi rânji spre ea. OK. Ştiu că vouă, doamnelor, vă place să vorbiți la telefon în timp ce şofați.

— N-a fost vina mea.

A vrut să-şi scoată insigna din torpedou, dar în ultima clipă a văzut-o pe mama ei aruncându-i o privire prevenitoare al cărei înțeles l-a descifrat imediat: *„Vezi, ți-am spus că lucrurile se complică atunci când se amestecă poliția.”*

— Da, sigur, a spus tânărul, fără ca măcar să încerce să-şi mascheze sarcasmul din voce.

— El conducea aiurea.

Maggie a ştiut că vorbele sale sunaseră neconvingător, chiar în momentul când le-a rostit. Băieţaşul ăsta în haine de polițist îşi atinsese deja scopul – o făcuse să între în defensivă.

— Hei, domnule! l-a auzit strigându-l pe proprietarul furgonetei, care li se alăturase, în cele din urmă, şi se uita la bara de protecție distrusă, de parcă n-avea nici mai vagă idee cum ajunsese acolo. Domnule, e adevărat că dumneavoastră conduceați aiurea?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Maggie, apoi şi-a înghițit restul frazei. Avea un chef nebun să-l pocnească pe nemernicul ăsta obraznic. De mult timp nu mai încercase o dorință atât de puternică să lovească un necunoscut.

— Am vrut s-o depăşesc, şi ea a intrat în mine.

— Minți! a strigat din maşină Kathleen O’Dell.

Cei doi bărbați tresăriră, ca şi cum abia atunci îşi dăduseră seama de prezența ei.

— Bună treabă, a spus polițistul. Aşadar, avem un martor.

— Mama mea e în furgonetă, a declarat

individul, arătând cu degetul în spate.

S-au întors cu toții şi au văzut un picior scheletic şi alb ieşind din maşină. Până aici apucase să ajungă. Bastonul ei stătea agățat de mânerul portierei. Talpa piciorului bătrânei, încălțat cu ceea ce părea a fi un papuc de casă, subțire, se bălăngănea la vreo douăzeci de centimetri deasupra scării furgonetei.

— Bun, o să arunc o privire să văd ce s-a întâmplat. Şi care dintre poveşti e cea exactă, a spus polițistul, rânjind din nou.

Maggie s a întrebat unde îşi făcuse individul instrucția. Din câte ştia ea, nici o academie ni îi învăța pe recruți cum să rânjească cu atâta aroganță. Probabil că cineva îi spusese că o astfel de privire îi conferă un aer de superioritate şi îi dezarmează pe potențialii oponenți; la urma urmei, era greu să contrazici pe cineva care îşi formase deja o părere şi era pornit să te umilească. Era tactica specifică unui ofițer al legii mult mai bătrân şi mai experimentat, care îşi permitea să o afişeze pentru că avusese ocazia să vadă multe şi să cunoască firea omenească, un om care îşi putea susține atitudinea prin fapte, atunci când era provocat sau se simțea amenințat. După părerea ei, acest tânăr nu-şi putea permite o astfel de tactică.

S-a apropiat de el pentru a-i citi numele de pe insignă şi s-a decis să-şi aplice propriile tactici. A văzut că nu avea decât trei trese, ceea ce însemna

că nici măcar nu fusese înaintat la gradul de plutonier.

— Urmele lăsate de maşini vă vor spune cine minte şi cine nu, domnule sergent Blake, a spus ea, atrăgându-i atenția.

Polițistul a privit-o de această dată fix şi fără să mai rânjească. Una era să-i ştie numele, şi alta, gradul. Majoritatea oamenilor n-aveau nici cea mai vagă idee dacă polițiştii de circulație de pe autostrăzi erau ofițeri, adjuncți de şerifi, membri ai trupelor de patrulare sau sergenți.

— Sigur, sigur. Foarte posibil.

Tânărul a încuviințat din cap.

— Vreau să văd însă permisele de conducere şi pe urmă o să mă uit la urme.

A întins mâna.

Maggie a rezistat impulsului de a zâmbi la încercarea lui de a-şi redobândi controlul şi supremația. Nici o problemă. Avea deja permisul pregătit şi i l-a întins. Şoferul furgonetei, în schimb, scotocea în buzunarul de la cămaşă. Tocmai își pipăia buzunarele din spate de la pantaloni, când din maşina lui s-a auzit un cârâit – ceva între un urlet şi un vaiet.

— Harold! Haaarold!

S-au oprit cu toții şi şi-au întors privirile spre furgonetă, dar nimic altceva în afara piciorului alb, care se bălăngănea în continuare, nu s-a mai ivit. Apoi Maggie, mama ei şi sergentul Blake au văzut cum o pată stacojie, tot mai mare, se întinde pe

gâtul lui Harold, urcând spre față şi urechi, un roşu atât de aprins, încât lui Maggie i s-a părut că fața bărbatului luase foc. Însă, exact aşa cum făcuse şi în local, Harold nu a băgat-o nici acum în seamă pe bătrână. A scos din buzunar un portofel gros din piele şi a început să caute prin el.

Maggie nu şi-a dat seama în ce moment părăsise mama ei scena. Nu prea îi acordase atenție. Sergentul Blake le luase permisele şi se îndreptase spre maşina lui, în timp ce Harold bătea cu paşi mari şoseaua, studiind urmele. A mai verificat o dată stricăciunile aduse furgonetei şi a scos un sunet la fel de supărător ca țâțâitul mamei ei de mai devreme.

Maggie a rămas la locul ei, pândindu-l pe Harold ca să-i spună că ar trebui să fie mulțumit. Maşina lui suferise avarii mici comparativ cu bara ei de protecție distrusă şi scaunul şoferului zdrobit. Din partea din față a Toyotei ieşeau acum bucăți de metal, ca nişte pumnale. Ce porcărie! Cu nici un chip n-avea să ia vina asupra ei! Aşa că de-abia după câteva minute şi-a dat seama că mama ei se afla acum lângă furgonetă, stând cu mâinile în şold în fața portierei deschise dinspre locul pasagerului şi dând din cap, ascultând o cu atenție pe bătrânica din maşină. Mama şi-a ridicat privirea, a văzut-o şi i-a făcut semn să se apropie.

Primul gând al lui Maggie a fost că bătrâna era rănită. Harold nici măcar nu se obosise să vadă ce se întâmplase cu mama lui. De ce Dumnezeu nu

se gândise la asta mai devreme? S-a repezit spre furgonetă, aruncând o privire peste umăr, dar bărbații erau ocupați cu alte treburi.

Cele două femei discutau în şoaptă. Din câte şi a dat seama, bătrâna nu era rănită. Totuşi, avea pe brațe urme ale unor vânătăi mai vechi, uşor îngălbenite. Bătea în scaun cu degetele ei artritice, care tremurau incontrolabil. Părea şi mai mică şi mai fragilă, aşa cum stătea în cabină, într-o poziție răsucită, chinuită.

— Uneori mă sperie, a spus bătrâna, adresându-se lui Kathleen O'Dell, dar privind-o în ochi pe Maggie.

— Asta nu e deloc în regulă, a răspuns mama lui Maggie.

Apoi, ca şi cum abia atunci şi-ar fi văzut fiica, a început să-i explice.

— Rita spune că fiul ei o bate.

A arătat spre vânătăi şi Rita şi-a încrucişat brațele slabe, ca şi cum ar fi încercat să ascundă urmele de lovituri.

— El e de vină pentru accident, Kathleen, a continuat bătrâna. A intrat cu maşina în voi. Dar să ştii că n-o să pot să recunosc aşa ceva.

Şi-a frecat umerii, ca şi cum, pe sub bluza din bumbac, şi ei ar fi fost vineți şi ar fi durut-o.

Maggie le-a privit surprinsă pe cele două femei care sporovăiau ca nişte prietene vechi. Cum reuşea Kathleen O'Dell să comunice atât de bine cu străinii şi în acelaşi timp să nu-şi cunoască

deloc propria fiică?

— Rita spune că Harold vine uneori noaptea la ea cu un ciocan, a şoptit mama lui Maggie, aruncând în jur priviri speriate.

Mai sigură pe ea, a adăugat:

— O amenință că ar putea să nu mai apuce a doua zi.

— E un băiat tare rău, Harold al meu, a spus bătrâna, clătinând din cap şi mişcându-şi frenetic degetele, într-un tremur acum scăpat de sub control.

— Ce se întâmplă acolo? a strigat Harold, îndepărtându-se grăbit de urmele lăsate de maşini pe şosea şi îndreptându-se spre furgonetă.

— Discutam cu mama ta, a răspuns Maggie. N-ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

— Nu, atâta timp cât nu vă toarnă minciuni, a spus el, apropiindu-se, cu răsuflarea tăiată. Ştiți, e o mare mincinoasă.

Maggie s-a gândit că era o remarcă cel puțin nepotrivită la adresa propriei mame, dar Harold o făcuse pe un ton nepăsător, ca şi cum şi-ar fi prezentat mama menționând o altă trăsătură a personalității sale. Totuşi, aerul nepăsător s-a schimbat când l-a văzut pe sergentul Blake alături.

— Ce chestie amuzantă, tocmai ne spunea şi ea acelaşi lucru despre tine, a remarcat Kathleen O'Dell. Că eşti un mincinos.

Maggie a încercat să surprindă privirea mamei şi

s-o avertizeze. N-a reuşit.

— Ce se întâmplă? a intervenit sergentul.

— Susține că o bați.

Kathleen continua să-l înfrunte pe Harold, simțindu-se probabil în siguranță cu Maggie interpusă între ea şi bărbat.

— Kathleen, mi-ai promis că n-ai să spui! a țipat Rita speriată.

Maggie a încercat din nou să-şi provină mama, din priviri, dar Kathleen era de neoprit.

— Zice că o amenințI cu un ciocan.

Pe fața sergentului Blake nu mai era întipărit acum nici un zâmbet de superioritate, iar Harold se înroşise din nou. De data aceasta, Maggie şi-a dat seama că era vorba de furie, nu de stingherealã, şi i-a văzut mâinile încleştându-se spasmodic.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat el cu un zâmbet strâmb. Zice asta despre toată lumea. E nebună de legat!

— Chiar aşa? a întrebat sergentul Blake, şi Maggie a observat că-şi dusese din nou mâinile la centură, numai că acum erau la doar câțiva milimetri de pistol.

— Acum două zile a spus acelaşi lucru despre poştaş.

Harold şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Doamne, Dumnezeule! Minte tot timpul!

Maggie a privit spre Rita, care se ascunsese şi mai adânc înăuntrul furgonetei. Apucase bastonul

cu mâinile ei tremurânde, temându-se parcă să nu fie nevoită să facă uz de el pe post de armă.

Totul s-a petrecut apoi atât de repede, încât Maggie, în ciuda experienței sale, nu şi-a dat seama prea bine ce se întâmplă. Mai văzuse însă astfel de scene. Schimburi de replici. Nervi încordați la maximum şi vorbe grele, care nu mai puteau fi retrase.

Sergentul Blake îi spusese lui Harold să-l însoțească la postul de poliție pentru a răspunde unor întrebări. La care Harold îi răspunsese că se săturase de „toate tâmpeniile astea". Şi se întorsese cu spatele ca să ocolească maşina, să se urce la volan şi să plece. Poate că un polițist cu mai multă experiență şi-ar fi folosit vocea sau simpla prezență pentru a-şi sublinia autoritatea cu care fusese învestit, dar sergentul Blake n-a ştiut cum să procedeze şi l-a îmbrâncit pe Harold. Evident, Harold a ripostat. Şi, înainte ca Maggie să apuce să intervină, Harold zăcea întins pe şosea, cu capul spart, proptit de caroseria lovită a furgonetei. A ştiut că murise chiar înainte de se apleca pentru a-i verifica pulsul. A ştiut când i-a văzut ochii larg deschişi şi goi.

După trei ore, Maggie şi mama ei o conduceau pe Rita acasă cu maşina, urmându-i instrucțiunile, care se schimbaseră de mai multe ori pe parcurs. Maggie şi-a dat seama că bătrâna suferise un şoc şi a aşteptat răbdătoare de fiecare dată noile indicații. Altfel, Rita rămăsese tăcută

cea mai mare parte a drumului. La postul de poliție, Kathleen O'Dell o întrebase dacă vrea să sune pe cineva. Şi chiar după ce se hotărâseră s-o ducă ele acasă cu maşina, continuase să o întrebe dacă nu exista cineva pe care ar fi vrut să-l cheme să stea cu ea. Bătrâna clătinase însă din cap.

În cele din urmă, s-au oprit într-o curbă, în fața unui bungalou vopsit ciudat, în galben, la capătul unei străzi mărginite de stejari uriaşi şi peluze largi.

— Nu ştiu ce-o să mă fac fără el, a spus Rita dintr-odată. Numai pe el îl aveam pe lumea asta.

S-a lăsat tăcerea. Maggie şi mama ei s-au privit. Oare şocul era de vină?

— N-ai spus tu că te bătea? i-a reamintit Kathleen O'Dell.

— A, nu! Harold n-ar fi ridicat niciodată mâna la mine.

— Bine, dar ai zis că venea noaptea la tine cu ciocanul.

Maggie şi cu mama ei s-au întors şi s-au uitat la femeia aşezată pe bancheta din spate a maşinii, care trăgea de mâner.

— Harold al meu nu mi-ar fi făcut niciodată rău, a răspuns bătrâna, cu o voce fermă, deschizând portiera. Domnul Sumpter, nenorocitul ăla de poştaş. Ştiu eu că are un ciocan în sacul cu scrisori. Şi m-a amenințat că o să-mi dea una în cap cu el, a adăugat, fără să ezite, în timp ce trântea portiera.

Maggie şi mama ei s-au uitat una la cealaltă, amuțite de uimire. Abia când mama lui Harold a început să urce treptele spre veranda casei vopsite în galben, Maggie şi-a dat seama că bătrâna nu mai mergea cocârjată, târşâindu-şi picioarele. Se ținea cât se poate de dreaptă, deşi îşi uitase bastonul pe bancheta din spate.

Grant Blackwood

ÎN ROMANUL DE DEBUT *SFÂRŞITUL INAMICILOR,* al lui Grant Blackwood, își face apariția pentru prima oară şi eroul său, Briggs Tanner. Martor al unei crime comise asupra unui necunoscut, el se vede apoi implicat într-o intrigă ce îl poartă din Japonia până într-o insulă îndepărtată din Pacific şi, în cele din urmă, în Beirut, pe străduțe în care gloanțele îi şuieră pe la urechi. În *Zidul nopții,* lumea se îndreaptă spre un război catastrofal, iar Tanner revine în China după doisprezece ani, pentru a dezlega un mister care l-a obsedat de atunci fără încetate. În *Ecouri de război,* căutarea unui membru dispărut al unei familii se transformă într-o cursă menită să pună la adăpost o armă biologică fabricată în secret într-un buncăr, spre sfârşitul Primului Război Mondial.

În povestirea *Sacrificiul leului,* cititorul face cunoştință cu Henry Caulder, un maestru al spionajului britanic, care pătrunde în Berlinul de Est, în timpul Războiului Rece, într-o misiune imposibilă. Destinul Europei, şi poate al întregii lumi, este în mâinile sale. *Sacrificiul leului* nu este însă numai o povestire de spionaj, ci şi un fel de testament, căci Henry Caulder este bunicul noului protagonist al lui Blackwood, Sam Caulder, cel care, după cincizeci de ani de la acțiunea decisivă a lui Henry, este angrenat într-o vânătoare de

oameni care îi canalizează toată energia în lupta contra unor spioni ticăloşi şi moguli ai mafiei, elitei puterii din Washington şi unui miliardar care încearcă să preia controlul asupra Americii. Blackwood intenționează să scrie mai multe aventuri în cadrul seriei Sam Caulder.

De cei doi Caulder, atât de fostul, cât şi de actualul erou, atârnă soarta întregii omeniri.

Şi ambii se ridică la înălțimea misiunii asumate.

SACRIFICIUL LEULUI

Moscova, ianuarie 1953

HENRY CAULDER şi-a dat seama că urma să fie executat, după zgomotul făcut de paşii care se apropiau.

Fie că spectacolul era menit să insufle spaimă sau să sublinieze ideea invincibilității lui Stalin – Henry nu ştia –, orice deținut din închisoarea Lubianka recunoştea marşul apăsat al cizmelor gărzilor pe coridor. Era un sunet terifiant şi o imagine impresionantă, dar el se pregătise pentru această zi, şi acum nu mai trăia decât sentimentul eliberator că totul se sfârşise.

Cel puțin trei oameni – poate mult mai mulți – fuseseră ridicați din celule înaintea lui, şi toți îşi găsiseră moartea după un singur glonț tras în cap cu un pistol Makarov. Aşa cum fac mai toți prizonierii, fiecare din ei îşi clamase nevinovăția în gura mare, până în ultima clipă, când țeava rece li se lipise de frunte, amuțindu-i pentru totdeauna.

Cizmele s-au oprit în fața uşii. Henry a privit pentru ultima oară în jur. Era o celulă sumbră, la fel ca toate celelalte: fără ferestre, cu o saltea din paie şi o găleată în care îşi făcea nevoile, plină ochi. Pereții erau zugrăviți pestriț, într-un cenuşiu murdar şi un galben bolnăvicios, ca puroiul. Singura rază de soare, firavă, se strecura în încăpere pe la colțurile uşii. Nu văzuse lumina soarelui de patruzeci de zile. Spre surprinderea lui, asta îi lipsise cel mai mult. Îl chinuise mai mult decât tortura, mai mult decât foametea sau frigul.

Trupul începuse să-i cedeze. De când fusese prins, slăbise atât de mult, încât coastele şi claviculele îi ieşeau prin piele. Avea nasul şi mâna dreaptă rupte, iar cât priveşte testiculele… nu-şi adunase suficient curaj pentru a le examina. Tălpile îi erau învinețite şi umflate, şi unghiile de la picioare i se înnegriseră. *O să-mi cadă unghiile,* îşi spuse în sinea lui, chicotind. *N-o* să mai pot *purta niciodată sandale.*

Avea şi o tuse grea, apăsătoare. Făcuse probabil pneumonie. Sau poate altceva.

Zăvorul a fost tras. Şi-a încovoiat umerii şi şi-a golit fața de orice expresie. Uşa s-a trântit de perete. În prag s-au ivit, îmbrăcați în uniforme complete, cei doi paznici pe care îi poreclise Boris Unu şi Boris Doi.

— Acum trebuie să vii cu noi, spuse Boris Unu.

Henry păşi în față, împleticindu-se în lanțuri, şi

îşi ocupă locul între cei doi. Aşa cum bănuia de mai mult timp, era singurul deținut din acel corp de clădire. Toate uşile stăteau căscate, şi în celule domnea întunericul. Becuri goale atârnau de tavane, şi în continuare pe coridor, până la o uşă. Odată ajunşi acolo, Boris Unu a strigat în ruseşte:

— Deschideți. Prizonierul unu-zero-nouă-doi.

Uşa s-a deschis zdrăngănind. Au păşit prin ea şi au luat-o la stânga. Henry a simțit cum mâinile încep să-i tremure. Şi le-a încleştat. *E-n regulă... ai făcut destule lucruri bune. Au* coborât o scară. Cu fiecare treaptă, lumina venită de sus pălea tot mai mult, iar jos era o beznă adâncă. În față a apărut o altă uşă, luminată. S-a oprit, cu picioarele înghețate. În spatele lui, Boris Doi şi-a pus mâna, aproape blând, liniştitor, pe spatele lui. Era prima atingere plăcută în patruzeci de zile. A simțit lacrimi în ochi. *Henry, controlează-te.*

Şi-a târşâit mai departe picioarele. La uşă, Boris Unu a păşit în lateral, pocnindu-şi călcâiele, luând poziția de drepți. Henry a tras aer în piept şi a trecut pragul. *Două luni,* s-a gândit. *Dumnezeule, doar atât?* Aşa de multe se petrecuseră între timp...

Ştiind că şefii de la MI6 nu îi vor aproba planul, Henry s-a urcat în primul avion care pleca din Londra cu destinația Washington D.C. A luat un taxi până la birourile de pe strada E ale recent

botezatei CIA[13]. Pentru el, ea era şi acum O.S.S şi aşa avea să rămână probabil pentru totdeauna. Avea prieteni aici. Cu unii sărise în spatele liniilor inamice, în timpul războiului, în cadrul trupelor de comando Jedburgh[14].

La cabina de control a întrebat de Lucille Russo. Soldatul de pază a dat un telefon, i-a înmânat un ecuson şi l-a îndrumat spre biroul lui Lucille Quonset. Îl aştepta.

— Henry în carne şi oase! Nu-mi vine să cred! Credeam că urăşti avioanele.

— Aşa e.

Avioanele, paraşutele şi rafalele de mitralieră – toate îi evocau amintiri neplăcute.

— Lucille, am ceva în lucru şi am nevoie de ajutorul tău. Vreau să stau de vorbă, în particular, cu tine şi cu Joe.

Joe Pults era un alt prieten din trupele Jedburgh. Acum lucra la Biroul de Operațiuni Speciale din cadrul CIA. L-au găsit stând confortabil, cu picioarele pe birou. La vederea lui Henry, a sărit din fotoliu.

---

[13] Central Intelligence Agency (CIA) - serviciile secrete americane. Instituția a fost înființată în 1947 prin transformarea din O.S.S (Office of Strategic Services), agenția de spionaj fondată în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[14] Grupuri formate în aprilie 1944 din membri ai O.S.S şi ai serviciilor speciale britanice şi belgiene S.O.E, în pregătirea Operațiunii Neptun - debarcarea în Normandia a Aliaților (6 iunie 1944). Au avut misiunea de a ține legătura cu Rezistența franceză şi de a paraşuta provizii şi echipamente (n. tr.).

— Henry? Henry Caulder? Mă bucur să te văd.

— Şi eu pe tine, Joe.

— Joe, spuse Lucille, Henry are în pregătire o operaţiune despre care vrea să ne vorbească.

Pults a închis uşa şi le-a făcut semn să se aşeze.

— Zi!

Lui Henry nu i-a luat decât cinci minute pentru a-i pune la curent cu planul său.

— Ştiu că e riscant, dar dacă reuşim…

— Henry, nu prea ştiu ce să zic. Care ar fi data limită?

— Probabil că vor declanşa operaţiunea peste câteva luni. Timp suficient, ilara ne mişcăm repede.

— Cine mai e cu tine?

— Sunt în permisie.

Pults s-a gândit o clipă, apoi a încuviinţat din cap.

— Dulles nu e în ţară. Hai să vorbim cu Beetle.

Walter Bedell „Beetle”[15] Smith, fost şef de stat major al SHAEF[16] şi al lui Eisenhower, fusese numit director CIA de către Truman. Smith rămăsese soldat în adâncul sufletului, şi Henry

---

[15] În engleză în original „gâză”, „cărăbuş” (n. tr.)

[16] Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force (SHAEF) - Statul Major General al Forţelor Expediţionare Aliate, centrul de comandă din nord-vestul Europei al Aliaţilor începând cu 1943 şi până la sfârşitul războiului. în toată această perioadă a fost condus de generalul Dwight D. Eisenhower, ulterior preşedinte al SUA (1953-1961) (n. tr.).

spera că această atitudine îi va fi de folos. După ce l-a ascultat, Smith a comentat:

— Ei bine, omule, ia spune-mi, care e ultima ta dorință?

Rezemați cu spatele de perete, Lucille şi Joe s-au foit nervoşi. Henry, în schimb, a zâmbit.

— OK, scuze, a spus Smith. De câte contacte dispui?

— Trei.

Henry i-a dat numele.

— Mă îndoiesc că voi avea timp să stabilesc altele.

— Va trebui să pregăteşti totul cu multă atenție.

— Aşa e.

— Ştiu că vorbeşti germana. Cum stai cu rusa?

— *Ia işu devuşu, cotoraia choşet liubit i bit liubimoi.* Caut o fată care vrea să iubească şi să fie iubită.

— Da, ca noi toți, de altfel, a replicat Smith. O să mergi gol?

„Gol" însemna fără acoperire diplomatică. Dacă avea să fie prins, ar sfârşi executat.

— Da, nu există altă cale, a răspuns Henry.

— Termenul?

— Două săptămâni de pregătire aici şi trei zile la fața locului.

— Cam strâns.

— Nu cred c-or să mă lase de capul meu mai mult de atât.

— Mda, probabil că ai dreptate. Smith a aruncat

o privire pe fereastră. Eşti sigur de toată chestia asta?

— Domnule general, ştim că, mai devreme sau mai târziu, vor porni operațiunea. E o ocazie pe care nu ne putem permite s-o ratăm.

— Ai familie?

— Am divorțat în ’42. Fiul meu, Owen, are doisprezece ani. Are un tată vitreg cumsecade.

Spre deosebire de mine, adăugă în sinea lui. *N-am fost niciodată un soț şi un tată bun.* Din ’39, fusese mai mult pe drumuri.

— Totuşi, fosta soție şi fiul…

— N-or să-mi simtă lipsa. Lăsați-mă să fac asta. Vă rog. Ar putea marca o adevărată cotitură.

— Va trebui să-l informez pe Ike.

Eisenhower, ales preşedinte în urmă cu o săptămână, era într-o perioadă de tranziție, pregătindu-se de preluarea mandatului în ianuarie.

— Între timp, Joe, şi tu, Lucille, apucați-vă de treabă. Oferiți-i lui Henry tot sprijinul de care are nevoie.

După zece zile, acoperirea lui Henry, documentele de trecere, protocoalele de comunicare şi traseul fuseseră puse la punct în toate detaliile. Principalul om de legătură, o secretară de la GFSG, Grupul Forțelor Sovietice staționate în Germania, cu sediul la Zossen-Wünsdorf, fusese instruită de un agent al CIA.

La două săptămâni după sosirea la Washington,

Henry a aterizat la Aeroportul Tempelhof[17], de unde a luat un taxi până pe Baerwald Strasse. S-a întreținut, timp de o oră, cu şeful agenției CIA din Berlin. La apus, s-a îndreptat spre Chausseestrasse, la punctul de control şi trecere în Germania de Est, în sectorul aflai sub control francez[18].

A oprit la barieră. De o parte şi de alta se întindea gardul de sârmă ghimpată care strălucea în lumina amurgului. Lângă geam s-a ivit una dintre gărzi, care i-a cerut documentele, în timp ce alți doi soldați dădeau roată maşinii.

— Sunteți francez? a întrebat soldatul într-o engleză stricată, limba folosită, în lipsa de altceva mai bun, la punctele de control.

— *Oui…* da.

— Scopul vizitei?

— Este precizat în documente. Sunt consultant la CAEM[19].

---

[17] Aeroport din Berlin, inaugurat în 1923 şi închis în 2008. A fost, alături de Croydon din Londra şi Le Bourget din Paris, unul dintre cele trei cele mai mari şi importante aeroporturi europene în perioada celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[18] Ca urmare a acordului de la Postdam din 1945, între 1949-1990, oraşul Berlin a fost divizat în Berlinul de Vest (format din sectoarele de ocupație american, britanic şi francez) şi Berlinul de Est (sub ocupație sovietică) (n. tr.).

[19] Consiliul de Asistență Economică Mutuală (CAEM) a fost înființat la Moscova în anul 1949, ca răspuns la Planul Marshall de integrare economică a Europei Occidentale. S-a constituit din inițiativa a şase „țări de democrație populară" – Uniunea Sovietică, România, Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria. În 1959,

Ştia că va trezi astfel suspiciuni în rândul *Stasi* – poliția secretă est-germană – şi la MGB[20]. Ministerul Sovietic al Securității Statului, aşa cum se numea acum, dar n-avea încotro.

Soldatul i-a înapoiat documentele.

— Treceți.

Bariera s-a ridicat, şi Henry a intrat în zona de ocupație sovietică.

* * *

Lucrase în Berlin după terminarea războiului şi îi cunoştea toate colțurile şi ungherele ascunse. Chiar şi în întuneric, mohoreala din sectorul sovietic era vizibilă la tot pasul: case cenuşii, străzi întunecate, cu lămpi care aruncau lumini pale în ploaia mocnită şi rece. Era ca şi cum ocupația ştersese orice urmă de culoare din peisaj. În fiecare loc viran se înălța un morman de moloz rămas după raidurile aeriene desfăşurate cu şapte ani înainte, şi multe clădiri mai purtau şi acum semnele războiului: găuri de gloanțe, răni căscate de loviturile de artilerie, fațade dărăpănate. Ici-colo se vedeau oameni îmbrăcați jerpelit, mergând cu paşi grăbiți, cu capul plecat, spre casă sau niciunde. Oare câți erau? s-a întrebat. După ultimele estimări, Stasi dispunea de 50000 de

---

statutul organizației a fost revizuit, iar denumirea a fost schimbată în Consiliul de Ajutor Economie Reciproc (CAER) (n. tr.).

[20] Agenție a poliției secrete sovietice (1946-1953) care a fuzionat cu MVD-ul (Ministerul Afacerilor Interne), din care s-a desprins, în 1954, celebrul KGB (n. tr.).

agenți şi 125000 de informatori în întreaga Germanie de Est. Unul din şase oameni aflați acum pe stradă lucra pentru Stasi.

Problema era: va reuşi să ducă operațiunea la bun sfârşit înainte de a-i da ei de urmă?

Henry a găsit uşor casa conspirativă, un apartament la ieşirea de pe Wilhelm Pieck Strasse. A parcat mai jos de bloc şi i-a dat ocol, asigurându-se că nu era urmărit, apoi a urcat treptele care porneau de pe alee şi a bătut la uşă. I-a răspuns o voce de femeie:

— *Ja?*

Vorbea în germană, dar cu accent rusesc.

— *Herr Thomas?*

Potrivit parolei convenite, orice alt nume decât „Thomas" echivala cu *Fugi şi nu te mai întoarce.*

Henry a dat răspunsul aşteptat şi uşa s-a deschis.

Agenta cunoscută sub numele ADEX era o femeie înaltă, blondă, cu o față rotundă. Henry n-avea nici cea mai vagă idee de ce schimbase tabăra – cel mai probabil, motivul putea fi găsit în BICE: bani, ideologie, compromis sau constrângere, oricum, pentru el nu conta. Luciile şi Joe se puseseră chezaşi pentru agentul CIA de legătură, care, la rândul său, garantase pentru ADEX. În ultimii patru ani, ea lucrase la biroul de logistică şi călătorii din cadrul GFSG.

— Bine ai venit! l-a întâmpinat femeia. Eu

sunt…

— Nu vreau să ştiu.

— A, sigur, scuză-mă. Ai dreptate. Te rog, intră.

Henry se grăbea, dar ea avea chef de vorbă, ca majoritatea agenților, de altfel. Izolarea şi teama erau pentru ei ceva obişnuit, mai ales într-un loc ca acesta. După douăzeci de minute, i-a întins dosarul. El a rugat-o să-i facă un ceai, în timp ce l-a studiat cu atenție, reținând elementele principale. Apoi s-a îndreptat spre soba cu lemne şi l-a aruncat în foc.

— Cum ai dat peste aceste informații? a întrebat-o.

— Bârfe, rapoarte de cheltuieli, alte lucruri de genul ăsta. Se întâlnesc de câteva ori pe săptămână. Ce pot să spun? Le place să converseze.

A zâmbit timid, sorbind din ceai.

Mda, bârfe, dar poate şi altele, se gândi Henry. *Sex şi spionaj de cea mai înaltă clasă.*

— Şi cealaltă chestiune?

Folosindu-se de arătător şi degetul mijlociu, femeia a imitat o foarfecă.

— Hârş, hârş şi gata, am scos-o. Era prinsă de curea.

Au mai sporovăit câteva minute, apoi Henry i-a întins peste masă un ziar împăturit. Înăuntru era un plic.

— Documente. Trebuie să pleci în noaptea asta. Cineva te va prelua la…

— Ce? Acum? De ce?

Dacă rămâi aici, vei fi arestată. O iei pe jos, spre capătul dinspre est al Prenzlauer Allee, apoi te opreşti. Vei ține ziarul în mâna stângă. Acolo te va prelua cineva.

De fapt, avea să fie urmărită din momentul în care ieşea din casă. Dacă avea să se abată din drum, va fi repede săltată de pe stradă.

— Repetă, i-a cerut.

— Prenzlauer Allee, capătul dinspre est, ziar în mâna stângă.

— OK. Acum ar fi bine sa pleci.

A rămas singur. Şi-a terminat ceaiul, apoi s-a întins pe patul scund, cu rotile, şi a adormit.

S-a trezit la ora două, a părăsit apartamentul şi a pornit cu maşina spre sud. Ia periferia oraşului a făcut prima greşeală. A accelerat la un stop, în apropierea unei maşini a Volkspolizei. A oprit după curbă şi a aşteptat ca polițistul să-i verifice documentele, să-l chestioneze în legătură cu destinația sa şi să-i țină o lecție despre limita de viteză permisă în oraş, înainte de a-i da drumul.

Şi-a petrecut restul nopții străbătând peisajul rural al Germaniei, îndreptându-se spre sud, apoi spre est, omorându-şi timpul. A ajuns la Magdeburg cu două ore înainte de ivirea zorilor. Timp de o oră s-a ocupat de ascunzătorile de mesaje. N-avea nimic de ridicat, doar de lăsat. Apoi, urmând indicațiile de pe hartă, a oprit la

Kleingarten, un parc de pe malul lacului Neustadter. A parcat maşina, s-a adăpostit sub streaşină unei staţii de autobuz de vizavi şi a aşteptat.

Omul lui a venit la ora preconizată. General-colonelul Vasili Sergheevici Belikov, erou al Marelui Război pentru Apărarea Patriei[21] şi comandant al Armatei a Treia de Şoc Steagul Roşu, era un om cu tabieturi. În fiecare zi, la aceeaşi oră, ieşea să-şi plimbe câinele borzoi pe malul lacului.

Henry a aşteptat ca Belikov să ajungă la 300 de metri, apoi şi-a ridicat gulerul şi a intrat pe alee. Chiciura acoperise iarba, şi paşii săi făceau să salte valuri de cristale de gheaţă strălucind în soare.

Belikov era însoţit de patru gărzi, membri ai paratrupelor Corpului 9 de armată, câte doi în faţă şi în spate. Henry şi-a lăsat umerii să cadă şi a adoptat mersul târşâit, specific muncitorului german epuizat de atâta muncă. A ajuns în dreptul gărzilor din faţă, s-a lăsat percheziţionat, i-au fost verificate documentele şi i s-a dat drumul. Le-a simţit ochii aţintiţi asupra sa, şi armele pregătite pentru orice eventualitate.

---

[21] Denumirea rusească a războiului de pe Frontul de Răsărit (1941-1945), în care au fost angrenate patru ţări ale puterilor Axei (Germania, Italia, Ungaria şi România) şi, de cealaltă parte, Uniunea Sovietică (n. tr.).

Când a trecut pe lângă Belikov, a lăsat să-i scape printre degete un bumb albastru. S-a aplecat ca să-l ridice şi a strigat:

— *Entschuldigung Sie, bitte.*

Scuzați-mă, vă rog.

Generalul s-a întors spre el:

— *Prostite?* a întrebat în ruseşte, apoi în germană: *Was?*

Ce este?

— V-a căzut ăsta, a răspuns Henry, întinzându-i bumbul.

Gărzile din spatele lui Belikov înaintară, ridicându-şi armele. Generalul le opri cu un gest, apoi se adresă lui Henry:

— Poftim?

— Bumbul. Probabil că v-a căzut de la centură.

Belikov s-a uitat în jos, spre haină.

— A... da.

A luat bumbul din mâna lui Henry.

— Mulțumesc.

S-a întors şi a plecat mai departe.

Spre sfârşitul dimineții era înapoi în Berlin. În timp ce traversa râul Spree, pe podul Warshauer, şi-a zărit pentru prima oară urmăritorii din Stasi: două maşini, una în față, cealaltă la circa o sută de metri în spatele lui, cu pasagerul vorbind într-un microfon, după câte şi-a dat seama, privind în oglinda retrovizoare.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Erau pe urmele

lui, probabil încă de la Magdeburg. Încă nu îi cunoşteau identitatea şi nu puteau să-l țină prea din scurt, dar asta nu avea să dureze.

În următoarele două ore a condus prin oraş, antrenat în jocul complicat al urmăririi şi contraurmăririi. Dacă ar şti cât de mare era plasa pe care o țesuseră în jurul lui, ar putea estima timpul pe care îl mai avea la dispoziție. Pe de altă parte, dacă ar bănui că joacă rolul de momeală, ar încerca să îl salte. Pentru moment, cea mai bună soluție era să rămână în postura de hăituit neştiutor.

Şi-a petrecut după-amiaza la casa de pe strada Pieck. La ora şase, a părăsit oraşul, îndreptându-se spre nord. S-a oprit după circa 60 de kilometri, în Furstenberg, şi a parcat pe o alee lăturalnică. Se lăsase noaptea şi luminile de pe Lerchenstrasse străluceau ca nişte balize galbene. Furstenberg se afla la numai o oră de mers cu maşina de Berlin, dar atmosfera era mai destinsă şi străzile mult mai animate. A găsit cârciuma pe care o căuta, Schwartz Katze, la câteva case mai jos.

Barul era plin de soldați ruşi, majoritatea tanchişti şi membri ai Spetsnaz, elita Forțelor Speciale Sovietice. În aer plutea mirosul de țigară şi, într-un colț, un radio difuza muzică populară rusească. Henry şi-a croit drum prin mulțime spre tejghea şi a comandat o bere. După două minute,

în încăpere au intrat doi civili îmbrăcați în haine de piele neagră, care s-au aşezat la o masă în spate.

Şi mai pe față, se gândi Henry. *Lațul se strânge.*

Şi-a descoperit omul după numai treizeci de secunde. Generalul Iuri Pavlovici Kondraş, comandant al Armatei a 2-a de Tancuri de Gardă şi al Brigăzii de Diversiune a 20-a Spetsnaz, stătea singur, aplecat peste o sticlă de vodcă. S-a îndreptat spre el, i-a oferit o țigară şi au înjghebat o conversație: Unde era cea mai apropiată măcelărie? în ce lună avea loc Festivalul de la Marigold? Cu ce frecvență circulau trenurile spre Blindow?

Kondraț i-a răspuns scurt la toate întrebările, dar Henry rezolvase tot ceea pe îl interesase.

* * *

A revenit la Berlin în jurul orei 22:00. Pe drum, a descoperit alți şase urmăritori în trei maşini, care ridicau numărul total al membrilor Stasi puşi să-l supravegheze la 10 pe care îi depistase, plus probabil tot atâția rămaşi deocamdată nevăzuți. Deveniseră tot mai agresivi, vehiculul aflat în fruntea coloanei lor plasându-se acum la numai trei metri în spate.

Nu mai e mult, s-a gândit, privindu-şi ceasul. *Numai de-aş apuca să termin.*

Teatrul Schiffbauerdamm, cu vedere spre râul Spree şi situat destul de aproape de Poarta

Brandenburg, supraviețuise în chip miraculos războiului, fără să fi fost grav avariat. Din 1948, se impusese de facto ca centru al culturii în Berlinul de Est, atât în domeniul operei şi baletului, cât şi al teatrului. Vinerea era dedicată operei şi, potrivit programului pe care i-l dăduse ADFX, în acea seară era programată o reprezentație cu *Tannhauser* de Wagner. Henry ar fi renunțat bucuros la spectacolul de operă în favoarea unui western bun, dar bărbatul care constituia ținta sa avea alte gusturi.

Generalul Gheorghi Ivanovici Preminin, mareşal al Armatei Roşii şi comandam al Grupului Forțelor Sovietice staționate în Germania, reprezenta brațul înarmat al lui Stalin în Germania de Est. Era şi ultima piesă din puzzle, pe care Henry încerca să o pună la locul ei.

A parcat pe Oranienburger Strasse, sub un şir de tei, în spatele unei biserici pe jumătate dărâmate, şi a coborât din maşină. Burnița de mai înainte se transformase într-o ploaie rece, şi picăturile îi cădeau pe borul pălăriei. S-a dus în spatele maşinii, şi-a aprins lanterna şi a privit sub bara de protecție. A văzut transmițătorul, plantat probabil în timp ce se afla la Schwarz Katze. L-a smuls, l-a zdrobit cu călcâiul şi a aruncat resturile. Ştia că gestul acela nu avea cum să-l salveze, dar spera să mai câştige ceva timp. Stasi patrula, fără îndoială, în zonă, căutându-i maşina.

Şi-a tras pălăria pe față şi a luat-o din loc.

Odată cu lapovița, o ceață groasă se ridicase deasupra râului Spree. Teatrul Schiffbauerdamm părea să plutească prin aer, cu pâcla încolăcindu-se în jurul cornişelor gotice. Luminate în interior, ferestrele cu vitralii se iveau în întuneric, ca nişte dreptunghiuri în toate nuanțele curcubeului.

De pe alee, Henry a cercetat parcarea până ce a zărit maşina lui Preminin, o limuzină ZIS-110[22] neagră, având vopsite pe fiecare aripă secera şi ciocanul. Şoferul/bodyguardul lui Preminin fuma, adăpostit sub o umbrelă, lângă portiera dinspre locul şoferului.

S-a auzit un scrâşnet de roți. Un Mercedes negru a cotit şi s-a oprit apoi, cu farurile stinse. La lumina felinarelor, Henry a zărit două siluete aşezate pe scaunele din față, apoi vârful roşu al unei țigări aprinse.

A scos din buzunarul trendului o sticlă de whisky de o jumătate de litru, a vărsat o parte din conținut pe jos, apoi a luat o înghițitură şi a plimbat o prin gură. Şi-a aruncat pălăria, şi-a înmuiat mâna într-o băltoacă şi şi-a periat cu ea părul, răvăşindu-l, după care a păşit pe trotuar.

S-o faci pe bețivul e o treabă dificilă, dar Henry mai folosise şiretlicul şi cu alte ocazii. Fredonând aiurea, şi-a făcut apariția, clătinându-se, de după

---

[22] Marcă sovietică de limuzină produsă la uzinele ZIL, între 1946 şi 1958 (n. tr.).

colț, şi s-a îndreptat împleticit spre limuzina lui Preminin. Şoferul l-a zărit şi a aruncat țigara, apoi şi-a strecurat mâna înăuntrul hainei.

— Hei, ce maşină grozavă, a strigat Henry în germană. Ce e? Mercedes?

— *Niet, niet,* a mârâit şoferul. Cară-te de aici!

Henry s-a făcut că nu-l aude şi şi-a târşâit picioarele, ocolind maşina până la locul din față al pasagerului, cu şoferul pe urmele sale. *„Niet, niet…”*

— Orice-ar fi, e a naibii de mare.

Unul dintre geamurile din spate ale limuzinei era puțin coborât.

Henry a tras o duşcă de whisky. Cu coada ochiului, l-a văzut pe şofer înaintând spre el. S-a clătinat în față, prinzându-se cu mâinile de marginea de sus a geamului şi şi-a lipit fața de el.

— Mamă, ce interior! E din piele?

— Pleacă naibii de aici!

Şoferul l-a prins de pulpana hainei. Henry a lăsat micul tub de aluminiu să-i cadă din mână. Acesta s-a rostogolit pe bancheta din spate, apoi pe podeaua maşinii. Şoferul îl azvârli înapoi, şi Henry căzu pe caldarâm.

— Hei, ce faci?

— Ți am spus să te cari!

— Bine, bine…

Henry se sculă, se scutură şi traversă strada înapoi, împleticindu-se.

În spatele lui se auzi zgomotul unui motor băgat

în viteză. Lumina farurilor trecu peste el. Aruncă o privire peste umăr. Mercedesul se năpustea spre el. Azvârli sticla şi o luă la fugă.

Acum, că întinsese cursa, Stasi părea omniprezentă. În următoarea oră, Henry a gonit prin parcuri şi a sărit peste ziduri, a coborât în fugă alei şi s-a cățărat pe scări de incendiu până pe acoperişuri. Sirenele urlau, uneori în depărtare, alteori periculos de aproape. La fiecare cotitură, sirenele albastre îşi aruncau lumina peste străzile pietruite şi ude, şi peste vitrinele magazinelor. Henry a continuat să alerge, înaintând spre nord şi apoi spre vest, până ce a ajuns la străduța de vizavi de apartamentul de pe strada Pieck.

Ghemuit în spatele unui gard viu, a aşteptat cinci minute să audă scrâşnetul de cauciucuri şi urletul sirenelor. Nimic. A traversat repede strada. Începuse să urce scările, când a rămas țintuit în lumina aruncată de o pereche de faruri, apoi de o a doua şi de o a treia. Zgomot de portiere deschise, apoi trântite. Picioare încălțate în cizme, tropăind pe trotuar.

— *Schnell, schnell!*[23]

— *Halt!*[24]

Henry se repezi în sus pe scări, orbecăi după

---

[23] În germană în original, „Repede, repede!” (n. tr.).

[24] În germană în original, „Stai!” (n. tr.).

chei, apoi deschise repede uşa, intră şi o încuie. Cizme urcau apăsat pe urmele lui. Uşa se clătină o dată, apoi din nou. Glafurile din lemn crăpară. Henry traversă încăperea, îngenunche şi smulse nişte scânduri din podea. Geamul se sparse. Privi peste umăr. O mână se strecurase înăuntru şi bâjbâia după mânerul uşii. Scoase din ascunzătoare pachetul, apoi îl cără până la soba cu lemne. Cenuşa ardea mocnit. Suflă. O flacără se aprinse. Încercă să arunce pachetul înăuntru. Era prea mare. Îl împături şi încercă din nou.

Uşa a fost spartă.

— *Halt!*

S-a întors şi, într-o fracțiune de secundă, a zărit un capăt de puşcă arcuindu-se spre fața lui.

Apoi totul s-a întunecat în jur.

Legat la ochi şi încătuşat, a fost dus fie la sediul Stasi de pe Normannenstrasee, fie la închisoarea Hohenschoenhausen. Nimeni nu i-a vorbit şi nu i-a fost adresată nici o întrebare. Pe la colțurile fularului cu care era legat, a zărit pantofi care intrau şi ieşeau din celulă, apoi a simțit înțepătura unui ac şi a început să plutească. Sunetele, mirosurile, senzațiile i se amestecau în minte.

A auzit voci vorbind în ruseşte, a simțit mirosul puternic de fum de țigară şi şi-a dat seama că este dezbrăcat la piele.

Aproape cufundat în inconştient, zilele au început să semene unele cu altele. Lumea în care trăia s-a îngustat tot mai mult: înțepătura

acului… drogul ce aluneca fierbinte prin vene… zgomotul surd şi ritmic al oțelului care lovea şinele… şuieratul unui tren… duhoarea de cărbune încins. În acea mică porțiune din creier rămasă lucidă, Henry ştia însă cine îl ținea prizonier şi unde era dus.

În dimineața celei de-a treia, de-a patra sau de-a cincea zile, trenul s-a oprit, scoțând parcă un oftat.

A fost ridicat în picioare şi târât pe trepte în jos. A simțit zăpada scârțâindu-i sub picioare şi pe la colțurile fularului a zărit lumina zilei. A fost împins într-o maşină. După un drum scurt, a fost scos, a coborât alte trepte şi a parcurs un coridor lung. Tot timpul a fost îmbrâncit din spate. A mers înainte, clătinându-se pe picioare şi lovindu-se de ziduri. O uşă s-a trântit în urma lui.

Henry s-a rezemat cu spatele de zid şi s-a lăsat să alunece la podea. Lubianka.

A rămas în întuneric trei zile. În cea de-a patra, două gărzi au venit după el. A fost legat la ochi şi împins să meargă pe un coridor, a coborât câteva trepte, apoi a parcurs un alt coridor, înaintând şi mai adânc în măruntaiele temniței.

A fost condus într-o încăpere şi legat în lanțuri de un scaun pironit de podea.

A fost dezlegat la ochi. Era într-o cameră mică, pătrată, fără ferestre, cu un singur bec atârnat de tavan. Un bărbat îmbrăcat în uniformă MGB

stătea în picioare în fața lui. Şi-a dat seama că e colonel după epoleți. *Directorul adjunct,* s-a gândit. *O veste foarte, foarte proastă.*

— Bună dimineața, domnule Caulder, a spus colonelul, într-o engleză marcată de un accent puternic.

Henry nu s-a mirat că îi ştiau numele. Condusese zeci de operațiuni în Berlin, fie pe teren, fie de la distanță, dând multe bătăi de cap atât celor de la Stasi, cât şi MGB-ului.

— De mult îmi doresc să vă cunosc, adăugă colonelul.

— Bun, şi acum, că ați reuşit, presupun că o să-mi dați drumul.

Colonelul a chicotit.

— Nu, domnule Caulder, mi-e teamă că nu. Acum, ce-ar fi să purtăm amândoi o discuție?

În următoarele două zile, colonelul l-a interogat câte douăzeci de ore pe zi, în zori, la amiază sau la miezul nopții, uneori câte douăsprezece ore fără întrerupere, alteori, numai o oră. Toate întrebările erau variațiuni pe aceeaşi temă: De ce se afla în Berlinul de Est?

Henry a refuzat să răspundă oricărei întrebări.

În a treia zi au început să-l bată. A fost legat de încheieturile mâinilor şi atârnat de tavan, în timp ce un bărbat solid şi chel îl ciomăgea, oprindu-se doar pentru a-şi trage răsuflarea sau pentru a-i permite colonelului să-i adreseze alte întrebări.

Henry tăcea în continuare.

La începutul celei de-a doua săptămâni de detenție a fost din nou adus în ala de interogatoriu. De această dată, a fost dezbrăcat până la piele şi legat în lanțuri de scaun. Colonelul rămase într-un colț, în picioare, trăgând dintr-o țigară şi urmărindu-i cu privirea. Bărbatul chel intră în încăpere ținând în brațe ceva care semăna cu o colivie.

Doamne, nu colivia, s-a rugat Henry. *Liniştește-te,* şi-a spus apoi. *Ştii despre ce e vorba.*

Un telefon de campanie cu manivelă.

Chelul a ataşat firele, mai întâi de telefon, apoi de testiculele lui Henry, folosind clame de tip crocodil. A dat apoi din cap spre colonel, care s-a apropiat şi a privit în jos spre Henry.

— Ultima şansă.

Henry a scuturat din cap.

Chelul a început să dea la manivelă.

A reuşit să reziste timp de două săptămâni. Când a început cu mărturisirile, vorbele i-au ieşit din gură potop, de la sosirea la Tempelhof la întâlnirile cu Belikov, Kondraş şi Preminin, şi la capturarea sa în apartamentul de pe strada Pieck. Devenit mult mai prietenos, colonelul l-a făcut să reia povestea, iarăşi şi iarăşi, căutând inconsecvențe şi contradicții. În cele din urmă, în ziua a cincea, şi a terminat interogatoriul şi i-a spus stenografei să plece.

— Să nu-ți fie ruşine, prietene. Ai făcut tot ce ai putut.

Henry Caulder a zâmbit pentru prima dată în patruzeci de zile.

Acum, stând în pragul sălii de execuție, Henry a simțit acelaşi zâmbet lățindu-i-se pe față. Şi l-a înăbuşit şi a păşit înainte. Locul era identic cu camera de interogatoriu, cu două excepții. Pereții erau acoperiți de un tapet gros, plin de pete, iar într-un colț zăcea un sac de cadavre.

— Bună dimineața, l-a întâmpinat colonelul.

— Depinde din ce punct de vedere priveşti, nu-i aşa?

Aveți dreptate. Îmi cer scuze, nu mi-am ales cuvintele cum trebuie. Îmi pare rău că s-a ajuns aici, dar am şi eu ordinele mele.

Ca noi toți.

Noi doi suntem duşmani, dar rămânem amândoi nişte profesionişti. Dumneavoastră V-ați făcut treaba, eu mi-am făcut-o pe a mea. Sigur, ei nu privesc lucrurile în felul acesta.

Da, niciodată nu-şi pun problema aşa.

— Totul se va termina repede, vă promit.

— Ce se va întâmpla cu oamenii mei? a întrebat Henry. Belikov, Kondraş şi Preminin?

Ştia răspunsul, dar voia să-l audă din gura colonelului.

— Chestiunea a fost deja tranşată. Au fost găsiți vinovați de înaltă trădare şi executați ieri.

— Şi rețeaua mea?

— Îi investigăm pe toți. Cât de curând, vom obține mărturisiri.

— Nu mă îndoiesc.

— În genunchi, vă rog.

Henry s-a întors cu fața la perete şi a îngenuncheat. Aştepta ca teama să-i pătrundă în suflet, arzându-l ca un acid şi copleşindu-l, dar nu a fost aşa. Nu a simțit decât pacea invadându-l. Deodată, o tuse grea i s-a urcat în piept. S-a încovoiat de durere, apoi spasmul a trecut. S-a şters la gură. A văzut că mâna se pătase de sânge.

— Pneumonie, a comentat colonelul.

Nu chiar, gândi Henry.

Ce ironie că abia acum se manifestau simptomele! Doctorul îi dăduse numai patru luni până la metastază, până ce cancerul avea să se răspândească de la plămâni la creier, atacându-i apoi întreg organismul. Şi, din acel moment, încă o săptămână, poate două.

De ani de zile, agențiile americane şi britanice de spionaj aveau suspiciuni privind o posibilă decizie a lui Stalin de a trimite Armata Roşie să treacă peste Europa ca un tăvălug, aliații trezindu-se presați să găsească o modalitate de a opri atacul fără a recurge la arme nucleare. Problema era cum să pună capăt invaziei înainte de a putea începe. Pentru Henry, răspunsul la această întrebare era extrem de simplu. Eliminarea celor mai buni şi

mai capabili oameni din Armata Roşie. Paranoia lui Stalin pregătise terenul; un mic impuls, şi trăgaciul avea să fie apăsat.

Stalin epurase armata de mai bine de zece ori, începând cu anii ’20, omorând sute de mii de soldați devotați, numai pe baza unor suspiciuni nefondate şi a unor asocieri nevinovate. Şi totuşi, trei dintre cei mai talentați oameni de arme supraviețuiseră şi ajunseseră în poziții-cheie: general-colonelul Vasili Belikov, generalul Iuri Kondraş şi mareşalul Gheorghi Preminin. Atunci când războiul avea să izbucnească, aceşti trei oameni, aflați în fruntea armatelor lor, vor putea cuceri Europa Occidentală.

Desigur, toți trei juraseră că sunt nevinovați, dar MGB-ul, mereu gata să dea trădătorii pe mâna patriei-mamă, şi Stalin, obsedat cum era de comploturi din interior, aveau toate dovezile necesare.

Planificând operațiunea, Henry construise scenariul privind din perspectiva MGB-ului.

Un maestru al spionajului britanic, care le dăduse ani de zile bătăi de cap, reapare deodată în Berlinul de Est, angrenat într-o misiune aparent urgentă.

Un mesaj încifrat după un cod pe care CIA îl considera în continuare sigur menționează o Operațiune Marigold şi activarea a trei agenți: PASKAL, HERRING şi ARIES.

Cu câteva săptămâni înainte de sosirea

agentului în Berlinul de Est, Radio Europa Liberă, finanțat de CIA, se abate de la programele sale obişnuite şi difuzează ceea ce MGB crede a fi transpunerea în vorbirea curentă a codului CIA, cu repetarea frecventă a cuvântului Marigold.

În fine, sosirea agentului în Berlinul de Est coincide cu dispariția unei secretare angajate la comandamentul GFSG.

Henry putea să-şi imagineze cu uşurință textul raportului transmis de MGB lui Stalin:

Odată intrat în sectorul sovietic, agentul britanic Caulder a fost urmărit până la Magdeburg, unde a lăsat mesaje în trei ascunzători de lângă comandamentul Armatei a Treia de Şoc Steagul Roşu, după care a fost fotografiat în timp ce transmitea un mesaj general-colonelului Vasili Sergheevici Belikov. La percheziția efectuată asupra acestuia a fost găsit un bumb de haină fals. Înăuntru a fost descoperită o mică bulină conținând un mesaj format din două cuvinte: DEMARAȚI MARIGOLD.

În localitatea Furstenberg, agentul Caulder a fost văzut discutând cu generalul Iuri Pavlovici Kondraş, comandant al Armatei a 2-a de Tancuri de Gardă şi al Brigăzii de Diversiune a 20-a Spetsnaz. Martorii au declarat că au auzit rostindu-se cuvântul marigold.

În Berlinul de Est, agentul Caulder a fost fotografiat lângă limuzina generalului Preminin,

comandant al Grupului Forțelor Sovietice staționate în Germania. După arestarea acestuia, în maşina sa a fost găsit un mic tub, conținând mesajul DEMARAȚI MARIGOLD.

În timpul interogatoriului, agentul Caulder a semnat o declarație în care a dezvăluit toate detaliile Operațiunii Marigold şi participarea lui Belikov, Kondraş şi Preminin la un complot având drept scop instigarea la revoltă a soldaților Armatei Roşii şi răsturnarea regimului sovietic.

Henry încălcase deliberat, dar selectiv toate regulile meseriei: intrase nedeghizat în sediul unei agenții CIA din străinătate, fiind fotografiat de urmăritorii săi din cadrul Stasi; pătrunsese în sectorul sovietic venind dinspre cel francez cu documente slab contrafăcute; se lăsase oprit de Volkspolizei, care îi notase numărul de înmatriculare a maşinii şi destinația, ceea ce le permisese celor de la Stasi să-l intercepteze la Magdeburg; distrusese un dispozitiv de urmărire, indiciu clar că urma să fugă; în fine, cu ocazia arestării, asupra sa fuseseră descoperite diverse accesorii de spionaj, printre care o carte de cifruri şi un mesaj parțial codificat, conținând cuvântul *marigold,* documente de călătorie false şi un dispozitiv explozibil ascuns în spatele unui perete.

Henry fusese, de la bun început, omul potrivit pentru această misiune. Ştiuse că, pentru a reuşi, va fi nevoit să facă un sacrificiu – să cumpere

numai un bilet dus.

Cancerul îi uşurase luarea deciziei.

A auzit hârşâitul făcut de pistolul colonelului în timp ce era scos din toc, urmat de pocnetul călcâielor pe coridor. Şi-a închipuit pistolul adus la înălțimea capului său, în timp ce cagula îi era trasă peste cap. *N-are de ce să-ți pară rău, Henry. Misiunea ta a marcat o adevărată cotitură în istorie. Ai luptat şi te-ai sacrificat ca un leu.*

— Colonele, a spus el fără să se întoarcă. Îmi faceți o favoare? Ca de la profesionist la profesionist?

Pauză. Apoi:

— Ce anume doriți?

— Să mai văd, pentru ultima oară, lumina soarelui.

Tăcere.

Henry şi-a închis ochii strâns, ținându-şi răsuflarea.

— Foarte bine, Henry, a spus colonelul. Ridicați-vă. Am să vă conduc eu.

În lunile de după arestarea lui Henry Caulder, sute de ofițeri din unitățile GFSG au fost judecați şi, fie executați, fie condamnați la închisoare pentru înaltă trădare. Epurarea a continuat, propagându-se cu repeziciune, la început în rândurile comandanților asociați, apoi printre civilii cu funcții politice şi, în cele din urmă, printre membrii

spionajului militar sovietic – GRU. Până la sfârşitul lunii februarie, mii de oameni au dispărut în subsolurile închisorii Lubianka.

Pe 5 martie 1953, Iosif Stalin a murit în somn.

F. Paul Wilson

MERCENARUL URBAN JACK REPARATORUL *(Repairman* Jack), eroul creat de F. Paul Wilson, şi-a făcut debutul în romanul *Mormântul,* inclus de *New York Times* pe lista de bestselleruri. Iată câteva date despre el: Porecla de „Reparatorul" nu îi aparține.

Deşi locuitor al Manhattanului, Jack trăieşte la marginea societății. Nu are o identitate oficială sau număr de asigurare socială şi nu plăteşte taxe. Când îți pierzi încrederea în sistem sau sistemul te lasă de izbelişte, este firesc să apelezi la cineva din afara sistemului. Acest cineva este Jack. Jack nu este însă un binefăcător, ci un criminal de carieră, care lucrează numai contra cost.

Jack se consideră un mic om de afaceri şi încearcă să nu se implice emoțional, deşi aproape întotdeauna sfârşeşte prin a o face. Are porniri violente care îl îngrijorează uneori chiar şi pe el. Crede cu tărie în Legea lui Murphy[25] şi îşi planifică

---

[25] Celebrele Legi ale lui Murphy par să fi avut la bază un personaj real. Identitatea lui, ca şi originea apariției primei legi – singura originală – au fost dezvăluite în 1977 de ziarul american „Los Angeles Times". În 1949, la baza Forțelor Aeriene Edwards din Murdoc, California, se lucra la proiectul MX981. Enervat de proasta funcționare a unei curele de transmisie, din cauza îmbinării defectuoase la capete, căpitanul inginer Edward Murphy ar fi exclamat: „Dacă există vreo posibilitate să o facă prost, o va face!" – cu referire la tehnicianul vinovat de producerea incidentului. După câteva săptămâni, la o conferință de presă, colonelul Stapp a afirmat că rezultatele excelente obținute de echipa sa se datorau

loviturile cu cea mai mare grijă. Dar lucrurile merg rareori conform planului, ceea ce îl face să fie irascibil.

Fără a putea fi catalogat drept luddit[26], Jack nu este un fan al tehnologiei, pe care o socoteşte extrem de vulnerabilă la Legea lui Murphy. Crede că bărbaţii vin de pe Marte, femeile de pe Venus, şi guvernul de pe Uranus.

La sfârşitul romanului *Mormântul,* Jack moare, dar Wilson îl reînvie paisprezece ani mai târziu, în *Moşteniri.* De atunci, scriitorul a publicat alte unsprezece romane din seria Jack Reparatorul. Născut şi crescut în New Jersey, Paul şi-a irosit tinerețea jucându-se cu focul şi citind cărți de

---

„încrederii absolute" în ceea ce el a numit *legea lui Murphy.* În perioada imediat următoare, presa a mediatizat pe larg *legea lui Murphy* dând naştere unor variante şi aplicaţii diverse. Aşa s-a ajuns la apariţia termenului de murphologie, ramură a cunoaşterii rezervată lucrurilor care merg prost, o „ştiinţă a erorilor" sau colecționarea citatelor din acest domeniu şi vehicularea lor repetată (n. tr).

[26] Mişcarea luddiţilor din Anglia (1811-1816), muncitori din industria textilă care au protestat – deseori prin distrugerea războaielor de țesut – contra introducerii mecanizării, la începuturile Revoluției Industriale, acuzând pierderea locurilor de muncă şi schimbarea stilului lor de viaţă. Denumirea mişcării vine de la conducătorul său, personajul fictiv Ned Ludd, ulterior devenit „Regele", „Generalul" sau „Căpitanul Ludd". Mişcarea a fost înăbuşită de autorităţi prin diverse metode, inclusiv procese soldate cu execuţii şi deportări. Prin extensie, termenul „luddit" a ajuns să se refere la orice persoană care se opune progresului tehnologic (n. tr.).

benzi desenate de la DC Comics[27]. Este autorul a circa patruzeci de romane şi peste o sută de povestiri foarte diverse, de la horror şi science fiction la thrillere cu subiect contemporan şi multe genuri literare de frontieră. Locuieşte în Jersey Shore şi, atunci când nu este ocupat căutând pe eBay ceasuri ciudate şi suvenire cu Daddy Warbucks[28], îşi imaginează noi şi noi povestiri cu Jack, precum *Interludiu la drogheria Duane.*

INTERLUDIU LA DROGHERIA DUANE

VEZI, TU, JACK, a spus Loretta în timp ce mergeau pe 58th West Street, toate schimbările astea mă fac să fiu în toane foaaaarte rele. Cât se poate de rele, îți zic. Pe deasupra, picioarele mă omoară. Sper să nu se lege nimeni de mine înainte să ajung acasă şi să m-aşez şi io, ca tot omu', cu o farfurie mare de înghețată cu ciocolată în față.

Jack a încuviințat din cap, acordându-i atâta

---

[27] Fondat în 1934 ca National Allied Publications, DC Comics este unul dintre cele mai mari trusturi de media din lume. în 1969 a devenit divizie în cadrul Warners Bros Entertainment. A publicat numeroase cărți de benzi desenate, lansând eroi celebri precum Batman, Superman sau Femeia Fantastică (n. tr.).

[28] Personaj din filmul Annie (1982), interpretat de actorul britanic Albert Finney. Industriaş şi politician miliardar, Oliver Warbucks este impresionat de povestea micuței orfane Annie, pe care sfârşeşte prin a o adopta, de unde şi numele *de Daddy* („Tăticul"). Personajul a fost foarte bine primit de public, fiind cotat drept unul dintre cele mai „bogate" din istoria Hollywoodului, generând o adevărată industrie de suvenire (fotografii, afişe, jucării etc.) de multe milioane de dolari (n. tr.).

atenție cât să nu pară nepoliticos. Se uita la trecători, gândindu-se că a nu avea pistolul la el era totuna cu a merge gol pe stradă.

Aşa se şi simțea – gol. Astăzi fusese nevoit să-şi lase credinciosul său Glock şi să se întoarcă acasă din cauza vizitei sale anuale la Empire State Building. Declarase data de 19 aprilie Ziua King Kong[29]. În fiecare an făcea acelaşi pelerinaj, urcând la platforma de observație pentru a lăsa un mic omagiu în memoria Uriaşului. Marea problemă era detectorul de metale, prin care trebuia să treci înainte de a intra în clădire. Aşadar, fără arme de foc.

Jack nu se considera paranoic. OK, poate un pic, dar enervase destui oameni în oraşul ăsta şi n-avea nici un chef să dea ochii cu ei tocmai acum, când era gol.

După ceremonialul depunerii coroniței, se hotărâse să meargă pe jos până acasă, în West Side, şi se întâlnise cu Loretta pe drum.

Se cunoscuseră cu vreo doisprezece ani în urmă, când amândoi serveau la o *trattoria* de mult dispărută, de pe strada 4th West. Ea tocmai venise din Mississippi, în timp ce el se stabilise în New York de numai câțiva ani, după ce plecase din

---

[29] Protagonistul celebrului film omonim de aventuri din 1933, o maimuță uriaşă, înfricoşătoare, îndrăgostită de o frumoasă actriță blondă. În scena finală, King Kong, urcat în vârful Empire State Building, cea mai înaltă clădire din New York, este ucis din elicopterele care zboară în jurul său (n. tr.).

Jersey. Ca vârstă, Loretta era cu cel puțin zece ani mai bătrână decât el, bătea probabil spre cincizeci. Şi îl depăşea cu cincizeci de kile. Avea părul ca o figurină Chia Pet[30], vopsit în portocaliu, şi purta o chestie verde-gălbuie, fără formă, care o făcea să semene cu un lamantin îmbrăcat într-un muumuu[31].

Femeia s-a oprit pentru a admira o rochie de cocteil, neagră, în vitrina unui butic.

Nu-i aşa că-i grozavă? Sigur, ca să-ncap în ea ar trebui să ajung mai întâi la crematoriu.

Şi-au continuat drumul pe 6th Avenue. La o intersecție, în timp ce aşteptau ca semaforul să se facă verde, doua femei asiatice au abordat-o pe Loretta.

Cea mai înaltă a întrebat-o:

— Ştiți unde e magazinul Saks de pe 5lh Avenue?

Loretta a repezit-o:

— Pe 5th Avenue, proasto.

Apoi a răsuflat adânc şi şi-a smucit degetul mare, gesticulând spre spate.

— Uite, ia-o pe-acolo.

---

[30] Figurine mexicane tradiționale înfățişând animale. Sunt realizate după o tehnică specială, prin aplicarea peste lut de semințe umede de *chia* (o specie de salvie originară din Mexic), care sunt lăsate câteva zile să înmugurească, conferind un aspect de blană. Ideea a fost preluată de compania californiană Joseph Enterprises, Inc., figurinele sale de serie bucurându-se de un mare succes în anii 1980 (n. tr).

[31] Rochie largă, cu imprimeuri viu colorate, originară din Hawaii (n. tr.).

Jack i-a aruncat o privire.

— Vad că nu glumeai când ai zis că eşti în toane proaste.

— Mă ştii pe mine că glumesc? Iisuse, e musai să halesc ceva, să mă mai întremez. Poate o înghețată de ciocolată cu unt de arahide, zise şi arătă vizavi, spre Duane Reade. Uite!

— Aia e o drogherie.

— Nu face pe nebunu', iubire. Duane are de toate. Pe bune, dacă ăla de la mine din cartier ar avea şi carne, nici n-ar mai trebui să mă mai duc în altă pane la cumpărături.

Şi, înainte ca Jack să se dezmeticească, l-a înşfăcat de braț şi a început să-l târască spre magazinul aflat de cealaltă parte a străzii.

— Mă-nnebunesc după cosmeticele lor. În unele locuri nu găseşti decât Cover Girl, chestie OK dacă eşti vreo blondă d-aia fantastică. Nu ştiu dac-ai observat, da' albu' nu prea mai e la modă în zilele noastre. Toată lumea merge pe nuanțe mai închise. Sigur, în afară de tine. Ştiu că nu-ți place să atragi atenția, Jack, şi dac-ai fi doar nițel mai albicios la față, ai fi de-a dreptu' invizibil.

Jack se străduia, într-adevăr, din greu să treacă neobservat. Avea o moştenire genetică bună: era de înălțime medie, nici prea gras, nici prea slab, cu părul castaniu, în nuanța cea mai banală, şi avea o figură comună. Astăzi, accesorizase totul cu o şapcă Mets, o cămaşă de flanel, o pereche de blugi Levi's ponosiți şi cizme de lucru tocite. Un tip

obişnuit, cel mai probabil muncitor în construcții, care se plimba agale prin jungla urbană a New Yorkului.

Jack a încetinit pe măsură ce se apropiau de uşă.

— Cred c-o să zic pas de data asta, Lo.

Loretta şi-a încleştat şi mai tare degetele pe brațul lui.

— Pe dracu'! Am nevoie de companie. Uite, o să-ți cumpăr un Mountain Dew. Tot îți mai place cofeina?

— Mda. Cel puțin până la prima bere din zi.

Şi-a eliberat brațul.

— OK, stau cu tine cinci minute, dar după aia trebuie s-o şterg. Am nişte treburi de rezolvat.

— Mă rog, cinci minute nu e cine ştie ce, da' asta e!

— Ia-o înainte. Vin şi eu după tine.

I-a făcut loc să treacă şi a zăbovit în prag, verificând intrarea. A văzut o cameră de filmare plasată chiar deasupra uşii, pentru a înregistra toți clienții.

Şi-a tras mai jos borul şepcii şi şi-a aplecat capul. Tocmai o ajunsese din urmă pe Loretta, când a auzit o voce strigând tare, cu un accent pronunțat:

— *Mira! Mira! Mira!* Ce fund mişto!

Jack nu putea decât să spere că nu lui îi erau adresate cuvintele. Şi-a ridicat capul atât cât să vadă un latino-american mustăcios, care rânjea,

aplecat peste zidul din fața intrării. Un rucsac sport de culoare maronie era trântit la picioarele lui. Avea părul unsuros, pieptănat pe spate, şi tatuaje de puşcăriaş pe mâini.

Loretta s-a oprit şi s-a holbat la el.

— Drăguțule, pentru binele tău, sper că nu cu mine vorbeşti.

— Dar, *senorita,* în țara de unde vin eu e o onoare pentru o femeie să fie lăudată de unul ca mine.

— I-auzi! Şi de unde ziceai că eşti?

— Din Ecuador.

— OK, scumpete, numai că acu' eşti în New York, iar io-s o cățea din Bronx, aşa că să nu te prind că mai vorbeşti aşa că-ți tăbăcesc fundu'!

— Ştiu că ți-ar plăcea să te aşezi pe fața mea.

— De ce? Ai nasu' mai mare ca scula?

Replica le-a făcut pe câteva adolescente să iasă în fugă din magazin. Domnul Ecuador s-a înnegrit la față. Nu părea să fi gustat gluma.

Cu capul aplecat, Jack a împins-o pe Loretta înăuntru.

— Ți-am zis că-s în toane proaste, a repetat ea.

— Mda, mi-ai zis. Cinci minute, Loretta, da?

— OK. Te-am auzit.

Jack s-a uitat peste umăr şi l-a văzut pe domnul Ecuador luându-şi rucsacul și intrând după ei în magazin.

Lorena a cotit-o spre rafturile cu cosmetice, şi Jack s-a oprit, urmărindu-i pe Ecuador cu

privirea. Voia să se asigure că n-avea de gând s-o hărțuiască, dar bărbatul s-a îndreptat direct spre partea din spate a magazinului.

Drogheriile Duane Reade sunt un simbol al New Yorkului. Există sute, răspândite în tot oraşul. Poate numai locuitorii cei mai fițoşi din Upper East Side n-au intrat niciodată într-una. Trăsătura lor cea mai izbitoare este lipsa de consecvență. Nu seamănă deloc între ele ca dimensiune sau aranjament. OK, luam au raionul de cosmetice amplasat în față, dar, după aceea, clienții sunt lăsați să ghicească unde s-ar putea afla produsul dorit. Jack înțelegea unde ducea toată nebunia. Cu cât pierzi mai mult timp căutând un anumit lucru, cu atât creşte şansa să dai peste altceva demn de interes.

Magazinul în cauză părea destul de pustiu, şi Jack şi-a asumat sarcina descoperirii vitrinei frigorifice cu înghețată pentru a scăpa cât mai repede de corvoadă. A pornit-o pe coridoare, dar, la scurt timp, s-a trezit complet dezorientat. Spațiul era în formă de L, dar, în loc să fie paralele, intervalele dintre rafturi mergeau în zigzag. Proiectantul fusese fie un adept fervent al conceptului de haos, fie unul dintre inventatorii celebrelor cercuri din lanurile de cereale.

Se plimba printre rafturile de peste 1,80 m înălțime, şi tocmai depăşise raionul cu produse antihemoroizi, când a auzit în spatele său o voce aspră.

— Hei, tu, mişcă până în spate.

Jack a văzut un tip negru, solid, hrănit cu steroizi, purtând un maiou roşu. Lumina neoanelor din tavan se reflecta pe scalpul său ras. O cicatrice groasa îi traversa sprânceana stângă, avea ochi sticloşi, şi în mână ținea un revolver de calibrul 33, cu țeava tăiată – sportul favorit de weekend al găştilor de cartier.

Jack şi-a păstrat cumpătul.

— Ce se întâmplă?

Individul a ridicat arma, ținând-o îndreptată în lateral, ca în filme, aşa cum fac cei care habar n-au să umble cu pistoalele.

— Tu, mută-ți fundu', sau îți zbor creierii.

Jack a aşteptat câteva secunde, să vadă dacă tipul se apropia şi putea să-i smulgă pistolul din mână. N-a făcut-o. Probabil că avea ceva experiență.

Nu era bine. Să fie oare o chestiune personală? A văzut apoi adunătura de oameni speriați – printre care farmaciştii, evident, în halatele lor albe, îngenunchеați în fața tejghelei, şi a înțeles că răspunsul era negativ.

S a simțit – oarecum – uşurat.

Domnul Ecuador stătea cu un revolver placat cu nichel, de calibrul 357 mm, ațintit asupra lor.

Era un jaf.

OK, ține-ți capul aplecat ca să nu te vadă camerele de filmat şi gorilele astea, şi o să poți şi tu să pleci acasă odată cu ceilalți.

Negrul l-a împins din spate.

— Îngenunchează, nenorocitule.

Două camere de filmat erau îndreptate spre raionul de farmaceutice. Jack a îngenuncheat în capătul din stânga al şirului de oameni, cu mâinile la ceafă, şi şi-a ținut ochii ațintiți în podea.

I-a ridicat când a simțit agitația din stânga lui. Un rastafarian[32] scund şi sfrijit, gen Sammy Davis[33], cu părul ascuns sub o şapcă în dungi roşii, galbene şi verzi, şi-a făcut apariția. Avea în mână un pistol cu compresie de calibrul 12, şi mâna de la spate alți şase oameni, printre care Jack a recunoscut-o şi pe Loretta. Femeia părea speriată.

În fine, s-a ivit şi un al patrulea – Dumnezeule, câți erau cu toții? Acesta purta codițe jegoase, neîngrijite, de un castaniu-deschis, care îi atârnau

---

[32] Adept al mişcării Rastafari, născute în Jamaica în prima jumătate a secolului XX, care îl recunoaşte pe Haile Selassie I (1892-1965), împărat al Ethiopiei între 1930-1974, drept încarnare a lui Dumnezeu (numit Jah sau Jah Rastafari) sau Mesia şi parte a Sfintei Treimi. Curent spiritual mai degrabă decât religios, rastafarianismul promovează căutarea sinelui prin consumul spiritual de canabis, respingerea societății occidentale, aspirații socio-politice afrocentriste. Denumirea provine din *Ras* („cap", titlu ethiopian echivalent cu cel de prinț sau nobil) şi *Ras Tafari Makonnen* („a doua încoronare"), titlul purtat de Haile Selassie înainte de a deveni împărat. Printre manifestările cele mai cunoscute ale mişcării se numără coafura cu codițe Rasta şi muzica reggae (n. tr.).

[33] Samuel George „Sammy" Davis Jr. (1925-1990), cântăreț, actor, dansator şi comic american (n. tr.).

până la fund, şi etala tot arsenalul hip-hop: blugi largi ca un sac, un tricou imens cu emblema New York Giants şi o şapcă cu cozorocul răsucit.

Şi el ținea în mână un pistol cu țeava tăiată, cu care îl împungea în ceafă pe un bărbat între două vârste, cu ten măsliniu – indian? pakistanez?

Cei doi nou-sosiți aveau priviri sticloase. Erau drogați. Poate că o să-i facă el să se mai înmoaie.

Ce mai adunătură! Se cunoscuseră probabil la Rikers sau Tombs[34].

— L-am adus pe director, a anunțat albul, pe un ton plat.

Ecuador i-a aruncat o privire.

— Ai încuiat uşa din față?

Albul a zornăit un lanț plin de chei, pe care l-a azvârlit pe tejghea.

— Îhî. Totul e încuiat şi în siguranță.

— *Bueno.* Du-te înapoi şi supraveghează locul, să nu fi scăpat cineva.

— Mda. Imediat. Stai puțin, să rezolv o trebuşoară.

L-a împins pe director din spate, apoi s-a strecurat în spatele tejghelei şi a dispărut în raionul de farmaceutice.

— Wilkins! Ți-am spus să te duci în față!

Wilkins a reapărut cu trei sticle mari din plastic. Le-a trântit pe tejghea.

Jack a văzut că pe etichete scria Percocet şi Oxy-

---

[34] Numele a două spații de detenție din New York (n. tr.).

Contin[35].

— Drăguțele astea sunt ale mele. Să nu se atingă nimeni de ele. Ecuador a mormăit printre dinți:

— *Du-te-n față!*

— Am plecat, a răspuns Wilkins, şi s-a făcut nevăzut.

Tipul cu cicatrice l-a înşfăcat pe director de pulpana hainei, scuturându-l bine.

— Combinația, nenorocitule – hai, ciripeşte!

Jack a remarcat numele înscris pe ecuson: J. Patel. Pielea măslinie a individului s-a decolorat dintr-odată. Sărmanul om părea gata să leşine.

— N-o ştiu!

Rastarianul şi-a ridicat pistolul şi l-a proptit de gâtul lui Patel, care se mişca spasmodic.

— Răspunde-i la întrebare. Acum!

Jack a văzut o pată lățindu-se pe cracul pantalonului lui Patel.

— Directorul… n-nu e aici. Eu n-nu ştiu combinația.

Ecuador a făcut un pas în față.

— Înseamnă că nu ne eşti de prea mare ajutor, nu?

Patel s-a lăsat să cadă în genunchi, cu mâinile întinse în față, implorator.

— Vă rog! Am soție, copii!

— Şi vrei să-i mai vezi, nu? Ştiu că o maşină

---

[35] Analgezice pe bază de tebaină (paramorfină), un alcaloid din opiu care provoacă dependență (n. tr.).

blindată vine aici în fiecare marți, v-am urmărit. Azi e marți, aşa că spune tot!

— Dar nu ş...!

Ecuador l-a pocnit pe Patel cu țeava pistolului în cap, într-o parte, trântindu-l la pământ.

— Vrei să mori salvând banii patronului? Ți-arăt eu cum e să încasezi un glonț în cap! Ți-arăt chiar acum! strigă şi se întoarse, privind spre ostatici. Unde-i cățeaua aia cu gura mare? A zărit-o pe Loretta şi a rânjit. Ia uite-o!

Rahat!

Ecuador a prins-o de partea din față a rochiei şi a târât-o, în genunchi, în față. După ce au parcurs şase paşi, s-a oprit.

— Întoarce-te, cățea ce eşti!

Fără a se ridica din genunchi, Loretta s-a răsucit cu fața spre ceilalți ostatici. Buza de jos îi tremura de frică. Ochii ei îl implorau pe Jack să facă ceva, orice, *te rog!*

Trebuia să intervină.

A trecut în revistă diverse scenarii şi gesturi prin care ar fi putut s-o salveze, conştient însă că nici unul n-ar fi mers.

În timp ce Ecuador îşi ridica pistolul 357 spre ceafa Lorettei, Jack şi-a amintit de camerele de filmare.

— Chiar vrei să faci asta la TV? a întrebat.

Ecuador a răsucit pistolul spre el.

— Ce mama dracului...?

Fixându-l cu privirea, Jack a arătat spre

camerele de filmat din raionul de farmaceutice.

— Zâmbeşte! Eşti la camera ascunsă.

— Şi ce mama mă-sii îți pasă ție?

Jack a rânjit, chipurile timid.

— Nu-mi pasă. M-am gândit să-ți zic şi ție. Am mai şparlit şi eu la viața mea una-alta şi am intrat la mititica tocmai fiindcă n-am băgat de seamă chestiile astea. Acum mă uit atent şi, crede-mă, le văd.

Ecuador şi-a ridicat ochii, holbându-se la camerele de filmat.

— Futu-i…

S-a răsucit spre rastarian, făcându-i semn cu degetul. Rastarianul a zâmbit, arătându-şi dinții îmbrăcați în aur, şi a ridicat pistolul.

Jack a început să se mişte odată cu prima împuşcătură, când toți ochii erau ațintiți asupra camerei de filmat care exploda. A profitat de a doua detunătură pentru a se pune la adăpost printre rafturile cu mărfuri.

L-a auzit pe Ecuador strigând în spatele lui:

— Hei! Unde mama naibii a dispărut tipul? Wilkins! Vezi că vine cineva spre tine!

Apoi vocea albului, răspunzându-i:

— Nu-ți fă griji, amice. Sunt pregătit.

Jack sperase să-l ia pe Wilkins prin surprindere şi să-i înşface pistolul, dar planul se dusese acum de râpă. Iisuse Hristoase! în oricare altă zi, ar fi avut la el vreo două duzini de gloanțe de 9 mm, gata să fie trase.

Va trebui să improvizeze.

Mergând pe intervalele în zigzag dintre şirurile de rafturi, a înălțat în gând o rugăciune de mulțumire pentru omul care proiectase magazinul. Dacă ar fi fost drepte şi paralele din față până în spate, culoarele nu i-ar fi permis să se ascundă. Se simțea ca un şoarece în căutarea brânzei, dar amplasamentul ciudat, labirintic îi oferea o şansă.

A înaintat în grabă, căutând pe rafturi un obiect cu care să-i înfrunte pe hoți. N-avea nici măcar cuțitul la el, fir-ar să fie!

Baterii… carnețele… markere… pixuri… gume… felicitări…

Nimic util.

A zărit un pieptene cu mâner ascuțit. L-a înşfăcat şi, fără să se oprească, l-a vârât în buzunarul de la spate.

L-a auzit pe Ecuador poruncindu-i lui Jamal să plece în urmărirea lut, şi lui Demont să rămână pe loc, cu ostaticii.

Pansamente… înghețată… ondulator de păr – oare i-ar fi de folos? Nu.

Vopsea de păr… umidificatori… snacksuri… păstramă de vită…

Ce naiba!

A cotit şi a dat peste raionul de ustensile de camping şi bucătărie. Scaune – nu. Umbrelă – nu. Spatulă grea. A luat-o şi a cântărit-o în mână. Greutate potrivită, lamă zimțată din inox. Ar putea

face ceva pagube. A văzut o stivă de chibrituri pentru maşini de gătit de camping. A luat o duzină. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de foc.

Foc… a privit spre tavan, la sistemul de stins incendiile cu jeturi de apă, obligatoriu în magazinele din New York. În caz de incendiu, sistemul se declanşa, alertând pompierii.

Fă-o!

A înşfăcat o butelie cu gaz de brichetă şi a început să stropească rafturile. A golit-o pe jumătate şi, în momentul când lichidul s-a prelins pe podea, a băgat mâna în buzunar, căutând chibriturile.

Poc! Un glonte i-a şuierat pe lângă cap. O privire rapidă de-a lungul culoarului unde omul cu cicatricea – probabil acel „Jamal” pe care Ecuador îl strigase – stătea la zece metri de el, pregătindu-se să tragă din nou cu pistolul de 38 mm.

— Hei, l-am găsit! E aici!

Jack a țâşnit înainte şi a cotit, în timp ce al doilea glonț a şuierat la mare distanță de el. Tipic pentru astfel de indivizi care consumau oxigenul de pomană – nu ştia să tragă. Arme din astea, de trei parale, nu erau utile decât dacă trăgeai de la mică distanță, şi atât.

Paşii răsunau în urma lui. Jack s-a oprit la capătul şirului de rafturi şi a aruncat o privire spre coridorul alăturat. Nimeni. S-a năpustit spre el, trezindu-se în fața unui zid. Şi, la zece metri mai încolo – o uşă.

A deschis uşa şi şi-a băgat capul înăuntru. Încăperea era goală, cu excepția iniei mese pe care erau nişte ambalaje de la sendvişuri. Şi nici o ieşire!

În spate, a auzit zgomot de paşi apropiindu-se din stânga. A trântit uşa cu putere şi a luat-o la fugă spre dreapta. S-a oprit la capătul primului şir de rafturi şi a riscat să arunce o privire.

Jamal a cotit şi s-a oprit în fața uşii. Un zâmbet i s-a lățit pe față.

— Te-am prins, nenorocitule!

Ghemuit, cu arma în mână, a deschis uşa. A răsuflat adânc de câteva ori şi a intrat în încăpere.

Asta era şansa lui Jack. Şi-a strecurat pumnul prin chinga din piele a mânerului spatulei de grătar, apoi a ridicat ustensila cu ambele mâini şi cu lama zimțată înainte, ca un samurai înălțându-şi sabia.

S-a strecurat în spatele lui Jamal, răsucindu-se şi țintindu-i capul. Poate că individul auzise un zgomot, poate că văzuse o umbră sau poate că avea un al şaselea simț. Indiferent din ce motiv, s-a ferit în lături şi lama nu l-a nimerit în cap. A scos un urlet când zimții i-au pătruns în umărul cărnos. Jack a ridicat spatula pentru o lovitură de rever, dar individul s-a dovedit mai agil decât părea. S-a rotit şi a ridicat pistolul.

Jack a lovit puternic pistolul cu spatula, dar lama a sărit fără ca arma să cada din mâna lui

Jamal.

Era cazul s-o ia din loc.

A țâşnit înainte ca Jamal să apuce să țintească. Prima împuşcătură a crăpat locul uşii, cu câțiva centimetri la stânga de capul lui Jack, care se năpustise spre intrare. S-a aruncat la podea, şi al doilea glonț a trecut pe deasupra.

Patru gloanțe. Însemna că mai rămăseseră două, asta dacă nu cumva Jamal mai avea la el un alt încărcător. Nu şi-l putea închipui însă pe un tip ca Jamal gândind în perspectivă.

S-a îndreptat spre spatele magazinului, trecând de pe un coridor pe altul, în timp ce Ecuador striga din celălalt capăt al încăperii:

— Jamal! L-ai prins? L-ai prins?

— Nu! Jigodia aproape că m-a omorât! îl jupoi de viu când îl prind!

— N-avem timp de prostii d-astea! Camionul o să apară din clipă în clipă. Trebuie să intrăm în seif. Wilkins! Du-te în spate şi Caută-l pe individ!

— Şi cine o să stea în față?

— Dă-o dracului de intrare! Suntem încuiați înăuntru, nu?

— Da, dar…

— *Du-te şi caută-l!*

— OK. V-arăt eu cum se procedează.

De acum, Jack bănuia cam pe unde se aflau Ecuador şi Jamal – prea aproape de raionul de camping ca să rişte să se întoarcă. Aşa că s-a hotărât să înainteze. Spre Wilkins. Dacă în lanțul

ăsta exista o verigă slabă, aceea era Wilkins.

A continuat să cerceteze rafturile. Avea spatula, pieptenele şi chibriturile, dar îi trebuia ceva inflamabil.

Creme cu antibiotic… laxative… acadele…

Rahat!

Parcurse, rând pe rând, coridoarele, până a dat de raionul cu produse pentru îngrijirea părului. Aici s a oprit, căutând un spray.

Ce mama…?

Toate flacoanele erau prevăzute cu sisteme de pompare. Lui îi trebuia flurocarbon. Unde naiba putea găsi flurocarbon?

S-a dus la raionul de deodorante. Aici, flacoanele erau cu bilă sau cu gel. Unde Dumnezeu dispăruseră deodorantele clasice?

A zărit un flacon verde, pe jumătate ascuns în spatele unui panou publicitar aşezat pe podea care făcea reclamă la produse Mitchum. Un deodorant Brut. A luat flaconul şi a parcurs rapid eticheta.

ATENȚIE: produs sub presiune… inflamabil…

Asta era!

Apoi l-a auzit pe Wilkins plimbându-se pe coridorul alăturat şi strigând cu vocea sa monotonă:

— Alo, deşteptule! Unde eeeşti? Jimmy are un cadou pentru tine, zise el chicotind. Nu, stai. Jimmy are – ia să vedem – şase cadouri pentru tine. Vino şi ia-le.

Creier prăjit ce eşti.

Jack s-a decis să accepte invitația.

A scos capacul deodorantului Brut şi a înaintat spre capătul culoarului, lipindu-se de rafturile care îl despărțeau de Wilkins. A ridicat flaconul şi a pregătit chibritul. Imediat ce fața lui Wilkins a apărut în raza lui vizuală, a avansat, apăsând pe duză şi aprinzând chibritul. O limbă de foc, înaltă de 30 de centimetri, a cuprins nasul şi ochii lui Wilkins.

Individul a scos un urlet şi a scăpat pistolul din mână. S-a răsucit înapoi, împleticindu-se, dând din picioare şi țipând ca un apucat. Codițele Rasta îi luaseră foc.

Jack l-a urmat. A folosit spatula pentru a scoate duza. Lichidul din flacon a țâșnit în aer. A aruncat flaconul în direcția blugilor largi ai lui Wilkins şi a scăpărat un chibrit. Totul a explodat. Jack a înşfăcat pistolul şi s-a adăpostit pe un culoar. A pornit spre spatele magazinului, însoțit de urletele lui Wilkins.

Unul scos din joc. Mai rămăseseră trei.

În timp ce se mişca, a cercetat arma. Era un revolver vechi, de calibrul 38, cu vopseaua scorojită. A verificat magazia. Şase gloanțe rotunde. O porcărie, dar măcar acum avea ceva.

Şansele îi crescuseră.

A auzit paşi alergând spre intrare. Aşa cum sperase, țipetele lui Wilkins atrăseseră atenția tovarăşilor săi.

Wilkins se văita, scoțând urlete ascuțite, ca de sticlă spartă:

— Pepe! Ajută-mă, omule! Mor!

Pepe. Deci ăsta era adevăratul nume al lui Ecuador.

— *Şi,* l-a auzit răspunzând pe Pepe. O să mori.

Wilkins a strigat:

— Nu!

O detunătură – probabil pistolul de 357.

— Rahat! a țipat Jamal. Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta!

Din spate s-a auzit o altă voce:

— Hei, ce se întâmplă acolo?

— E OK, Demont, rămâi unde eşti, a răspuns Pepe.

Apoi, pe un ton mai scăzut, către Jamal:

— Wilkins nu făcea decât să ne-ncurce. Acu', du-te şi caută-l pe nemernic, înainte să apuce să dea telefon sau ceva.

Jack a privit în spate. Un fir subțire de fum alb se înălța spre tavan. A aşteptat ca jeturile de apă să între în funcțiune şi să sune alarma de incendiu.

Nimic.

Ce naiba trebuia să facă? Un foc de tabără?

A încetinit, apropiindu-se de camera personalului. Nu. N-avea rost să încerce, n-avea cum să meargă încă o dată. A continuat să înainteze. Tocmai trecea pe lângă vitrina frigorifică, atunci când ceva a bubuit în dreapta

lui, şi o uşă de sticlă s-a spart în stânga. Vafele şi cornetele de înghețată au zburat în aer, cutiile s au rostogolit pe podea.

L-a văzut pe Demont la trei culoare depărtare, introducând un alt cartuş în încărcător. S-a retras repede. Raftul din apropiere a explodat într-un nor de tampoane.

— Hei, aici! L-am prins!

Jack a rămas în celălalt capăt, până când a auzit paşii lui Demont zdrobind cioburile pe coridorul de pe care tocmai ieşise. S-a strecurat tăcut pe culoarul învecinat, ascultând cu atenție, şi s-a oprit în fața rafturilor cu produse intime de îngrijire pentru femei, aşteptându-i pe Demont să apară.

În timp ce îşi ridica pistolul, apropiindu-l la câțiva centimetri de tăblia metalică subțire din spatele raftului, a zărit o trusă de duş purtând pe ea eticheta „personal”. O fi un produs standard?

L-a auzit pe Demont venind şi a tras două gloanțe. Intenționase să tragă patru, dar porcăria de pistol se blocase. În celălalt capăt al culoarului, Demont a scos un geamăt. Arma i s-a descărcat, făcând o gaură în tavan.

Jack şi-a aruncat pistolul. Demont era căzut, dar nu scos din joc. Avea nevoie de altceva. Trusele astea de duş au furtun, nu? A deschis cutia. Da, uite-l – roşu şi cu striații. L-a scos din trusă.

A auzit paşi venind în direcția sa dinspre celălalt capăt al încăperii. A privit în jur şi l-a văzut pe

Demont ținându-se cu mâna de umărul drept. Încerca să apuce arma pe care o scăpase.

Jack s-a repezit şi i-a dat una cu piciorul, îndepărtând-o, apoi a răsucit de două ori furtunul duşului în jurul gâtului slab al lui Demont şi l-a târât înapoi spre capacul lăzii frigorifice, făcută țăndări. A legat furtunul de rama metalică şi l-a împins pe Demont, dezechilibrându-l. În timp ce slăbănogul dădea din picioare, sufocat, a trântit capacul, prinzând furtunul în el. A făcut repede două noduri pentru a se asigura că n-o să alunece, apoi a băgat mâna în lada goală şi a scos pistolul. A înlocuit cartuşele care nu explodaseră cu unele noi şi a tras piedica exact în momentul când Pepe şi Jamal au apărut după colț.

Pepe a fost şi el lovit, dar Jamal, care era în frunte, a încasat-o cel mai rău. Cămaşa a fost spulberată când cartuşul i-a perforat pectoralii supradezvoltați, transformându-i în carne vie. Până ca Jack să apuce să-şi reîncarce arma, Pepe dispăruse. Jack a privit în spate: Demont se învinețise la față şi dădea din picioare, tot mai vlăguit. Apoi în față: Jamal zăcea cu picioarele desfăcute, cu ochii goi holbându-se la tavan.

Şi acum ce să facă? Să plece după Pepe sau să tragă?

Să tragă. O serie dintr-aia, năucitoare.

Unde era raionul de articole de camping? Era dezorientat. Îşi amintea că era undeva, pe la mijlocul magazinului.

După trei culoare, a dat de el – şi de Pepe, care a privit peste umăr când a trecut pe lângă rafturile cu grătare, măsuțe şi umbrele. Jack a ridicat arma şi a tras, dar Pepe a căzut la pământ chiar în acea clipă. Nu intenționat. Alunecase pe gazul de aprinzător. Glonțul i-a trecut pe deasupra capului şi s-a oprit în raftul cu produse pentru grătar. Sacii de cărbune şi bidoanele cu gaz au explodat. Flacoanele perforate de Raid au zburat în toate direcțiile, înceţoşând aerul cu vapori de insecticid.

Pepe s-a clătinat pe picioare şi a alunecat din nou, încercând să se ridice – dacă n-ar fi avut în mână un pistol de 357 mm, ar fi fost chiar amuzant. Jack a armat din nou, a țintit şi a tras.

Clic.

Încărcătorul era gol.

Pepe reuşise să se ridice în genunchi. A ridicat pistolul, rânjind. Jack s-a retras repede şi s-a aruncat la podea, în timp ce gloanțele loveau unul după altul raftul cu produse contra tusei şi răcelii, spărgând sticlele şi inundându-l cu Robitussin, NyQuil[36] şi Dumnezeu mai ştie ce.

A numărat şase gloanțe. Nu ştia dacă Pepe are un dispozitiv de încărcare rapidă, şi nici nu voia să afle. A scos din buzunar cutia cu chibrituri şi a aprins unul, l-a înfăşurat într-un pachet de pastile împotriva durerilor de gât, legat în jurul piedicii pistolului, apoi a aruncat arma spre raft. N-a auzit

---

[36] Medicamente contra tusei şi răcelii (n. tr.).

nici o bubuitură! dar Pepe, alertat, a scos un strigăt. Strigătul s-a transformat în urlete de durere a panică în momentul în care flacoanele de Raid găurite au explodat.

Jack s-a retras târâş şi a aruncat o privire după colț.

Trupul lui Pepe fusese cuprins de flăcări. Îşi ținea mâinile la ochi, protejându-i împotriva bucăților tăioase de flacoane de Raid care se învârteau arzând prin aer, şi se răsucea, agitându-se ca un apucat în mijlocul haosului, înrăutățind şi mai mult lucrurile. Fumul negru se încolăcea spre tavan.

În sfârşit s-a întâmplat. Alarma de incendiu a răsunat, şi un potop de apă rece s-a revărsat din tavan.

Ura!

Jack a zărit revolverul de 357 mm pe podea. S-a repezit şi l-a lovit cu piciorul, făcându-l să alunece în față, în timp ce gonea, strecurându-se prin şuvoiul de apa, spre raionul de produse farmaceutice. Şi-a terminat cursa cu obstacole printre înghețatele pe băț şi la cutie, şi a găsit-o pe Loretta, împreună cu ceilalți ostatici. Stăteau ghemuiți în spatele tejghelei. A luat lanțul cu chei şi i l-a aruncat lui Patel.

— Afară! Scoate-i pe toți de aici!

Oamenii au început să se înghesuie spre ieşire. A auzit-o pe Loretta strigând:

— Hei, ia ascultați! Omu' ăsta tocmai v-a salvat

viața. Dacă vreți să-i întoarceți favoarea, nu l-ați văzut niciodată. Nu există. Să ziceți că gangsterii s-au luat la bătaie şi s-au omorât între ei. M-ați înțeles?

I-a trimis lui Jack un sărut şi s-a alăturat exodului. Jack era gata s-o urmeze, când o împuşcătură a spart o sticlă cu apă de gură de lângă capul său. S-a retras repede şi o a doua lovitură a trecut razant. S-a refugiat în spatele tejghelei de la raionul de farmaceutice şi a aruncat o privire pe deasupra.

Plin de arsuri, fumegând şi ud leoarcă, Pepe îşi croia drum printre jeturile de apă, ținând în mână o armă semiautomată. Jack nu se gândise că ar putea avea un pistol de rezervă. Fir-ar să fie, nu se aşteptase deloc ca Pepe să reacționeze altfel decât arzând. Sistemul de stropire contra incendiilor îl salvase.

Pepe s-a apropiat fără nici un cuvânt. Ochii săi spuneau însă totul, şi în ei se citea dorința de a ucide. Jack era prins la strâmtoare.

Pepe a tras din nou. Glonțul a lovit tejgheaua, la 15 centimetri în dreapta lui Jack, umplându-l de aşchii.

Prins în cursă. Trebuia să-l facă pe Pepe să-şi golească încărcătorul. Dar cum? Multe din drăgălaşele astea de semiautomate aveau zece gloanțe.

S-a ridicat iar şi a aruncat o privire. Pepe înaintase încet şi se afla acum la mai puțin de doi

metri. Jack se pregătea să se adăpostească din nou, când în fața lui s-a ivit, ca într-o străfulgerare, un val de nuanțe galbene şi verzui, într-un amestec strălucitor.

Loretta, mai agilă decât şi-ar fi putut închipui Jack, pornise la atac, ținând cu ambele mâini un container cu înghețată deasupra capului. Poate că Pepe ar fi auzit-o, dar zgomotul paşilor era acoperit de şuieratul şi sâsâitul aparatelor care aruncau jeturi de apă. Nu şi-a dat seama ce se întâmplă decât când Loretta s-a strecurat în spatele lui şi l-a pocnit cu containerul în cap.

Jack i-a văzut ochii rotindu-se spasmodic de şoc şi durere, în timp ce se prăbuşea la podea. Se simțea probabil de parcă fusese lovit de un bloc de beton. A căzut cu fața în jos, iar Loretta s-a aşezat peste el. A sărit şi a aterizat în genunchi, pe mijlocul lui. Aerul a ieşit din plămânii lui Pepe cu un hârâit agonizant, iar coastele i-au fost zdrobite ca o sticlă spartă.

Dar Loretta nu-şi spusese ultimul cuvânt. A început să-l pocnească în cap cu containerul, însoțindu-şi loviturile de strigăte:

— ACU' n-o să mai scoți NICIODATĂ PISTOLU' la MINE!

Jack s-a apropiat şi i-a atins brațul.

— Cred c-a înțeles mesajul.

Loretta a privit în sus spre el, apoi în jos, către Pepe. Zăcea cu fața turtită de podea şi capul răsucit în chip nefiresc. Nu mai respira.

Femeia a încuviințat din cap.

— Mda, cred că ai dreptate.

Jack a ajutat-o să se ridice în picioare şi a împins-o spre ieşire.

— Hai să mergem!

Loretta mai avea însă ceva de făcut. S-a răsucit şi l-a lovit pe Pepe cu piciorul în coaste.

— Ți-am spus io că-s o cățea!

— Loretta, zău aşa!

În timp ce se grăbeau spre uşă, Loretta a întrebat:

— Suntem chit, Jack?

— Chit pe chit.

— Ți-am zis că azi sunt în toane proaste?

— Da, mi-ai zis. Dar asta nu-i întotdeauna de rău.

Ted Bell

TED BELL A DEBUTAT CU UN ROMAN pentru copii. În anii 1990, înainte de apariția seriei Harry Potter, Bell locuia la Londra, iar fiica sa de nouă ani era deseori nevoită, din cauza vremii aspre, să stea în casă. Sigur, asta încuraja cititul, numai că în librăriile din apropiere, raioanele pentru copii erau înțesate de cărți horror sau misionare. Unde erau *Comoara din insulă, Căpitanul Blood* sau echivalentele lor moderne?

A, şa că Bell s-a hotărât să scrie un roman pentru tineret, care să reia spiritul aventurilor şi idilelor din cărțile favorite ale copilăriei sale. *La țanc* este povestea unui băiat de unsprezece ani şi a surorii lui de şapte ani, care se opun invadării de către naziști a micii lor Insule a Canalului, în perioada premergătoare declanșării celui de Al Doilea Război Mondial. Cu ajutorul unei maşini a timpului, Nick şi Kate salvează şi flota amiralului Nelson de piratul şi tâlharul Billy Blood. Cartea a fost tradusă în şapte limbi, şi drepturile de ecranizare au fost cumpărate de Paramount Pictures.

După ce s-a retras din activitatea sa din domeniul publicității, Bell a început să lucreze la seria Alex Hawke, de thrillere pentru adulți. La fel ca primul său roman, şi aceste cărți reînvie farmecul pierdut al aventurii. Eroul romanului *Hawke* este lordul Alexander Hawke. Intriga

gravitează în jurul răpirii lui Fidel Castro de către trei generali renegați, şi transformării Cubei într-o amenințare imediată şi gravă la adresa Statelor Unite. În al doilea thriller al seriei, *Asasin,* Alex Hawke se luptă cu o veche organizație de cult criminală, care îi ucide pe ambasadorii americani şi familiile acestora şi se pregăteşte să lanseze un atac terifiant asupra Americii. *Piratul,* al treilea roman din serie, a marcat şi debutul lui Bell pe lista de bestselleruri a *New York Times*. De această dată, Hawke încearcă să pună capăt unei conspirații francezo-chineze a petrolului, şi să evite confruntarea nucleară dintre Statele Unite şi cel mai recent rival al său la nivel global, China.

Povestirea *Servantul* este puțin diferită, reprezentând o întoarcere în timp la anul 1880. Un ziarist îndrăgostit fără speranță călătoreşte spre Insulele Canalului pentru a afla adevărata istorie a sfârşitului piratului şi căpitanului Billy Blood. Şi descoperă cum a fost salvat de la moarte un băiat ținut captiv la bordul fregatei lui Blood, *Mystere.*

Numele băiatului este Alex Hawke.

Iar această salvare dramatică pregăteşte scena pentru viitoarele sale aventuri.

SERVANTUL

Londra şi Insulele Canalului, 1880

NU SUNT UN EROU.

Dar pot spune cu mândrie că miros de la distanță o ştire (sunt scârța-scârța pe hârtie la o

prăpădită de foaie cotidiană londoneză), ceea ce m-a adus de multe ori în pragul unor situații periculoase. Nasul meu mare adulmecase acum o poveste a naibii de bună şi urmăream stăruitor o pistă extrem de promițătoare. Apropiindu-mă de destinație, sub o ploaie torențială, rece, trăiam tot mai acut sentimentul unei întâlniri cu destinul.

Mă gândeam că această aventură s-ar putea solda măcar cu un rezultat fericit, şi anume un aflux de şilingi în sipetul meu jalnic de secătuit.

Nu, nu vraja deşartă a celebrității mă mâna înainte, prin grohotişul alunecos şi înfricoşător al insulei. Ci mai degrabă speranța fierbinte că voi putea, cât de curând, să dețin fonduri suficiente pentru a scăpa din labirintul sumbru de birouri, aflat deasupra Tavernei lui Blackfriar de pe Fleet Street[37]. În acest loc trist îşi avea sediul un mic tabloid de scandal pe nume *Daily Guardian.*

Aici, sub ochiul neiertător şi vigilent al editorului meu, un împătimit al scrisului, domnul Symington Fife, îmi câştigam din greu existența ca scrib plătit cu doi penny cuvântul. Contul meu reflecta situația în care mă aflam, căci, la acel moment, în cutia metalică de sub pat strânsesem măreața sumă de şapte guinee şi şase pence. Dar salvarea părea la îndemână.

Întâmplarea face că ziarul bulevardier de format

---

[37] Veche stradă londoneză unde se află redacțiile mai multor ziare (n. tr.).

mare *Globe,* principalul competitor pentru *Guardian,* anunțase cu o lună în urmă un concurs de creație în onoarea apropiatei aniversări a şaptezeci şi cinci de ani de la marea victorie de la Trafalgar a flotei amiralului lord Nelson. Şi, pe sufletul meu, eram hotărât să-l câştig!

Regulile erau destul de simple. Erau admise toate povestirile nepublicate până la acea dată, şi care aveau legătură cu evenimentul. Cele mai interesante şi captivante trei povestiri (care, în plus, trebuiau să respecte, evident, şi adevărul istoric) aveau să apară în ziar. Iar cea mai bună dintre ele urma să primească marele premiu de şaptezeci şi cinci de lire sterline. O răsplată princiară, după umila mea părere.

Aşadar, tot ce-mi trebuia era o relatare extraordinară a bătăliei, însoțită de nişte dovezi care să-i confirme veridicitatea. Sigur, astfel de poveşti nemaipomenite pot fi uşor cumpărate cu o halbă de bere în orice bodegă sau tavernă. Însă a face dovada adevărului lor era cu totul altceva. Aşa că, iată-mă, cu inima plină de speranță şi nasul fremătând, pornind spre Trafalgar în căutarea libertății.

După cum probabil că bănuiți deja, sunt un citadin adevărat, aşadar deloc obişnuit să-mi petrec timpul „în aer liber”. Nu, nu sunt nici pe departe dintre acei bărbați temerari, cu umeri lați, despre care citim în romanele de doi bani că doboară copaci în ținutul sălbatic Yukon,

escaladează Alpii sau strigă „Vas la orizont” din vârful unui catarg. Mai degrabă mă număr printre cei care apreciază confortul şi cărțile bune.

Mi-am reamintit acest adevăr când m-am împiedicat de un bolovan mic pe care nu-l observasem pe cărare. Brusc, m-am aplecat în față, la un unghi periculos. Din fericire, am reuşit să atenuez căderea cu mâinile şi m-am ales doar cu nişte zgârieturi minore şi cu încă o lovitură dată mândriei mele.

După câte se părea, fiecare clipă petrecută pe această insulă era menită să-mi pună ambiția la încercare. Terenul pe care păşeam era înşelător. Ace de apa înghețată îmi biciuiau fața, dar continuam să înaintez. M-am împiedicat şi am căzut din nou. M-am ridicat. Am mers mai departe.

Ce vă spuneam?!! Pe sufletul meu, un fotoliu comod, tras lângă foc, e un mediu cu mult mai potrivit pentru a te lansa într-o aventură decât o drumeție în câmpiile neospitaliere ale unui ținut pustiu şi înghețat. Aveam însă încredere în nasul meu, care nu mă trădase niciodată, şi am perseverat. Trebuie să recunosc că ploaia s-a mai domolit spre seară. Dar, curând, vizibilitatea a scăzut, fuioarele de ceață acoperind aproape de tot soarele aflat jos la asfințit, devenit acum o umbră nedesluşită, gălbuie, ce se scufunda încet în mare.

Terenul accidentat şi vremea aspră nu făceau decât să-mi alimenteze suferința și să-mi

submineze încrederea în pista pe care o urmăream. Înaintând chinuit de-a curmezişul promontoriului stâncos şi alunecos, obosisem, şi frigul mă pătrundea până la oase. Spre sfârşitul zilei, îndoieli tot mai serioase privitoare la această aventura se strecuraseră inevitabil în mintea mea: încă o căzătură urâtă, şi trupul meu înghețat avea să fie găsit abia în dimineața următoare.

Cu roate acestea, eram ferm hotărât să ajung la vechiul han Greybeard până la căderea nopții, căci stabilisem o întâlnire pentru ora opt cu proprietarul, un oarecare domn Martyn Hornby.

La ora şapte şi un sfert eram încă pe drum, cu fața acoperită de o mască de gheața. Neştiind pe unde să o iau, mi-am băgat degetele înțepenite în buzunar, căutând harta, dar era atât de înmuiată încât, atunci când am scos-o, s-a făcut bucăți. Am mers spre vest, ghidându-mă doar după soare, sperând în continuare ca voi ajunge la destinație înainte de lăsarea nopții. Timpul avea să dovedească, fără îndoială, dacă mă înşelam sau nu.

Locul uitat de Dumnezeu în care ajunsesem de puțină vreme, venind pe mare, este parte a unui arhipelag situat în apropierea coastei Franței. Insula pe care mă aflam, de departe cea mai mică din toate, îşi luase numele de la ceața groasă, ca o supă de fasole, care o bântuia permanent.

Se numea, cât se poate de nimerit, insula

Greybeard[38].

Locul îmi amintea cumva de insulele Skellig, dacă ştiți acele două turnuri înfricoşătoare. Odată, am vânat acolo gâşte de mare de Skellig, păsări dintr-o specie rară, care planează pe deasupra celor două catedrale stâncoase, ce răsar din apele de un albastru regal ale Oceanului Atlantic, la sud-vest de țărmul Irlandei. Sunt locuri îndepărtate şi neprimitoare, care degajă forță. O vizită este de obicei de ajuns pentru oricine şi mai mult decât suficientă pentru al vostru credincios ziarist iubitor de fotolii comode.

Însă în acea seară glacială şi mohorâtă am continuat să înaintez, pas cu pas, încălțat în cizmele mele insuficient de călduroase. Aveam un motiv temeinic. Credeam cu ardoare că domnul Hornby avea să schimbe cursul vieții mele jalnice.

Martyn Hornby era, după cum mă informase recent grațioasa sa fiică Cecily, unul dintre puținii veterani ai războaielor napoleoniene încă în viață. Din câte ştiam, era singurul supraviețuitor de pe HMS *Merlin.*

Acest mic războinic englez dusese în 1805, de pe vaporul cu patruzeci şi opt de tunuri pe care servea, o luptă dârză şi crucială – aşa cum ajunsesem să cred – contra unei fregate franceze enorme, echipată cu şaptezeci şi patru de tunuri. Şi nu exagerez cu nimic când spun crucială.

---

[38] În engleză în original, Insula Bărbii Sure (n. tr.).

Pentru că eram ferm convins că victoria obținută de nava *Merlin* schimbase atunci cursul istoriei.

Şi, cel puțin din câte ştiam, nimeni nu auzise până acum de ea!

Domnişoara Cecily Hornby, o femeie încântătoare, după părerea mea, excelase în elocință atunci când îmi descrisese bătălia navală. Iată, pe scurt, ce aflasem despre acest subiect.

Cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, în vara anului 1805, *Mystere,* o imensă fregată franceză, patrula pe ascuns chiar de-a lungul acestei coaste. Nu se cunosc motivele prezenței inamicului aici, pe insula Greybeard. Se ştie însă că naviga sub comanda infamului căpitan englez William Blood, un trădător de prima clasă.

Bătrânul Bill era un ticălos mârşav care înşelase încrederea amiralului lord Nelson, şi aceasta – atenție! — nu din rațiuni politice, ci pentru o mare sumă de bani oferită de francezi. Aşa se face că serviciile formidabilului căpitan Blood erau acum la dispoziția Flotei Imperiale Franceze.

În vremea aceea, William Blood reprezenta pentru amiralul Nelson principalul inamic. Şi numai norocul făcuse ca acest tâlhar să ajungă în bătaia puştilor britanice.

În ziua aceea, destinul Angliei se afla în mâinile Navei Majestății Sale *Merlin.* Cândva, la începutul lunii iulie, fregata *Mystere,* puternic înarmată, s-a angajat într-o bătălie cruntă cu mult mai modesta navă britanică. Şi, din câte am înțeles, dacă un

obscur căpitan englez pe nume McIver şi un pasager misterios aflat la bordul navei *Merlin* nu ar fi reuşit cu greu, în acea frumoasă zi de vară, să câştige bătălia, astăzi am vorbi cu toţii franceza.

Această întâlnire dramatică, de mult pierdută în negura vremii, era în mod cert povestea câştigătoare. Căci de acum nu puteam decât să sper că era adevărată şi că aveam să reuşesc să-i dovedesc veridicitatea.

După uimitoarele revelaţii ale lui Cecily, am început o activitate febrilă de cercetare la Colegiul Naval Regal din Greenwich. Şi, nedescoperind nici o mărturie a acestei bătălii, am ajuns la concluzia că, în cazul în care povestea lui Martyn Hornby se va dovedi credibilă, eu, Pendleton Tolliver, umil cronicar de serate de binefacere şi dispariţii de feline, aveam şansa de a deveni bogat.

Şi în acelaşi timp, de a rescrie istoria.

Deloc surprinzător, minţile mi-erau tulburi.

Distras de astfel de gânduri, am alunecat şi aproape că mi-am pierdut echilibrul pe un povârniş cu pantă abruptă, la ale cărui poale am zărit o stâncă ce pătrundea în mare la câteva sute de metri mai jos. M-am agăţat de un afloriment stâncos, lucios, şi m-am oprit tremurând pe buza prăpastiei. După ce bătăile inimii mi s-au mai domolit, am continuat să înaintez.

Întunericul mă învăluia acum complet şi eram disperat că nu adusesem cu mine nici o torţă cu care să-mi luminez drumul.

Îmi dădeam tot mai bine seama că istoricii trebuie să aibă stofă de aventurieri. Descoperirea unor martori îndepărtați ai istoriei şi efortul de a-i face să vorbească nu erau sarcini potrivite pentru cei slabi de inimă sau de picioare. Gel care îşi propune să relateze evenimente de mult uitate trebuie să posede un anumit fanatism rareori întâlnit în afara amvonului sau a sacristiei. Astfel meditam când, deodată, un tunet a bubuit în spatele meu, şi fulgerele au început să danseze la orizont.

Ud leoarcă, înfometat, dar la fel de hotărât, am continuat să merg până la o răscruce de drumuri. Nu am zărit nici un indicator în bezna care mă învăluia. În stânga, un drum prost, din piatră măcinată, traversa câmpiile măturate de ploaie spre un far care strălucea difuz în depărtare. În dreapta mea, o cărare îngustă şi stâncoasă cobora în pantă abruptă. Mai jos, valuri nevăzute se izbeau ritmic de colțurile ascuțite ale promontoriului.

Un barcagiu amabil de la docul din sat îmi povestise că hanul se afla pe o faleză vestică mai joasă. Aşa că am ales drumul mai greu, care cobora de-a lungul stâncilor înalte. Era o potecă foarte îngustă, care devenea pe alocuri doar o bordură de roci argiloase, de 25 sau 30 de centimetri lățime.

În dreapta, stânca golaşă părea să se mişte, ca şi cum ar fi fost vie şi încerca să mă azvârle în aer.

Oare mintea îmi juca feste? înspăimântat deja de înălțimea la care mă aflam, am continuat să înaintez pas cu pas, încercând să ignor teama care punea tot mai mult stăpânire pe mine, şi marea care se agita dedesubt. De mai multe ori m-am gândit să renunț, dar mi-am dat seama că nu mai aveam cale de întoarcere.

Curând, dar nu aşa de repede pe cât mi-aş fi dorit, am ajuns într-un loc din care am zărit o stâncă ieşind din apa neagră a mării. În capătul său, lumini galbene străluceau în beznă. Casa cu două etaje mă aştepta primitoare, promițând căldură şi mâncare, aşa că am grăbit pasul.

Înțelegând cât de jalnic arătam, m-am oprit sub streaşină hanului, încercând să mă aranjez cât de cât. Eram îmbrăcat în unicul meu costum de lână bun, cam ponosit, dar încă prezentabil – cel puțin când nu era ud. Încălțările pe care nu le purtasem decât duminica erau acum complet distruse. Ei bine, m-am gândit în timp ce mă îndreptam de spate şi îmi storceam pălăria, o să-mi compun o față cât mai potrivită situației şi o să mă rog ca miracolul să se înfăptuiască.

Am împins uşa grea din lemn şi am dat de bătrânul Jack-Tar[39], cu părul prins în coadă, aşezat tăcut lângă foc şi pufăind dintr-o pipă de lut. Mi-am tras un scaun şi m-am prezentat.

---

[39] Termen folosit în perioada Imperiului Britanic pentru a-i desemna pe marinarii din flota comercială sau regală (n. tr.).

Aveam oare cinstea de a mă adresa domnului Martyn Hornby? am întrebat zâmbind.

— Mda, eu sunt Hornby, a răspuns, scoțându-şi pipa din gură.

După o tăcere lungă, timp în care nori de amabilitate păreau să plutească deasupra capului său, a vorbit din nou.

— Presupun că vremea te-a făcut să întârzii, a spus, cercetându-mă cu privirea din cap până în picioare.

Am recunoscut că da şi mi-am cerut scuze pentru întârziere, iar când barmanul a apărut lângă mine, am comandat o halbă de bere pentru bătrân şi o jumătate de bitter pentru mine. Mi-am scos haina de ploaie şi mi-am aşezat picioarele amorțite pe şemineu. Mă simțeam confortabil, aşa cum stăteam lângă foc, iar proprietarul hanului părea dispus să-mi furnizeze povestea atâta timp cât îl alimentam cu grog sau bere, aşa cum se cuvine.

Era un bărbat robust, cu o față plăcută, şi părea să se apropie de nouăzeci de ani. Purta pantaloni decolorați şi un pulover de lână, marinăresc, cam jerpelit şi cârpit în multe locuri. Avea o coamă de păr alb ca zăpada, şi pielea feței îi era tăbăcită de anii petrecuți pe mare, în bătaia vântului. Dar, la lumina focului, ochii săi albaştri încercuiți de riduri păstrau o strălucire tinerească şi, privindu-i, m-am bucurat că ajunsesem aici şi nu mă lăsasem doborât de drumul anevoios.

— Ai venit de departe, domnule Tolliver.

— Aşa e, domnule.

— În scrisoarea ei, fiica mea a amintit ceva despre *Merlin.* Şi despre un concurs organizat de un ziar, pe care speri să-l câştigi, nu-i aşa?

Am încuviințat din cap.

— Mă interesează foarte mult povestea întâlnirii dumneavoastră cu francezii, aici, în apropierea insulei, domnule Hornby. Dacă ați putea, aş vrea să aud această istorie. Mi-ar fi de mare ajutor la concursul de care ați pomenit.

— Cecily mi-a povestit că i-ai salvat pisica.

— Am scris un articol scurt, dar plin de simțire, despre soarta nefericită a pisicilor pierdute. Fiica dumneavoastră cea devotată, o mare iubitoare de feline, figurează la loc de cinste în acest articol, care s-a bucurat de comentarii dintre cele mai favorabile. De atunci, ne-am întâlnit de câteva ori şi am avut discuții foarte plăcute. Luna trecută am aflat despre concurs şi ea mi-a relatat povestea navei *Merlin.* Este absolut fascinantă, domnule. Aşa că m-am decis să vin aici ca s-o aud din gura dumneavoastră.

— Mda, a mormăit Hornby, apoi a tăcut din nou. Sunt ultimul supraviețuim aşa că, dacă istoria tot trebuie spusă, bănuiesc c-ar fi mai bine s-o spun eu. Asta, desigur, dacă memoria n-o să mă trădeze.

A strigat apoi tare la barmanul aflat în cealaltă încăpere.

Băuturile au sosit imediat, însoțite de o plăcintă aburindă cu carne, pentru mine, şi am sorbit amândoi, privind flăcările jucăuşe, fiecare cufundat în propriile gânduri. Ale mele se concentrau asupra mâncărimilor din picioare, mai dureroase acum, când mă adăpostisem la căldură, decât fuseseră afară, în aerul înghețat.

Deodată, fără nici un preambul, bătrânul a început să povestească, privindu-mă într-un mod ciudat.

— Cât anume ştii dumneata despre această istorie, domnule Tolliver?

— Nici pe departe îndeajuns, domnule.

— Hm, păi, ai venit la omul potrivit. Pentru că eu o ştiu pe toată. Vezi dumneata, în acele zile de glorie, eu lucram pe vasul căpitanului mciver ca maimuțoi de pulbere şi…

— Maimuțoi de pulbere? am întrebat, nefamiliarizat cu termenul.

— Servant, adică băiat care le aducea tunarilor praf de puşcă din magazie, atunci când lucrurile se înfierbântau. Ascultă, domnule Tolliver, o să-ți povestesc cum a început totul, asta dacă doreşti să asculți istoria aşa cum a fost…

Am încuviințat din cap, zâmbindu-i încurajator, şi mi-am scos discret din buzunar creionul şi carnețelul uzat, cu coperte din piele.

— Am avut vânt bun din pupa la întoarcerea acasă, în Portsmouth, din Indiile de Vest, unde staționasem până atunci şi unde capturasem un

spion portughez.

— Un spion?

— Mda, unul pe care l-am încurajat să vorbească în timp ce străbăteam oceanul, amenințându-l că vom recurge la bici şi la cazanul cu smoală. De la el am aflat de un complot mârşav, pus la cale de mintea bolnavă a lui Billy Blood, căpitanul dezertor al unei fregate franceze.

— Căpitanul William Blood, nu-i aşa?

— Puțini mai ştiu astăzi câte ceva despre el, domnule. Dar Bătrânul Bill a fost la vremea lui o adevărată pacoste. L-a scos din minți pe lordul Nelson cu fiecare ocazie, zău aşa. Uite care era planul: vechiul nostru duşman, regele Spaniei, şi nemernicii de francezi urmau să-şi unească forțele navale pentru a-l lua pe Nelson prin surprindere în drumul spre Trafalgar şi a trimite flota britanică, mai puțin numeroasă, pe fundul mării. Şi ar fi reuşit, dacă n-ar fi intervenit eroicul nostru căpitan. Şi câțiva dintre pasagerii aflați la bord.

— Pasageri?

— Un tip pe nume Hawke. Pair ereditar, dar un bărbat aventuros, descendent direct al piratului Blackhawke. El şi c-un băiat pe nume Nick.

— Lordul Hawke, ați spus? am întrebat, luând frenetic notițe.

— Da. A murit de mult.

— Şi cum a ajuns acest lord Hawke la bordul navei *Merlin*, domnule?

— Băiatul său, Alexander, fusese răpit de

francezi pentru răscumpărare. Bill obişnuia să răpească odrasle de aristocraţi şi cerea pentru eliberarea lor sume mari de bani. Hawke aflase că fiul său era ţinut captiv la bordul fregatei *Mystere* şi era hotărât să-l salveze. Prezenţa lordului pe nava noastră a fost oarecum învăluită în mister, dar, din câte îmi amintesc, căpitanul mciver i-a dat permisiunea să urce la bord în Bermude.

— Aşadar, aţi pornit în căutarea fregatei *Mystere* nu numai din raţiuni militare?

Hornby a încuviinţat din cap.

— Vedeţi, aflasem de la nenorocitul ăla de portughez locul unde se afla nava lui Blood. Mai mult decât atât, coordonatele geografice ale complotului fuseseră gravate pe un ochean din aur şi...

— Scuzaţi-mă, aţi spus că erau gravate pe un ochean?

— Da. Şi nu orice fel de ochean, ci cel pe care Bill îl furase de la amiralul Nelson în noaptea revoltei! Potrivit acelui blestemat de portughez, locul ales pentru ambuscada navală era atât de secret, încât Bill a gravat longitudinea şi latitudinea chiar pe partea metalică a ocheanului. Cum însuşi Napoleon participase la elaborarea planului, era foarte probabil ca totul să fie o cursă vicleană. Trebuia să punem neapărat mâna pe ochean înainte ca întreaga flotă britanică să plece din Portsmouth... şi, Dumnezeule! asta am şi făcut.

— Bine, dar cum?

— Păi, tocmai despre asta-i vorba în poveste, nu-i aşa, domnule Tolliver?

Am sorbit iute din pahar şi am spus:

— Acest lord Hawke, presupun că el a salvat situaţia. Adică, ştiu că Cecily l-a menţionat des în relatarea ei.

— Îmi cer scuze, domnule, dar băiatul care îl însoţea e cel care a schimbat soarta luptei. Un băiat tare firav ca înfăţişare, doar cu un an mai mare decât mine, a adăugat bătrânul, dând brusc scaunul pe spate, într-un unghi periculos, pentru a-l rezema de perete.

De acum, era tot mai prins de povestire şi începusem să mă tem să nu cadă şi să-şi rupă picioarele.

— Tot maimuţoi de pulbere pe nava britanică de război? am întrebat, continuând să iau notiţe.

Altă tăcere lungă, în timp ce Hornby îşi aduna gândurile, sorbind din bere.

— Nu. Tânărul acesta blond, Nicholas, era pupilul lordului Hawke, şi a urcat cu el pe vas în Bermude. Nick şi cu mine ne-am împrietenit repede, fiind apropiaţi ca vârstă. Eu aveam vreo nouă-zece ani, şi el unsprezece, din câte îmi amintesc. Când am tras bord la bord, după un schimb năucitor de salve de tun, tânărul Nick şi cu mine ne-am furişat în taină pe fregata *Mystere* şi ne-am trezit în mijlocul acţiunii, cu obuzele care şuierau în jurul nostru şi toate celelalte.

N-am văzut asemenea vărsare de sânge în toți anii petrecuți pe mare.

Bătrânul se înfierbântase pe măsură ce povestea, gesticulând cu cana de bere într-o mână şi pipa lungă şi subțire în cealaltă. S-a auzit sirena unui vapor. Trecuse de miezul nopții. O pală de vânt scuturase streaşină, focul începuse să se stângă, şi încăperea devenea tot mai rece.

Va rog, continuați, domnule Hornby, am spus, ridicându-mă în picioare pentru a arunca un buştean în foc.

Ei bine, Nick îi promisese tutorelui său că va rămâne sub punte, cu mine, în timpul luptei. Eu suferisem o rană gravă la cap, şi medicul îmi ordonase să stau liniştit şi să nu mă amestec în nebunia care avea să urmeze. Numai că jos a izbucnit un incendiu care amenința să se extindă la magazia cu pulbere de tun, aşa că nu mai aveam cum să stăm sub punte. Am urcat amândoi în fugă trei punți şi am ajuns sus, unde am dat nas în nas cu însuşi Snakeye[40].

— Snakeye? am întrebat, în timp ce scriam cu iuțeală. Cine e? N-am auzit niciodată de el.

— Un pirat francez care avea tatuaje de şerpi în jurul ochilor şi nasului.

O creatură înfricoşătoare şi mâna dreaptă a lui Bill. Urcase la bordul navei noastre în timpul busculadei, şi acum ne urmărea, înghesuindu-ne

---

[40] În engleză în original, „ochi de şarpe” (n. tr.).

spre velatură. Ne-am cățărat pe arbore şi de aici pe verfafor. Când piratul s-a apropiat de noi, cu pumnalul în mână, am sărit. Cele două vase erau la mai puțin de doi metri distanță şi amândoi am intrat printr-o fereastră deschisă de la pupa fregatei franceze.

— Asta da poveste! am remarcat. Şi pe urmă?

— Când am scăpat de el, am dat de o tăcere tare ciudată. Ne-am uitat de jur-împrejur şi am văzut că puntea era aproape pustie, cu excepția celor morți sau răniți. Canonada încetase pe ambele nave şi am văzut în față, la proră, un grup mare de marinari care aclamau când şi când, ba în engleză, ba în franceză. Am auzit două săbii care zăngăneau. După zgomotul puternic pe care îl făceau, am înțeles că era o înfruntare pe viață şi pe moarte.

Am privit în sus şi am văzut steagul britanic fluturând pe catarg. Iar steagul francez, sfâşiat în luptă, era încă arborat la artimonul fregatei inamice, aşa că ne-am dat seama că Bătrânul Bill nu capitulase, în ciuda cantității mari de plumb care îi ciuruise vasul. Nick şi cu mine am luat câte o sabie de la marinarii morți şi am urcat tiptil pe cabina pilotului ca să privim pe furiş ce se întâmpla mai jos, la proră. Ne-am târât pe coate până ce am putut să aruncăm o privire la ceea ce se petrecea la mai puțin de trei metri sub noi. Cele două echipaje se înghesuiau ca să vadă mai bine lupta ce se desfăşura lângă cârma vasului şi...

— Înțeleg că bătălia principală încetase?

— Da. Marea bătălie navală se transformase într-un război între doi oameni. Căpitanul William Blood şi lordul Hawke erau încleştați într-o luptă pe viață şi pe moarte. Ce privelişte! Bătrânul Bill era un adevărat spectacol, gătit cum era în straie din cele mai fine, cu pantaloni din mătase albă şi o haină largă de căpitan, din satin alb, atâta doar că toate aceste dichiseli erau acum sfâşiate şi pătate cu sânge şi praf de puşcă. Sub centura lată avea şi acum vârât ocheanul din aur al lordului Nelson. Hawke avea o tăietură adâncă pe obrazul drept şi partea din față a cămăşii era îmbibată în propriul sânge. Totuşi, îşi ținea în continuare mâna stângă la spate, duelându-se cu Blood în stil clasic, dar cu mai multă furie în ochi decât mi-a fost dat să văd vreodată în viață... încă un rând, domnule?

— A, sigur, dar continuați, vă rog!

Hornby a comandat alte băuturi şi şi-a reluat povestirea.

— Hawke para, una după alta, loviturile periculoase ale lui Blood şi îl ataca iar şi iar. Însă, în ciuda geniului său şi finețiii cu care mânuia sabia, în momentul când Blood a reuşit trei lovituri puternice într-o succesiune rapidă, noi, băieții, am crezut că îi sunase ceasul. „Eşti terminat, Hawke, predă-te!" a strigat Bill, atacând în continuare. „Nici un spadasin nu se poate măsura cu Billy Blood! O să-ți sfârtec inima şi o s-

o mănânc la cină astă seară!" „Ba cred c-o să rămâi flămând", a răspuns Hawke, atacând şi el. „Răpitorul de copii mici e terminat." Apoi, dintr-odată, i-a aplicat o lovitură care am crezut că avea să-l spintece până la şira spinării. „Uite!" a strigat Hawke. „Nici oamenii tăi nu te mai înghit, Billy Blood. Vezi cât de liniştiți aşteaptă francezii ca sângele căpitanului lor englez dezertor să se scurgă în gaura de drenaj?" Parând şi atacând, Hawke a lovit năprasnic, şi un zgomot puternic de fier a răsunat pe punte. Aşa era. Tot echipajul francez privea lupta într-o tăcere fascinată, cu arma la picior. Căpitanul nostru, mciver, înăbuşise ultimele focare de rezistență şi ordonase acum unor marinari ai săi să stea cu muschetele ațintite asupra puținilor francezi care nu depuseseră armele, în cazul că le-ar fi venit proasta idee de a încerca să sară în ajutorul lui Bill. „Câine mincinos!" a țipat Bill, cu fața roşie de furie. S-a năpustit apoi asupra lui Hawke ca un rinocer rănit, urlând din toți rărunchii. Hawke şi-a ridicat sabia pentru a se apăra, dar Bill s-a oprit în ultima clipă şi s-a răsucit pe călcâie, rotindu-se complet şi izbind cu toată forța în sabia ridicată. Sabia a zburat din mâna lui Hawke şi a căzut, zăngănind, pe punte.

— Nu se poate! am exclamat, acaparat de povestire, apoi am sorbit din băutură şi m-am aplecat în față, dornic să aud continuarea.

— Ba da, a răspuns Hornby. Fiori reci au

cuprins inimile noastre tinere în timp ce îl priveam pe Hawke cum se retrage, complet neajutorat, din fața acelui criminal netrebnic, poticnindu-se şi împiedicându-se de răniții care zăceau, scăldați în sânge, pe punte, până ce, într-un final, a căzut. În acea clipă, un tânăr marinar din echipajul Majestății Sale şi-a ațintii muscheta spre inima lui Bill, dar căpitanul mciver a dat-o la o parte, clătinând din cap. Era bătălia lui Hawke, pe viață şi pe moarte, şi onoarea îi dicta să lupte până la capăt. „Căpitane Bonnard!" a strigat Billy către comandantul din marina imperială franceză. De ce s-au oprit oamenii din luptă? Ca să-l privească pe acest laş, vrednic de milă? Îți ordon să ataci cu toată forța! Ucide-i pe aceşti câini de englezi."

Hornby a tăcut, apoi s-a ridicat şi s-a întors cu spinarea spre foc, ca să se încălzească.

— Ei, şi aici s-a petrecut acea cotitură de care îți vorbeam, domnule Tolliver. „Nu mai accept ordine din partea dumneavoastră, monsieur Blood", a răspuns francezul Bonnard, păşind în față şi trăgându-şi sabia. „Abia dacă ne-a mai rămas un suflet în stare să lupte, focul a izbucnit în mijlocul navei, am fost loviți, şi nava s-a scufundat acum mai jos de linia de plutire. Orice căpitan francez destoinic ar fi condus astăzi acest vas măreț spre victorie, dar dumneavoastră nu sunteți în stare. Cu dumneavoastră la cârmă nu am avut nici o şansă. V am suportat prea multă vreme. Destul! Nu sunteți omul potrivit să comande această navă

şi am de gând să negociez termenii capitulării în numele echipajului. Aruncați sabia, căpitane Blood, sunteți arestat, considerați-vă prizonier al marinei franceze imperiale! Locotenente, coboară steagul, predăm *Mystere* în mâinile…”

— Îmi cer scuze, domnule Hornby, am intervenit, dar ați spus că francezii țineau ostatici nişte copii, nu-i aşa. Ce s-a întâmplat cu…?

Hornby mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi plec capul, ruşinat de întrerupere.

— „Aha, deci e o revoltă!” a spus Billy, aruncându-şi capul pe spate şi izbucnind în hohote de râs. „O să vă tai eu grumajii, francezilor, da’ mai întâi trebuie să-l termin pe porcu’ ăsta de englez!” Şi-a întors privirea spre Hawke şi a fandat, cu vârful sabiei îndreptat spre inima lui Hawke. Concentrat cum eram asupra evenimentelor, n-am observat că tânărul Nick se ridicase în picioare, lângă mine. „Lord Hawke! Aici!” a strigat Nick, şi toată lumea s-a întors să-l vadă, cocoțat cum era pe cabina pilotului. A scos de la brâu sabia luată de pe punte şi a aruncat-o în jos, spre Hawke. Prea scurt însă, şi sabia a căzut la picioarele lordului. L-am văzut pe noul meu erou aplecându-se s-o ridice, în timp ce Bill folosea această clipă de neatenție pentru a se apropia şi a-i da lovitura finală. Hawke şi-a ridicat sabia, iar Blood şi-a coborât-o. Lama sabiei lui Bill l-a izbit puternic pe Hawke între omoplați, împingându-l în spate. A încasat o lovitură în cap şi am văzut că era amețit.

Sabia i-a zburat la cel puțin patru metri şi jumătate distanță. Nick mi-a aruncat o privire şi am citit în ochii lui ce voia să facă.

De la cabina pilotului nu erau decât trei metri până la punte, şi Nick şi-a calculat perfect săritura. S-a prăbuşit pe umerii căpitanului Blood şi s-a aşezat călare pe capul lui, băgându-i degetele în ochi. Orbit şi fornăind din nas, Bill s-a învârtit, împiedicându-se de cadavrele împrăştiate pe punte. S-a scuturat, încercând să scape de băiatul care se agăța de el, dar Nick a rezistat. Pe urmă, Nick m-a văzut uitându-mă la el de după copertina cabinei şi mi-a strigat: „Coboară în carceră, Martyn Hornby! Vezi dacă poți să-i găseşti pe băiatul lordului Hawke şi pe ceilalți copii! Lordul şi cu mine ne ocupăm noi de toate astea.” Nick a reuşit să smulgă ocheanul de spion de la brâul lui Bill… dar apoi l-am văzut zburând prin aer după ce Bill s-a descotorosit de el şi l-a azvârlit ca pe o păpuşă de cârpă, până pe punte. „Ne *ocupăm noi”,* am repetat, fără a-mi vine a crede, vorbele lui Nick. Am făcut însă aşa cum îmi ceruse: am coborât târâş de pe cabină, deşi mi se rupea sufletul să plec de acolo fără să văd sfârşitul dramei, şi…

— Stați! am strigat, sărind în picioare şi lovindu-mă cu fluierul piciorului de şemineu. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Hornby, doar nu V-ați părăsit locul din stal taman în acea clipă?

— Domnule Tolliver, n-am lipsit decât scurt timp

şi mi s-a povestit în amănunt ce s-a întâmplat, aşa că-i ca şi cum aş fi văzut totul cu ochii mei, a răspuns Hornby, mirat de izbucnirea mea.

— Ei bine, atunci continuați-vă povestirea, domnule, am zis, aşezându-mă înapoi pe scaun. Îmi țineam creionul deasupra hârtiei, gata să notez deznodământul aventurii.

— „Dă-mi ocheanul înapoi!" a zbierat Blood, punându-şi una din cizmele sale lungi pe pieptul lui Nick. L-a împins cu lama ascuțită a sabiei şi l-a împuns, tăindu-i haina. A sfâşiat jacheta albastră a băiatului de sus până jos, şi ocheanul strălucitor a căzut pe punte, rostogolindu-se, în timp ce Nick încerca disperat să-l apuce. Într-o clipă, mâna lui Blood s-a întins ca o gheară şi l-a înşfăcat, ridicându-l şi făcându-i să sclipească în soare. „Nu!" a strigat Nick. „Ăsta-i ocheanul lui Nelson!" Se agățase de piciorul lui Blood, luptându-se să se scoale, dar Bill îl ținea țintuit, apăsându-l cu putere cu cizma pe stomac, iar bietul Nick nu putea decât să se zvârcolească înnebunit, ca un păianjen înfipt într-un ac. Atunci, Nick a scos din buzunar un pumnal cu mâner din os, pe care lordul Hawke i-l dăduse pentru a se apăra. A înfipt lama adânc în partea cărnoasă a gambei lui Bill. Bill a urlat de durere, fără să-l observe pe Hawke apropiindu-se din spate. „Băiatul ți-a zis că ocheanul îi aparține lordului Nelson", a spus Hawke, cu vârful sabiei proptit în spinarea lui Bill. „Ți-aş fi recunoscător

dacă i l-ai da înapoi. Acum!" „Iar astea vor fi ultimele tale vorbe", a spus Bill întorcându-se cu fața spre lordul Hawke. S-au privit în ochi. Bill a fandat primul, spre stomacul dezgolit al lui Hawke, dar, de această dată, Hawke a fost cel care s-a învârtit iute, cu sabia sclipitoare împinsă în față. S-a auzit apoi un sunet înspăimântător, de metal care sfâşie carnea şi oasele. Of, Doamne! Sunetul metalului care sfâşie carnea şi oasele! A răsunat un urlet de durere, iar Billy şi-a ridicat ciotul însângerat al mâinii drepte. Pe punte zăcea mâna lui Blood, care tresărea încă spasmodic, cu degetele pline de sânge, încleştate pe ocheanul strălucitor de spion.

M-am ridicat din nou şi am privit în jos spre Hornby, care se uita cu ochi scăpărători la focul din şemineu.

— Doamne, Dumnezeule! am exclamat. Şi Hawke a pus până la urmă mâna pe ocheanul lui Nelson?

— Pai da, cum altfel?!! Şi avea într-adevăr gravate pe el, în aur, dar codificate, longitudinea şi latitudinea unde urma să aibă loc ambuscada. Dar noi ştiam codul de mult, de la spionul portughez. Hawke a citit cifrele cât se poate de răspicat, şi un marinar le-a notat.

— Şi asta a fost tot?

Nu, domnule. Mai e ceva.

— Ei, ce s-a întâmplat mai departe? am întrebat aproape implorator, căci deja îmi vedeam numele

sub articolul publicat de *Globe.* Vă rog mult, domnule Hornby, continuați.

— Mda, păi cred c-ar trebui să spun povestea până la capăt, nu-i aşa? Pentru că, vedeți dumneavoastră, şi eu apar din nou în ea.

A râs scurt, a dat pe gât încă o înghițitură de bere şi şi-a reluat istorisirea.

La proră, căpitanul francez Bonnard a îngenuncheat şi i-a predat sabia capitulării lordului Hawke. Hawke a luat-o şi a rostit următoarele vorbe, fără pic de aroganță: „Căpitane Bonnard, în numele navei *Merlin* şi al flotei regale a Majestății Sale, accept această sabie. Voi înmâna sabia şi steagul dumneavoastră căpitanului meu. Sunteți un gentleman şi a fost o onoare pentru mine să lupt împotriva dumneavoastră.” Francezii au coborât steagul, şi inimile englezilor au tresărit de mândrie când stindardul s-a înălțat pe catargul fregatei *Mystere.*

Hawke s-a îndreptat spre sala busolelor şi a ridicat steagul francez în aer. „Bravii mei mateloți şi tovarăşi”, a început el. „Cu greu pot exprima în cuvinte recunoştința pe care v-o port pentru…” Atunci o voce subțire a spart tăcerea, iar lui Hawke i-a stat inima-n loc şi n-a mai putut rosti nici o vorbă: „Tată! Tată!” A văzut cum marinarii făceau loc să treacă unui băiețel îmbrăcat în straie ponosite, care alerga pe punte către el, urmat de un servant care râdea, fericit să trăiască cea mai frumoasă clipă din viața sa. Eu eram cam mânjit

de sânge după ce mă întâlnisem cu Snakeye şi oamenii săi, care păzeau sala busolelor de sub punte. Dar îmi îndeplinisem misiunea şi zâmbeam cu gura până la urechi, credeți-mă, domnule, în timp ce toți copilaşii năvăleau pe punte, râzând şi trăgând cu nesaț în piept aerul curat al mării. „Ah, tată, tu eşti!" a strigat băieţelul, şi Hawke a sărit jos de pe acoperişul sălii busolelor, căzând în genunchi și îmbrățişându-şi fiul, ținându-l strâns la piept, ca şi cum n-avea să-i mai dea drumul niciodată.

În han s-a aşternut tăcerea, întreruptă doar de răpăitul ploii pe acoperiş.

Ce poveste minunată, am spus în cele din urmă, privind spre Hornby.

Bătrânul părea emoționat.

N-am mai vorbit aşa mult de ani de zile, a zis el, cam stors de vlagă. Scuzele mele, domnule.

N-aveți de ce. Istoria asta vă face cinste. Mai e ceva de adăugat?

— După puțin timp, nava a pornit din nou la drum, şi vântul bătea bine, iar sus, pe cer, vălătucii de nori se înălțau ca nişte vele albe, împingând-o de la spate. Un corp de toboşari a început să bată tobele magnifice de luptă pe punte. *Merlin* era o frumusețe de corabie, putea să navigheze bine şi sub vânt, şi îmi amintesc că m-am gândit atunci că, dacă briza ne va fi şi mai departe prielnică, nu vom întâmpina nici o dificultate în îndeplinirea misiunii noastre. Aveam

să ajungem la Portsmouth la timp pentru a-l preveni personal pe Nelson cu privire la ambuscadă.

— Şi ați reuşit, nu-i aşa?

Bătrânul s-a aplecat spre mine, ca şi cum dorea să-mi mai împărtăşească ceva, iar ochii i s-au umezit.

— Da, domnule, iar eu am avut onoarea de a fi prezent cu această ocazie la Palatul St James's. După aceea, lordul Hawke în persoană a venit la mine, ținându-l pe micul Alex în brațe. S-a aplecat şi m-a privit drept în ochi. „Ai făcut o treabă minunată, tinere domn Hornby", mi-a spus, după care mi-a întins un pachet învelit în pânză, dar ochii îmi erau prea înceţoşaţi pentru a-mi da seama ce conținea. După mulți ani, l-am atârnat aici, pe perete. Îl vezi?

M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre şemineul care arunca lumini şi umbre pentru a cerceta îndeaproape obiectul.

— Da, îl văd, domnule Hornby, am răspuns.

Am întins mâna şi am atins vechea curea din piele, atent ca nu cumva să se fărâme sub degetele mele.

Cadoul pe care lordul Hawke i-l dăruise în acea zi servantului Martyn Hornby se transformase dintr-o comoară strălucitoare într-o amintire, acum fără lustru, a unei epoci de glorie, atârnată undeva, lângă foc. Era ocheanul amiralului Nelson.

— Haide, domnule Tolliver, pune-l la ochi. Ceea ce ții dumneata acum în mână este o bucată de istorie.

Am scos ocheanul din cuiul în care fusese atârnat, şi atunci s-a întâmplat nenorocirea. Cureaua s-a desfăcut şi ocheanul mi-a alunecat printre degete şi a căzut, izbindu-se de şemineu. Lentila s-a desprins şi a zburat prin aer, de parcă aş fi dat cu banul. M-am întins şi am pus mâna pe ea în ultima clipă.

— Vai! am strigat, aplecându-mă ca să iau de jos tubul gol. Îmi cer mii de scuze!

— Nu-ți face griji, mi-a răspuns bătrânul cu amabilitate. A trecut prin lucruri mult mai rele la viața lui. Uită-te de aproape şi ai să vezi inscripția lui Bill lângă ocular.

Ceva şi mai ciudat căzuse însă din tub. Un sul subțire, îngălbenit de vreme, legat cu o panglică neagră.

— Domnule Hornby, am spus, încercând să-mi stăpânesc emoțiile, se pare că înăuntru e un soi de mesaj. Ştiați de existența lui?

— Un mesaj? a întrebat bătrânul, ridicându-se încet în picioare. Ia să vedem despre ce e vorba.

Am desfăcut panglica cu cea mai mare grijă şi am întins pergamentul pe masă. Ne am uitat amândoi fără să ne vină să credem. Era o scrisoare datată şi semnată de însuşi Napoleon! Iată conținutul său:

Căpitane Blood,

Porneşte de îndată spre Cadiz cu toată viteza. Odată ce flota franceză se va uni cu cea a Spaniei, Anglia va fi a noastră! Luați-l pe Nelson prin surprindere en route către Trafalgar şi totul se va termina. Vom răzbuna şase secole de ruşine și batjocură. Atacați cu toată voința de care sunteți în stare! Majestatea Sa nu vă va reproşa pierderea navelor sale, atâta timp cât aceasta îi va aduce Gloria…

N.

— Uimitor, domnule! am spus, complet năucit. În plus, dovedeşte că povestea este adevărată.

— Da, şi fără putință de tăgadă, aş zice.

Am privit în continuare tăcuți remarcabilul document.

— Cât ziceați că valorează premiul ziarului *Globe*? m-a întrebat Hornby, pufăind gânditor din pipă.

— Şaptezeci şi cinci de lire, domnule.

— Hm, o sumă frumuşică.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am luat inima-n dinți:

— Domnule Hornby! mai am ceva de discutat cu dumneavoastră. Cecily şi cu mine… adică, noi… vrem să ne căsătorim. Îmi cer scuze. Voiam să spun că am venit aici pentru a obține permisiunea de a o cere pe fiica dumneavoastră de soție.

Hornby a privit tăcut focul stins din şemineu.

Eram sigur că, aşa sărăntoc cum păream, nu mă considera deloc o partidă potrivită pentru frumoasa Cecily. Nu părea nici măcar dispus să-şi piardă timpul refuzându-mă. M-am ridicat şi mi-am întins picioarele obosite. Am închis carnetul de notițe şi l-am vârât în buzunarul de la piept, trecându-mi degetele peste jachetă şi găsind în acest gest un dram de speranță şi încredere în viitorul meu.

Obosit mort, tocmai mă pregăteam să urc scările în căutarea unui pat, când Hornby s-a ridicat în picioare.

— Eşti un om bun, Penn Tolliver. Un bărbat cinstit. Cecily mi-a mărturisit asta în scrisoare. Iar eu i-am răspuns că aş vrea să mă conving cu ochii mei. De fapt, eu am fost cel care i-a sugerat ca tu să faci drumul ăsta lung până aici.

— Păi, domnule, nu…

— La scrisoarea de la Napoleon, flăcăule. Va fi dovada că povestea pe care o vei scrie e adevărată. Şi dacă va fi să câştigi concursul, cu atât mai bine. Ani de zile m-am întrebat dacă scrisoarea aia valora ceva. Ei, a sosit vremea să aflu că valorează, şi încă foarte mult.

— Vreți să spuneți că ştiați de scrisoare?

— Sigur. Cu ea, căpitanul mciver şi lordul Hawke au putut să probeze existența complotului în fața amiralului Nelson.

— Bine, dar scrisoarea asta face mii de lire, domnule Hornby! Cel puțin zece mii, dacă nu mai

mult. Nu pot să accept.

Mi-a aşezat ocheanul vechi şi stricat în mână şi mi-a închis degetele în jurul lui.

— Ia-l, flăcăule.

— Şi cum rămâne cu Cecily, domnule? Nu vreau să vă zoresc, dar… o iubesc atât de mult. Şi nu pot decât să sper că, în timp, vă veți convinge că pun binele ei mai presus de…

— Voi fi onorat să te primesc în familia mea, domnule Tolliver.

Bătrânul şi-a rezemat capul de spătarul fotoliului şi a adormit înainte să apuc să urc jumătate din treptele către dormitor, de fapt să zbor, fericit şi hotărât să-mi încep cât mai devreme ziua următoare, care se anunța foarte promițătoare.

La urma urmei, eram tânăr şi aveam tot viitorul în față.

M. Diane Vogt

THRILLERUL JURIDIC a OFERIT dintotdeauna cititorilor scene de mare dramatism şi conflicte deosebit de puternice. În copilărie, M. Diane Vogt a fost un fan devotat al lui Perry Mason[41]. În fiecare săptămână, alături de tatăl său, îl urmărea la televizor pe eroul lui Erle Stanley Gardner prinzându-i pe băieții răi şi se lua la întrecere cu el, încercând să-l depăşească în istețime. Probabil că acele seri au fost, cel puțin parțial, „vinovate" pentru cariera de avocat pe care Vogt a îmbrățişat-o, ca şi pentru thrillerele juridice pe care a început să le scrie mulți ani mai târziu. Este autoarea cunoscutei şi apreciatei serii de romane *Judecătoarea Wilhelmina Carson.*

Vogt consideră preluarea unor elemente reale din lumea avocaților utilă pentru o povestire bună. La fel ca şi Gardner, îşi permite puține licențe dramatice în portretizarea avocaților şi a mediului în care lucrează. Beneficiind de avantajul de a cunoaşte sistemul din interior, autoarea descrie concret modul în care lucrurile se desfăşoară în cadrul proceselor, în sălile de judecată şi în cabinetele de avocatură, nu numai în cazurile penale, dar şi în cele civile – acolo unde

---

[41] Avocat al apărării, protagonistul a peste 80 de romane şi povestiri ale scriitorului Urle Stanley Gardner (1889-1970). Unele romane au fost adaptate pentru marele ecran în anii 1930. Aventurile aceluiaşi personaj au stat la baza unor seriale de televiziune (n. tr.).

majoritatea oamenilor dau piept cu legea.

Karen Ann Brown este o tânără avocată care, dezamăgită de compromisurile pe care este nevoită să le facă, renunță la slujba de procuror pentru a începe o carieră pe cont propriu. Acum lucrează ca „recuperator” sub acoperirea de autoare de ghiduri turistice. Este deseori pusă în situația de a lua decizii dificile atunci când dorințele clienților săi sunt zădărnicite de vidul legislativ, în special în problematica răpirii copiilor de către proprii părinți. Pentru povestirea *Viața după Toronto,* Vogt s-a inspirat din relatările unei bune prietene, implicată, timp de zece ani, într-o luptă fără sorți de izbândă pentru obținerea custodiei copilului. Este o poveste despre mânia irațională şi furia oarbă, sentimente prea bine cunoscute de cuplurile divorțate.

Din fericire însă, Karen Brown stă mereu de veghe.

VIAȚA DUPĂ TORONTO

ÎMBRĂCATĂ AŞA CUM ERA, în negru, Karen Brown se confunda cu decorul. Lumina ambientală lipsea în cartierul liniştit şi scump în care *infracțiunile* ar fi trebuit să fie inexistente. Ceasul cuptorului cu microunde arăta ora 3:00:15 a.m.

Şi-a trecut pistolul Sig-Sauer în mâna stângă, şi cu dreapta şi-a masat gâtul amorțit şi umerii. Doamne, ce mult ura luptele pentru obținerea

custodiei. Această bătălie era însă una deosebită, nu din cauza mizei, ci a părților implicate.

S-a lăsat pe spate în scaun, proptindu-şi gleznele încrucişate de masa din bucătărie, şi pregătindu-se pentru a treia noapte de aşteptare.

Jeffrey London era un ticălos şi un nenorocit, dar nici pe departe un prost. Va face o nouă tentativă de a-şi răpi fiica. Dacă nu în această noapte, atunci mâine sau, oricum, cât de curând. O ştia. Şi îl cunoştea pe Jeffrey. Instinctul şi pregătirea atentă îi salvaseră lui Karen viața şi mai înainte. Şi n-avea de gând să le ignore acum.

A încercat să-şi alunge plictiseala amintindu-şi de perioada când fusese îndrăgostită de Jeffrey. Fusese prima ei iubire în colegiu şi se simțise prețuită ca un obiect rar de artă, ignorând semnalele de avertizare. Brusc, a fost cuprinsă de fiori. Scăpase ca prin urechile acului atunci când el o părăsise pentru Beverly, mai sexy, mai tânără, mai dornică de distracții şi mai naivă decât ea.

După zece ani, Karen nu era numai recunoscătoare pentru salvarea sa, ci se simțea şi vinovată. *Vinovăția supraviețuirii,* aşa defineau psihologii sentimentul. Irațional poate, dar cât se poate de real. Jeffrey trebuia să se căsătorească odată şi odată. Ea făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a o preveni pe Beverly, a cărei lipsă de experiență îşi spusese însă în cele din urmă cuvântul, şi cei doi începuseră acel dans distructiv care îi adusese acolo unde se aflau acum.

Karen ştia exact de ce acceptase această sarcină. Pentru a-i oferi lui Beverly şi copilului ei o a doua şansă de a scăpa de Jeffrey, înainte ca el să le distrugă viața. Poate că Beverly uitase cât de mult valora ca persoană, dar ea nu.

La ora 3:34:17, ca şi cum gândurile ei l-ar fi chemat, a auzit paşii grei ai lui Jeffrey, pe podeaua care scârțâia. Karen a apăsat butonul telecomenzii pentru a activa camera de securitate îndreptată asupra uşii din spate. Imaginile de noapte aveau să fie înregistrate într-o tentă verzuie, ciudată.

Karen s-a cufundat în beznă şi s-a pus pe aşteptat, ținând pistolul în mâna dreaptă, gata oricând să-l folosească. Dar nu prea devreme. Numai după ce Jeffrey va fi părăsit incinta împreună cu Deidre va putea fi acuzat de răpire.

Dacă va fi nevoită să-l înfrunte înainte de acest moment, el va pretinde că nu intenționase s-o ia pe Deidre de acasă. Beverly obținuse custodia copilului, dar casa fusese cumpărată de Jeffrey şi îi aparținea şi acum. Din punct de vedere legal, nu încălca o proprietate străină şi putea să între în propria casă ori de câte ori dorea. Minciunile lui amăgitoare o făcuseră pe Beverly să treacă în trecut peste comportamentul lui impardonabil.

Karen l-a cronometrat. Jeffrey a forțat lacătul şi a deschis uşa din spate peste exact douăsprezece minute. Karen a zâmbit în sinea ei. Ar fi putut folosi şi cheia. Avusese ea grijă să nu schimbe încuietoarea.

Alarma a început să sune strident şi continuu. Karen a respirat uşor, străduindu-se să perturbe cât mai puțin aerul. Jeffrey avea instincte de prădător. Dacă va face şi cel mai mic zgomot, îi va simți prezența.

Jeffrey a traversat suprafața acoperită cu gresie până la panoul de alarmă de lângă frigider. A tastat rapid cele şase cifre reprezentând data nunții lor, codul ales de el şi de Beverly, pe vremea când locuiau împreună. Înainte de divorțul acela atât de urât. Alarma s-a oprit. Jeffrey s-a întors cu spatele, fără a arunca vreo privire în direcția ei.

Pentru Jeffrey, aroganța reprezenta călcâiul lui Ahile. Nici nu putea să conceapă că cineva ar fi pe urmele lui. Karen a zâmbit pe sub căciula neagră de schi trasă peste cap şi față.

L-a urmărit pe Jeffrey urcând scările şi acoperind distanța scurtă până la prima uşă pe dreapta. Aici s-a oprit. Lumina nopții era suficientă pentru ca imaginea să fie perfect înregistrată. Avea să-şi arate fața, pentru a nu-şi speria fiica şi a o face să țipe, dar şi pentru a nu o trezi pe mamă. Panica de care Beverly avea să fie cuprinsă a doua zi dimineața, când va vedea că Deidre lipseşte, făcea parte din planul pus la cale de acest sadic. Voia s-o descumpănească şi s-o înfricoşeze. Să le controleze şi pe ea şi pe Deidre, ca şi cum ar fi fost prizonierele lui.

Jeffrey a privit de jur-împrejur, probabil pentru a se asigura că totul era în regulă şi că Beverly

dormea dusă în camera ei, în celălalt capăt al holului. Apoi s-a întors cu fața spre uşă, a deschis-o şi s-a strecurat înăuntru.

A ieşit după puțin timp, ținând-o în brațe pe fetița adormită. Era îmbrăcată într-o pijama albă. Buclele îi încadrau fața de îngeraş, revărsându-se pe brațele lui. Nu s-a trezit din somn.

A împins uşor uşa în spate, fără să o închidă de tot, aşa cum o lăsase Beverly seara, când o dusese pe Deidre la culcare, şi a coborât scările în linişte. Karen a aşteptat cu mana dreaptă ținea pistolul îndreptat spre el. Îl va ucide dacă va fi nevoită.

Dacă Jeffrey ar fi văzut-o, ar fi fost în stare să facă un gest stupid. Care s-o pună în pericol pe Deidre. Siguranța copilului era mai presus de orice.

S-a furişat afară prin uşa din spate şi a închis-o fără nici un zgomot. A activat camera video, mică, pe care o purta într-un pandantiv la baza gâtului, a aşteptat să audă podeaua scârțâind sub picioarele lui, apoi s-a grăbit să iasă şi ea. L-a urmărit până la SUV-ul de culoare închisă parcat în stradă.

A apărut în spatele lui chiar în momentul când Jeffrey se apleca pentru a o aşeza pe Deidre pe bancheta din spate.

Îndepărtează-te de maşină. Oricât mi-ar plăcea să te împuşc…

Şi-a lăsat vocea joasă, răguşită, să plutească în aer.

Jeffrey s-a retras, ridicându-şi nepăsător ambele mâini, cu palmele în afară.

— Întoarce-te, a continuat Karen, vorbind în şoaptă, pentru a nu o deştepta pe Deidre.

Jeffrey s-a conformat. A văzut pistolul, îndreptat acum spre pieptul său.

— Zâmbeşte! a spus Karen, ridicând pandantivul şi ținând microcamera spre fața lui. O poză face cât o sută de mărturii la tribunal, nu-i aşa?

A fotografiat-o şi pe micuța Deidre, adormită pe bancheta din spate.

Se certase ore în şir cu Beverly şi cu sora lui Beverly, Brenda, în legătură cu această parte a planului. Beverly plânsese şi declarase că nu voia ca tatăl copilului ei să ajungă la închisoare. Încă nu ajunsese în pragul disperării. Karen era însă sigură că va ajunge, cât de curând. După ce va fi eliberat şi se va trezi singur pe lume, Jeffrey va încerca din nou s-o ia pe Deidre, şi asta nu pentru că o iubea, ci pentru că o considera proprietatea lui. Fetița n-avea să fie niciodată în siguranță. Ar fi trebuit închis atunci când îşi bătuse soția. Sau după una din ultimele două dăți când îşi răpise fiica. Numai că Beverly refuzase să depună mărturie. Acum avea dovada pe care o va putea folosi când va crede de cuviință.

Jeffrey se holba la Karen, precaut, dar calm. Aşa cum era îmbrăcată, silueta ei lungă şi subțire putea fi uşor confundată cu cea a unui bărbat. În

plus, ținea o armă îndreptată spre pieptul lui. Oare îi recunoscuse vocea? Tot ce se poate, deşi nu mai vorbiseră de ani de zile. Îl simțea calculându-şi următoarea mişcare.

— Dacă mai pui vreodată piciorul în Florida, caseta video cu escapada ta din această scară va ajunge pe biroul procurorului general. Îți vei sfârşi zilele în închisoare.

Jeffrey a zâmbit superior. Nu-i era teamă. Karen a simțit o mâncărime în palmă şi o poftă teribilă de a-l plesni cu pistolul peste mutră, dar şi-a păstrat cumpătul.

— Mişcă-te.

Jeffrey a înaintat şi s-a oprit lângă radiator. Fără să-l slăbească nici o clipă din ochi şi cu arma pregătită, Karen s-a aplecat şi a ridicat-o în brațe pe fetiță. Deidre a tresărit uşor, dar nu s-a trezit.

După ce s-a asigurat că micuța era protejată, s-a îndepărtat de SUV.

— Urcă-te în maşină şi pleacă.

Cu mâinile în buzunare şi arborând un aer degajat, Jeffrey a dat ocol maşinii şi a descuiat uşa din față. Alarma a început să sune. Zgomotul asurzitor a deşteptat-o pe Deidre. A văzut că cineva îmbrăcat în negru o ținea în brațe şi a izbucnit în plâns, dând din picioare şi țipând:

— Lasă-mă! Lasă-mă!

Karen a apucat-o şi mai strâns, de teamă să nu se rostogolească amândouă pe jos, dar mâna în care ținea arma nu i-a tremurat nici o clipă.

— Şşş, Deidre. Sunt eu, mătuşa Karen. E în regulă. Linişteşte-te!

— Mătuşă Karen? a strigat fetița mirată, domolindu-şi țipetele şi plânsul.

Jeffrey era de acum cu un picior în maşină, gata să între. A oprit alarma şi i-a aruncat un zâmbet sardonic.

— Mă bucur să te revăd, Karen.

Karen a înțepenit, dar şi-a îndreptat pistolul spre el, făcându-şi clar cunoscute intențiile.

Nu uita ce ți-am spus, Jeffrey. Nu te mai apropia de casă. Pleacă!

— Crezi că o să accept ordine de la tine?

Jeffrey s-a urcat în SUV, a pornit motorul, a coborât geamul şi i-a aruncat o privire plină de ură. Karen a tresărit imperceptibil. Îşi făcuse din el un duşman declarat. Într-un fel sau altul, va încerca s-o controleze şi pe ea, la fel ca pe toți ceilalți, indiferent de prețul pe care va fi nevoit să-l plătească.

Acum, că orice urmă de blândețe pe care o arătase față de fetiță dispăruse, Jeffrey a mârâit printre dinți:

— O să-ți pară rău că te-ai pus cu mine.

Da, tot aşa cum regret de ani de zile e am pus-o cu tine.

Se întorsese din Europa şi revizuia *Ghidul Elveției* de Karen Brown, în timp ce pe computer erau afişate ştirile zilei, oferite de serviciul de

internet al departamentului de poliție din Tampa. Fusese primită o reclamație telefonică de violență domestică în cartierul Carroliwood. Primul ofițer sosit la fața locului găsise o femeie împuşcată, în timp ce fetița ei de cinci ani fusese dată dispărută. La ora 3:30 a.m. Fusese emisă o alertă Amber[42]. Karen a privit ceasul de pe monitor. Cu douăzeci şi cinci de minute în urmă. Fără a pierde timpul cu acuzații la adresa propriei persoane, a ieşit imediat din casă.

După treizeci de minute a ajuns la Grouper Circle, un mic mănunchi de case, grupate în jurul unei fundături, pe malul lacului Grouper. Maşinile poliției din lampa blocaseră intrarea dinspre Dolphin Avenue. Karen şi-a parcat Toyota şi a strecurat pistolul Sig sub scaunul din față. Avea permis de portarmă, dar nu voia sa tensioneze şi mai mult situația.

Şi a luat laptopul şi s-a apropiat de primul polițist.

— Buna, Randy, a spus când se afla la câțiva paşi, pentru a nu-l lua prin surprindere.

---

[42] Sistem guvernamental de atenționare pentru cazuri de răpire de copii, introdus în SUA în 1996, ulterior şi în Canada şi alte țări. Oficial, denumirea derivă de la America's Missing: Broadcasting Emergency Response (Persoane dispărute în America: difuzarea răspunsurilor de urgență), dar de fapt este numele lui Amber Hagerman, o fetiță de nouă ani, răpită şi ucisă în Texas în 1996. Anunțurile de alertă sunt în principal difuzate de posturi de radio şi TV, prin panouri exterioare şi poşta electronică (n. tr.).

— Doamna consilier! Ce faceți aici?

Beverly London este clienta mea. Am venit să-mi ofer sprijinul.

— Nu mai are nevoie de el, a răspuns sec ofițerul Wilson.

Karen a închis ochii. Un scurt moment de reculegere era tot ce-şi putea permite acum.

— Vreun suspect?

— Păi, un divorț urât. Probleme cu custodia copilului. Nu de asta vă ocupați?

Karen a încuviințat din cap.

— Pariez că-i fostul soț. Un nemernic. Ordin de restricție, ce să zic!

Karen ştia prea bine cât de neadecvate erau legile menite să asigure protecția femeilor față de bărbați precum Jeffrey.

— Pot să arunc o privire?

Polițistul a dat din cap.

— Cine e detectivul însărcinat cu ancheta?

— Jerry Scanlon.

Karen a parcurs cei câțiva metri până la casa colonială din cărămidă. A văzut două maşini fără însemnele poliției, o ambulanță şi oameni strânşi pe peluză. Polițişti, tehnicieni de laborator, fotografi. Doi detectivi îl chestionau pe un vecin, probabil cel care telefonase pentru a anunța împuşcăturile. A mers pe trotuar şi s-a oprit pe prag, uitându-se la scena care se deschidea în fața ochilor ei, prin uşa de la intrare.

Trupul lui Beverly London zăcea pe podeaua

placată cu gresie a holului, într-o cămaşă de noapte de un galben aprins, cu ochii larg deschişi şi încremeniți de uimire. Avea două găuri în piept şi abdomen. Pierduse mult sânge. Gloanțele secționaseră probabil artera femurală. Beverly nu avusese nici o şansă de supraviețuire, chiar dacă s-ar fi intervenit imediat. Dar zăcea acolo de ceva timp, suficient pentru ca sângele să se fi coagulat.

Detectivul Scanlon a zărit-o.

— Am auzit că te-ai lăsat de avocatură şi te-ai apucat să scrii ghiduri de călătorie, a abordat-o el, pe un ton interogativ pe care îl mai auzise şi cu alte ocazii.

De ce? Asta voiau toți să afle.

— Îmi place să scriu cărți de călătorie, a răspuns Karen.

Era în continuare membru al baroului şi asta era tot ce trebuia să ştie Scanlon.

— Dar nu câştigi din asta destul cât să trăieşti bine, nu?

— Mda, cam aşa ceva.

Scanlon a privit-o de sus până jos, de parcă atunci o întâlnea prima oară, deşi lucraseră de mai multe ori împreună în scurta perioadă petrecută de ea la procuratură. Apoi a gesticulat spre cadavru.

— Nu e o scenă prea plăcută.

— Sunt camere video în toată casa şi pe terenul din jur.

A arătat spre microcamera ascunsă în sfeşnicul

de perete, aflat lângă uşa de la intrare. Sprâncenele lui Scanlon s-au ridicat întrebător, şi Karen a dat din cap. – Da. Eu le-am instalat.

— Încă n-am început să strângem probe.

Scanlon i-a făcut loc să între.

Karen a străbătut cu grijă bucătăria, camera lui Deidre şi apoi a lui Beverly, ieşind apoi şi pe uşa care dădea afară spre garaj. A scos *memory stick*-ul din toate camerele de supraveghere. Înregistrările erau făcute în buclă, înlocuind imaginile anterioare la fiecare trei zile.

Şi-a deschis laptopul, l-a aprins şi a introdus mai întâi *memory stick*-ul cu scenele filmate în bucătărie. Imaginile au fost repede descărcate. A urmărit înregistrarea împreună cu detectivul Scanlon. Întuneric total şi nimic altceva.

— Mă rog, o încercare fără prea mari şanse de succes, a comentat Scanlon în chip de scuză.

Karen a descărcat metodic datele de pe cele patru *memory stick*-uri, continuând să cerceteze cu atenție imaginile.

— Uite aici!

I-a făcut semn lui Scanlon să privească.

Intrusul pătrunsese în casă prin uşa de la garaj. Era, fără nici o îndoială, Jeffrey London. *Cât tupeu are nemernicul!* şi-a spus Karen.

Au studiat amândoi imaginile digitale care se derulau pe monitorul micului laptop. Un sentiment de greață şi déjà-vu a cuprins-o în timp ce-l urmărea pe Jeffrey intrând în casă, formând

codul care oprea alarma, urcând scările, pătrunzând în camera lui Deidre şi ieşind cu fetița adormită în brațe, exact aşa cum făcuse şi în noaptea în care ea privise totul, aşezată pe scaunul din bucătărie.

— Fir-ar al naibii! a murmurat.

Se învinovățea. Ar fi trebuit să o convingă pe Beverly să-l dea pe ticălos pe mâna poliției în urmă cu un an. Acum ar fi fost în viață.

— Ia uite… o atenționă Scanlon.

Karen şi-a înăbuşit furia, reprimându-şi pe moment sentimentul de vinovăție, şi l-a privit pe Jeffrey care tocmai coborâse scările şi se îndrepta spre uşa de la garaj, din dreapta. Deodată, bolul a fost scăldat în lumină.

A treia cameră înregistrase întreaga scenă. Beverly stătea în picioare, foarte aproape de locul unde zăcea acum.

— Jeffrey!

Prin difuzorul prea puțin performant al laptopului, vocea ei se auzea ca un cârâit. Karen a tresărit.

A văzut-o pe Deidre deşteptându-se şi privind în jur somnoroasă şi dezorientată.

— Tati! a spus fetița, ca şi cum ar fi fost surprinsă să se trezească în brațele lui.

Ceea ce era adevărat. Nu îl văzuse de paisprezece luni, şi ultima lor întâlnire se petrecuse în împrejurări neplăcute.

— Las-o jos pe Deidre, i-a cerut Beverly pe un

ton care vădea panica.

Jeffrey a chicotit şi a schimbat direcția, îndreptându-se spre intrarea principală.

Beverly i-a apucat brațul, trăgându-l de sub picioruşele lui Deidre. Jeffrey a strâns-o pe fetiță şi mai tare la piept. Apoi şi-a smucit brațul de care se agățase Beverly, a dus mâna la spate, a scos un pistol de 39 mm din centură şi a tras de două ori.

Beverly a căzut la podea. Deidre a început să țipe „Mami, mami!", zbătându-se înnebunită.

Jeffrey n-a lăsat-o din brațe pe fetița înspăimântată. A ieşit pe uşă şi din raza camerei de supraveghere. Pe ecran a apărut holul gol. După câteva clipe chinuitoare, gemetele lui Beverly au încetat.

A urmat o tăcere adâncă, apoi Scanlon şi-a lăsat uşor mâna pe umărul lui Karen.

— Vom emite un mandat de arestare şi un APB[43]. Ai idee unde a dus fetița?

Amorțită de durere, Karen a răspuns într-un târziu:

— Are cetățenie canadiană. Locuieşte în Toronto. Şi e bogat. Probabil că a dus-o acolo cu avionul personal.

Scanlon a oftat resemnat, încovoindu-şi umerii.

---

[43] *All-points bulletin* – informații distribuite de către o agenție guvernamentală americană însărcinată cu aplicarea legii către alte agenții similare, de obicei referitoare la persoane suspectate de infracțiuni sau dispărute (n. tr.).

— Dacă ajunge în Canada înainte să punem mâna pe el, e o problemă.

— De ce?

— Nu va fi extrădat din Canada pentru o infracțiune pedepsită cu moartea[44]. Iar noi nu putem renunța la acuzație decât dacă îşi recunoaşte vina şi acceptă condamnarea pe viață.

Karen era copleşită de disperare.

— Da, de parcă m-aş aştepta la aşa ceva din partea lui!

Scanlon a clătinat din cap.

— Sarcasmul nu ne e de nici un folos. Există însă alte alternative, deşi nici una perfectă. Şi toate cer mult timp.

— Sper că eşti de acord cu mine că a-mi petrece următorii doi ani luptând cu birocrația pentru a o aduce pe Deidre înapoi în țară nu e cea mai grozavă idee, a replicat Karen.

A derulat din nou imaginile finale ale înregistrării, atentă la ora afişată pe ecran.

— A plecat acum mai mult de şase ore. Dacă a zburat cu avionul personal, a ajuns deja la Toronto.

Ştia că Jeffrey n-ar fi riscat să se îmbarce într-o cursă comercială.

— Oricum, vom verifica toate companiile

---

[44] Pedeapsa capitală a fost abolită în Canada în 1976, spre deosebire de SUA, unde, deşi rareori aplicată, este încă în vigoare în multe state (n. tr.).

aeriene, a răspuns Scanlon. Dar, în afară de asta, mi-e teamă că nu mai putem face mare lucru.

Karen a simțit cum fierbințeala îi cuprinde tot corpul, ridicându-se din tălpi până la ultimul fir de păr din cap, ajungând la fiecare terminație nervoasă. Beverly era moartă. Deidre, dată dispărută. Jeffrey London fugise.

Un caz închis?

Nici vorbă.

După al cincilea bazin, cu picăturile reci de ploaie şiroind pe ea, biciuindu-i corpul de parcă făcea penitențe, Karen a început să-şi revină. Renunțase de mult la competiții, dar înotul o ajuta şi acum să-şi limpezească gândurile. Apa îi mângâia pielea udă. A terminat o săritură cu răsucire completă sub apă şi a alunecat prin adâncul mătăsos, ieşind la suprafață şi reluându-şi mişcările perfecte de craul. Înota într-un ritm regulat, pregătindu-şi strategia. Problema nu era găsirea lui Jeffrey în Canada, ci aducerea lui Deidre în SUA. Şi apoi ținerea lui Jeffrey la distanță. A făcut cincisprezece bazine, timp în care şi-a pus planul la punct.

Atunci când renunțase la practicarea dreptului, dezamăgită şi furioasă din cauza compromisurilor şi eşecurilor, se apucase să scrie ghiduri de călătorie, încercând să-şi construiască o cu totul altă viață. Descoperise curând că îi plăcea munca pe care o făcea. Îi oferea satisfacții la care nici nu

visase. Şi îi permitea să lucreze ca recuperator particular, fără povara acelor reguli pe care avocații erau obligați să le respecte.

Îi convenea acest stil de viață. Făcea călătorii de documentare şi, în acelaşi timp, îşi putea alege clienții pe care îi dorea, oferindu-le soluții care dădeau rezultate bune. Clienți precum Beverly şi sora ei, Brenda.

Karen se încruntă şi-şi scutură capul pentru a-şi scoate apa din ochi. Jeffrey n-o va lăsa niciodată pe Deidre singură, decât mort sau întemnițat, şi asta pentru că era *a lui.* În această privință, nu exista cale de mijloc. Şi ea trebuia să rezolve problema. Să găsească o idee care să-i asigure succesul deplin.

Karen a continuat să înoate, rotindu-şi ritmic brațele, lovind apa cu picioarele, scufundându-se şi răsucindu-se, ignorând vântul rece, ori de câte ori scotea capul şi umerii din apă. Odată planul conceput, a înlocuit craulul cu zece lungimi de bazin în stil bras. În final, a făcut pluta pe spate, lăsând ploaia să-i scalde fața. Aerul rece i se părea revigorant acum, că stabilise tot ce avea de făcut.

A aşteptat câteva luni, acordându-i lui Jeffrey răgazul pentru a se simți în siguranță, apoi a luat avionul de la Tampa la Buffalo. La aeroport a închiriat un sedan gri care nu ieşea cu nimic în evidență. Evitase să se îmbarce într-una dintre cursele aeriene non-stop cu destinația Toronto.

Deşi mai rapide şi mai convenabile, la întoarcere ar fi fost dependentă de orarul de zbor. Şi după atentatele de la 11 septembrie, măsurile de siguranță luate în aeroporturi se înăspriseră considerabil. I s-ar fi cerut să dovedească identitatea lui Deidre cu probe şi ar fi fost uşor de oprit sau de depistat. Nu, maşina era cea mai bună soluție.

A renunțat fără tragere de inimă la ideea de a cumpăra un pistol neînregistrat de pe străzile din Buffalo. Intrarea în Canada cu o armă ascunsă era considerată o infracțiune majoră. Cetățenii canadienii nu aveau dreptul să introducă în țară arme. Chiar şi deținerea lor era strict limitată. Dacă era prinsă, avea să fie arestată şi probabil trimisă la închisoare, în timp ce Deidre va fi în mod cert înapoiată tatălui. Nu, riscul era prea mare. O va îndepărta pe Deidre de Jeffrey pentru totdeauna doar prin viclenie. Nici nu voia să audă de un alt eşec.

A condus până la Lewiston, statul New York, unde s-a cazat într-un motel familial. A închiriat o cameră pentru două nopți. A doua zi, avea să-şi testeze planul. Şi în ziua următoare, să-l pună în practică.

S-a foit în pat patru ore, reuşind în final să ațipească, apoi s-a îmbrăcat lejer, cu o pereche de pantaloni largi, de culoare kaki, o bluză roz, o jachetă albastră şi pantofi de sport. Şi-a strâns părul blond, lung până la umeri, într-o coadă de

cal, după care s-a studiat în oglindă, mulțumită de aspectul banal, de mămică, pe care îl obținuse.

La ora 5:00 a.m., când a pornit spre podul Lewiston-Queenston[45], încă nu se luminase de ziuă. Jeffrey se aştepta probabil ca ea să o ia pe calea cea mai scurtă către şi dinspre Toronto şi nu voia să-l dezamăgească. Era un drum de şaptezeci şi cinci de minute, asta dacă nu se efectuau reparații pe şosea, şi traficul nu era aglomerat.

A trecut repede de graniță. În extrasezon şi în timpul săptămânii, locul era aproape pustiu. Cu atât de puțini călători, numai unul din cele două ghişee ale vămii funcționa. La fel ca în majoritatea orăşelelor canadiene, vameşul s-a limitat la setul de întrebări standard, privind numele, naționalitatea, destinația şi durata şederii. Iar ea i-a răspuns, ca mai toți turiştii, că voia să viziteze cascada Niagara, apoi a plătit taxa de drum. I se făcuse semn să treacă fără să i se ceară vreun act de identitate. *Numai de-ar fi la fel de uşor şi la întoarcere,* s-a gândit.

A ajuns la şcoala particulară unde aflase că învață Deidre. A dat ocol clădirii de două ori, pentru a se asigura că Jeffrey nu pândeşte afară sau nu a pus pe cineva să-i urmărească fiica, apoi a parcat maşina în față. S-a postat într-un loc de unde putea vedea bine terenul de joacă şi a

---

[45] Situat în defileul fluviului Niagara, podul, inaugurat în 1962, face legătura dintre SUA şi Canada (n. tr).

aşteptat pauza de la 10:15 a.m. O sâcâia faptul că, cel puțin aparent, Jeffrey slăbise controlul asupra lui Deidre. Era oare atât de sigur de el? Presupunea cumva, în felul lui arogant, care-i era atât de tipic, că ea se dăduse bătută? Sau poate că era ceva care îi scăpa?

La 10:15, o femeie tânără a condus afară din clasă, pe terenul de joacă, douăzeci de copii plini de energie. Karen a zărit-o imediat pe Deidre printre ei. La vederea buclelor ei frumoase, ochii i s-au umezit. Şi-a şters însă repede lacrimile. Nu era momentul potrivit să jelească. Avea de îndeplinit o sarcină care îi solicita întreaga atenție.

Deidre părea liniştită, deşi cam debusolată, dar altfel, sănătoasă. Privea totul în jur cu ochi grei şi indiferenți şi se ținea departe de ceilalți copii, strângând sub brațul stâng o păpuşă din cârpe şi sugându-şi în acelaşi timp degetul mare de la mâna dreaptă.

Furia atât de mult reprimată a început s-o cuprindă pe Karen. Părinții lui Deidre fuseseră atât de absorbiți de propriile probleme, încât o neglijaseră pe fetița. Nu avea să mai fie niciodată un copil normal. Era victima unei lupte tragice. Tot ce mai putea ea să facă acum era să încerce să atenueze efectele. Şi să-l prindă pe ticălosul care îi făcuse copilului atâta rău.

Ca orice avocat bun, analizase riscurile şi elaborase un plan A şi un plan B. Potrivit primului, ea şi Deidre se întorceau nestingherite

în SUA, unde îl ademeneau şi pe Jeffrey şi, odată ajuns aici, ea anunța autoritățile, care îl arestau. Planul B constituia o alternativă şi pleca de la ideea că Jeffrey avea să îi stea în cale. În acest caz, totul urma să fie rezolvat la frontieră. Cel puțin în teorie.

Regreta că fusese nevoită să renunțe la armă şi se ruga ca planul să reuşească, chiar şi cu prețul vieții ei.

Ca de fiecare dată în ajunul etapei finale a operațiunii de recuperare, Karen a dormit în acea noapte cu intermitențe. În cele din urmă, la 4 dimineața s-a dat jos din pat.

A ajuns la şcoală cu două ore înainte de începerea programului şi a parcat mai departe, în josul străzii, aşteptând sosirea lui Deidre. Cu puțin înainte de ora 9:00, a văzut o maşină break oprind. O tânără a ajutat-o pe fetiță să coboare de pe bancheta din spate şi a ținut-o de mână pe aleea care ducea spre intrarea în şcoală. Femeia se purta blând cu Deidre, dar fetița nu a dat nici un semn de afecțiune când s-au despărțit. A intrat în şcoală păşind încet, singură, târând păpuşa din cârpă după ea. Femeia s-a întors la maşină şi a plecat.

Când copiii au ieşit în pauză pe terenul de joacă, Karen a coborât din maşină şi s-a apropiat. A strigat-o pe Deidre de două ori. Fetița şi-a ridicat ochii. Un zâmbet larg i-a luminat treptat fața. A

alergat spre Karen. „Mătuşa Karen!”, a strigat ea, în timp ce era ridicată şi strânsă, poate prea tare, în braţe. Hăinuţele păreau să atârne pe ea. Tristeţea şi furia au pus din nou stăpânire pe Karen.

După câteva clipe, se afla în faţa profesoarei lui Deidre, explicându-i că fetiţa avea programare la dentist şi prezentându-i un bilet contrafăcut, prin care Jeffrey îşi dădea acordul ca ea s-o însoţească. Profesoara a privit-o mai întâi cu suspiciune, dar în cele din urmă i-a permis lui Deidre să plece, probabil pentru că micuţa continua să stea agăţată de Karen, de parcă nu mai voia să se dezlipească de ea niciodată. În mai puţin de cincisprezece minute de când dăduse pentru prima oară ochii cu Deidre, pe terenul de joacă, cele doua se aflau în maşină, în drum spre Lewiston. Deocamdată, planul A părea să funcţioneze.

Privind tot timpul în oglinda retrovizoare, Karen a refăcut traseul parcurs în ajun. Pe bancheta din spate, cu centura de siguranţă pusă, Deidre revenise la comportamentul său supus. Îi vorbea în şoaptă păpuşii. Cam după o oră de mers, pleoapele i s-au închis, bărbia i-a căzut încet în piept şi a adormit. Un fir subţire de salivă i se scurgea din colţul gurii peste capul păpuşii. Era atât de mică şi de dulce. Şi nu merita să fie amestecată în aşa ceva. Karen şi-a încleştat atât de tare degetele pe volan, încât mâinile au început

să o doară.

Oare Jeffrey îşi ținea fiica sub control cu ajutorul medicamentelor? Ar fi fost încă un motiv pentru care să-l disprețuiască. Şi-a privit ceasul. La fel ca şi în ziua precedentă, ajunsese exact la ora pe care o prevăzuse.

Când s-au apropiat de graniță, a pregătit paşapoartele, pentru cazul în care îi vor fi cerute documentele la control. Pe tot parcursul călătoriei, nu-l văzuse pe Jeffrey şi nici pe vreun alt urmăritor, ceea ce o punea pe gânduri.

Jeffrey era un bărbat nebun, violent şi dominator. Se aşteptase ca el să fi luat măsuri pentru a şti unde se afla Deidre în fiecare clipă şi să fi pornit după ele. Sau măcar să fi aflat de acum că fiica sa fusese răpită şi să fi presupus că vinovată era Karen, care avea să ia cel mai scurt drum spre SUA.

Până acum, nu dăduse ochii cu el. Era însă în alertă. Ştia că Jeffrey nu trebuia subestimat. Ceva era în neregulă. Probabil că o aştepta la graniță. Atunci va trece la planul B. Oare va putea să-l pună în practică?

Foarte concentrată, a condus pe pod fără a da atenție peisajului spectaculos din defileul Niagara. La punctul de control american, vehiculele înaintau repede pe la unicul ghişeu deschis. A aruncat o privire în interiorul clădirii din cărămidă a vămii, care adăpostea şi magazinul duty-free. A văzut un vameş, iar în magazin, un vânzător care

servea un client.

Clientul a ieşit cu o sticlă de băutură ambalată într-o pungă de hârtie maro şi a urcat într-o dubiță prăpădită şi mâncată de rugină, aflată chiar în fața ei. Maşina a scos fum când motorul a dat un rateu. Bara de protecție fusese de mult roasă de rugină.

Era în mijlocul săptămânii, în extrasezon, la ora prânzului, şi întreaga zonă părea toropită, practic pustie şi lăsată aproape nesupravegheată. Nu putea decât să spere că asta avea s-o ajute să-l depisteze mai uşor pe Jeffrey dacă avea să apară şi să încerce să-şi recupereze fiica.

A repetat în gând minciuna pe care avea de gând să o servească vameşului, în cazul în care îi vor fi puse alte întrebări decât cele de rutină. Şi când te gândeşti că, în ajun, procesul de control al documentelor la graniță păruse ceva lejer şi simplu, menit să încurajeze turismul, nu să pună bețe în roate unui răpitor.

Două maşini din fața ei trecuseră de punctul de control. Apoi dubița a înaintat cu o hurducătură spre ghişeu, şi Karen s-a oprit la linia galbenă. Nu putea să-l vadă pe polițist din cauza maşinii. A aruncat din nou o privire spre magazinul duty-free. O siluetă vag familiară stătea afară.

Jeffrey. Se răsese în cap şi purta ochelari de soare. Nu ştia cum dăduse de ea, important e că reuşise. Poate un dispozitiv de urmărire pe care-l ataşase fetiței? Printr-un telefon, dintre cele

regulate, date la şcoală pentru a o verifica pe Deidre? Indiferent prin ce metodă, cert e că se afla acum acolo. Trebuia să bea ceva. Adrenalina îi făcea inima să bată cu putere şi broboane de transpiraţie îi apăreau pe frunte. Va trece la planul de rezervă. *Karen, păstrează-ţi calmul.*

A privit în oglinda retrovizoare şi a înţeles că trebuia să înainteze. Un camion cu optsprezece roţi, aflat la mai puţin de douăzeci de metri în spatele ei, îi bloca orice manevră de întoarcere.

Poliţistul de la ghişeu părea că se întinde la vorbă cu ocupanţii dubiţei. Însă ea nu putea să-l vadă, şi nici el pe ea. Karen a început să bată darabana în volanul maşinii, nerăbdătoare.

Mişcându-se la fel ca individul care se urcase în dubiţă, Jeffrey s-a apropiat de maşina ei. O umbră de panică s-a pogorât asupra ei în timp ce-l urmărea. Oare îl mai văzuse şi altcineva? Jeffrey s-a oprit în faţa portierei, a privit-o direct în ochi, ca şi cum voia să o hipnotizeze, apoi a apucat mânerul şi a tras.

Portiera nu s-a deschis. Era încuiată. Jeffrey a privit apoi spre bancheta din spate, unde Deidre stătea adormită, acoperită cu pătura cumpărată de Karen, ţinând încă în braţe păpuşa. Un rânjet i s-a întins pe faţă. Păpuşa! Aici ascunsese dispozitivul de urmărire. *Nenorocitule! Te crezi aşa de deştept. Mai vedem noi!*

Karen a coborât puţin geamul din spate, şi Jeffrey s-a prins de el cu mâna stângă.

— Jeffrey, renunță cât mai poți. Dacă încerci să faci ceva aici, te vor ucide. Totul depinde de tine.

Bărbatul a scos un hohot de râs.

— Mi-ai răpit copilul. Chiar crezi c-or să-ți ia ție partea?

În timp ce Jeffrey îşi vârâse mâna stângă pe geam, iar cu dreapta trăgea de portieră, Karen a apăsat pedala de accelerație. Maşina a făcut un salt înainte. Jeffrey şi-a pierdut echilibrul. A apăsat pe frână. Mişcarea spasmodică a maşinii l-a aruncat pe bărbat la pământ. Scena era ascunsă privirilor vameşului de dubiță, care acum trecea încet de barieră. Poate că totul fusese filmat de camerele de supraveghere. Grănicerii aveau să o protejeze, pe ea şi pe fetiță. Sau cel puțin aşa spera.

Polițistul i-a făcut semn să înainteze. Karen a respirat adânc şi s-a oprit în fața ghişeului, cu mâna stângă pe volan.

— Ce cetățenie aveți, doamnă? a întrebat amabil polițistul bătrân.

— Americană.

A aruncat o privire în oglinda din dreapta maşinii. Jeffrey se ridicase. Ochii îi erau încărcați de o ură pe care o simțea de la distanță. *Ticălosule. Cară-te.*

Cât mai poți.

Vameşul s-a uitat la bancheta din spate, unde dormea Deidre. L-a observat şi pe Jeffrey, care stătea tăcut şi nemişcat, cu mâinile vârâte în

buzunarul imens al sveterului.

A devenit mai atent.

— Ce e cu copilul? a întrebat.

Un alt polițist a ieşit din clădire, cu pistolul în mână, aşteptând să vadă ce se întâmplă. Ambii îl zăriseră pe Jeffrey când încercase să între în maşină. Planul B funcționa. *Slavă Domnului!*

— Şi fetița are cetățenie americană, a răspuns Karen, în timp ce broboane de sudoare i se prelingeau sub brațe.

Lasă-ne să plecăm, Jeffrey. Rămâi în viață şi o să ai şansa să încerci din nou.

— Aveți vreun act de identitate cu fotografie?

Karen a deschis geanta, a scos paşapoartele şi i le-a întins polițistului. Bărbatul a examinat documentele cu supracoperte albastre.

— Numele dumneavoastră este Karen Ann Brown? Şi al fetiței Deidre London?

— Sunt divorțată.

Jeffrey continua să stea nemişcat. La ce se gândea? Era dispus să-şi rişte viața pentru a-i pune ei bețe în roate?

Ofițerul a aruncat din nou o privire în direcția lui Jeffrey.

— Aveți certificatul de naştere al copilului?

Karen s-a încruntat, mimând consternarea.

— Nu m-am gândit să-l iau cu mine.

Polițistul a închis documentele şi a gesticulat spre clădire.

— Îmi pare rău, doamnă. Vă rog, parcați acolo şi

intrați. Documentele dumneavoastră de identitate vor fi verificate înăuntru.

A făcut apoi un semn cu capul spre Jeffrey, care stătea tot nemişcat, într-o atitudine provocatoare, cu picioarele depărtate şi mâinile în buzunarul enorm din față al sveterului.

— Îl cunoaşteți pe bărbatul acela?

Acum. Acum era momentul.

— Da, şi are o armă la el.

Înainte ca polițistul să apuce să reacționeze, Jeffrey a scos încet din buzunar un pistol şi l-a îndreptat spre capul lui Karen.

— Culcat! Culcat! a strigat polițistul, ghemuindu-se lângă motor, singurul loc care nu se afla sub bătaia armei lui Jeffrey.

Jeffrey alesese moartea. Zgomotul împuşcăturilor a răsunat asurzitor în incinta vămii. Câteva gloanțe au pătruns prin luneta maşinii. Un glonț i-a atins brațul chiar în momentul în care s-a aruncat într-o parte. Un altul a trecut la doar câțiva centimetri de locul unde se aflase capul ei cu numai câteva secunde în urmă. Durerea i-a săgetat corpul, sângele i-a împroşcat haina şi s-a prelins pe braț. Deidre a început să țipe.

Grănicerii au intrat imediat în acțiune. I-au strigat lui Jeffrey să arunce arma. Acesta a refuzat. Un polițist l-a nimerit în picior. Jeffrey a căzut la pământ, dar a continuat să tragă. Gloanțele au lovit caroseria din spate a sedanului.

Nenorocitule! O s-o împuşti pe Deidre!

După alte câteva clipe chinuitoare, vameşul de la ghişeu şi-a scos arma, în în timp doi polițişti au ieşit în fugă din clădire.

— Aruncă arma! aruncă arma!

Karen l-a privit pe Jeffrey în ochi. Oricare din ei ar fi putut acum să-şi schimbe soarta. Nici unul nu a făcut-o. Karen a apăsat pedala de accelerație până la capăt. Sedanul s-a năpustit înainte, a rupt bariera din lemn şi a pătruns pe teritoriul american.

Jeffrey a tras din nou în sedan. Exact aşa cum se aşteptase şi ea, polițiştii au ripostat.

Karen a frânat, oprind maşina cu o smucitură în spatele zidurilor masive ale vămii americane. Ținând o mână apăsată pe brațul plin de sânge, care zvâcnea, a reuşit să deschidă cu cealaltă portiera din spate şi să desfacă centura de siguranță a lui Deidre. A scos-o din maşină pe fetița care urla isteric şi s-au ghemuit amândouă pe jos. A ținut-o strâns în brațe până ce zgomotul asurzitor al împuşcăturilor a încetat.

În tăcerea care a urmat, urletele lui Deidre s-au transformat în suspine. Karen s-a ridicat cu greu, ținând-o în continuare în brațe, în ciuda durerii copleşitoare, şi s-a apropiat, clătinându-se, pentru a vedea ce se petrecuse la ghişeul vămii canadiene. Jeffrey zăcea la pământ. Un fir de sânge i se prelingea din gură, iar ochii, lipsiți de viață, păreau că privesc drept spre ea. Primul gând al lui

Karen a fost *Slavă cerului.*

Furia a pus din nou stăpânire pe ea, alungând orice urmă de remuşcare. Fusese alegerea lui. Hotărâse că era mai bine să moară decât să o lase pe Deidre cu ea. Şi voise să le ia pe amândouă cu el în mormânt.

După câteva săptămâni, Karen s-a întâlnit cu Brenda, care o scosese pe Deidre la joacă în Ținutul Dragonilor[46]. Între Brenda şi Deidre era o asemănare evidentă. Şi ambele semănau cu Beverly. Dar Karen vedea în fetiță şi ceva din Jeffrey. Oare cum de ieşise un copil atât de minunat din doi părinți cu asemenea probleme?

— Pare fericită, nu-i aşa? a întrebat Brenda, pe un ton melancolic.

Deidre urma şedințe de terapie şi lua medicamente prescrise de psiholog pentru a trece cât mai repede peste trauma cauzată de relația dintre părinți.

Karen a încercat să o liniştească.

— Nu-ți mai face atâtea griji. E mică. Şi cu multă dragoste şi puțin noroc, peste ceva timp nu-şi va mai aminti mare lucru.

O lacrimă s-a rostogolit pe obrajii Brendei. Buzele au început să-i tremure.

— Da, dar nici nu va avea cine ştie ce amintiri cu mama ei.

Karen a închis ochii pentru a-şi alunga propriile

---

[46] Parc de distracții din golful Tampa (n. tr.)

lacrimi. Îşi riscase viaţa pentru ca Deidre s-o poată trăi pe a ei. Acum, tot ce putea face era să spere.

— Brenda, de tine depinde să o păstrezi pe Beverly vie în amintirea ei.

Au urmărit-o împreună pe fetiţă căţărându-se pe scara din sfoară şi dându-şi drumul pe tobogan, pe coada dragonului, râzând din toată inima când a aterizat pe funduleţ în nisip.

— Beverly era atât de îndrăgostită de el. Şi ştiu că şi el a iubit-o.

Brenda a tăcut, apoi a continuat, tulburată.

— Nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat între ei.

Karen şi-a frecat braţul care zvâcnea. La fel ca şi în cazul lui Deidre, Jeffrey îşi pusese amprenta şi asupra ei, şi rana avea s-o doară mult timp de aici încolo şi să lase cicatrici pentru tot restul vieţii. A alungat tentaţia de a îndulci adevărul. Pentru a-l învinge pe Jeffrey odată pentru totdeauna, Brenda trebuia să se străduiască să-şi facă datoria.

— Beverly a ştiut că e un bărbat periculos înainte de a se căsători cu el. Şi-a ignorat instinctele şi s-a autoamăgit. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci în memoria ei este să n-o laşi pe Deidre să repete istoria.

Iar eu voi sta de veghe.

Christopher Reich

NUMĂRUL DE CONT A FOST romanul de debut al lui Christopher Reich. Şi nu doar prima sa lucrare publicată, ci prima pe care a scris-o. Nu urmase cursuri de literatură engleză la colegiu. Nu îngrămădise în sertarele biroului schițe ale unor romane, povestiri sau scenarii mai vechi. *Numărul de cont* a însemnat pentru el totul sau nimic. O şansă unică de a deveni scriitor, urmând ca, în caz de eşec, să se întoarcă la minele de sare ale lumii finanțelor – la alte fuziuni şi achiziții şi la şi mai multă muncă. „Autorul care se zbate pentru a se face cunoscut, artistul care moare de foame… toate astea nu erau de mine", mărturiseşte Reich.

Numărul de cont se inspiră din drumurile făcute zilnic de Reich pe străduțele pavate cu pietre albe, imaculate, din Geneva, către şi dinspre Union Bank of Switzerland. Aici a învățat arta sofisticată a mânuirii banilor pentru marii bogătaşi ai lumii. Originile romanului se regăsesc în chiar primele sale zile de muncă. De abia peste şase ani avea să înțeleagă însă că numai unii oameni sunt făcuți pentru un program de lucru de paisprezece ore pe zi, iar el nu se număra printre aceştia. Aşa că s-a hotărât să scrie o carte, mai precis un thriller. Spre norocul său, *Numărul de cont* a devenit bestseller internațional în topul alcătuit de *New York Times.*

În *Asasini,* povestea inclusă în antologia de față,

Nick Neumann, protagonistul romanului de debut al lui Reich, revine în Elveția pentru o nouă misiune. Este pentru prima oară, după 1997, când Neumann reapare. Orice autor de thrillere este conştient de pericolul care îl pândeşte atunci când ataşează de un anumit personaj. Cine ştie când eroul său îndrăgit va coti pe o altă stradă şi va intra direct în lama ascuțită a unui pumnal, în țeava unei puşti sau în vârful otrăvit al unei umbrele?

Aşa că Nick Neumann trebuie să umble cu mare băgare de seamă.

ASASINI

NICK NEUMANN ŞEDEA BĂȚOS, cu spatele rezemat de bancheta din piele a separeului, în cea mai pură tradiție elvețiană. Era obosit şi flămând, şi îşi dorea ca cina să-i fie adusă cât mai repede pentru a-şi putea vedea de treabă. Şi-a pus mâinile pe masă, impunându-şi să nu mute tacâmurile din loc sau să examineze picioarele paharelor. Cuțitele, furculițele şi lingurile din argint masiv erau, a remarcat, impecabil aranjate. Paharele din cristal austriac erau imaculate. Ori de câte ori se întreba cum de reuşise să reziste atât de mult, răspunsul era acelaşi.

Detaliile.

Întoarse capul, şi îşi lăsă privirea să rătăcească prin restaurant. La ora şapte şi câteva minute, Kronenhalle era deja plin. Era vineri, şi vremea

fusese neobişnuit de răcoroasă pentru începutul lui octombrie. Când se gândea la Kronenhalle, îl asocia întotdeauna cu vremea urâtă. Separeurile înghesuite, iluminatul îndrăzneț, fețele de masă apretate, forfota chelnerilor care traversau podeaua din lemn de esență tare, bucătarul-şef care împingea măsuța lustruită, cu rotile, de-a lungul culoarelor înguste şi, desigur, mâncarea consistentă. Toate contribuiau la crearea unei atmosfere de formalitate tihnită, un antidot cald şi primitor la ploaie, la zăpadă şi la vântul aspru de afară.

A inspectat cu priviri de expert sala, în căutarea unei figuri familiare. Bărbații erau rumeni în obraji, bine hrăniți, cu un aer prosper. Femeile elegant îmbrăcate erau, chiar dacă nu la fel de frumoase precum cele din Paris sau Roma, la fel de impecabil coafate. N-a recunoscut pe nimeni şi a răsuflat uşurat. Anonimatul era esențial în meseria sa.

Şi-a privit ceasul. Comandase mâncarea cu unsprezece minute în urmă, şi aperitivele nu fuseseră încă servite. Nu era prea mult, conform oricăror uzanțe, numai că el era mai agitat decât ar fi fost normal, având în vedere sarcina pe care o avea, şi dornic să vadă treaba terminată cât mai repede.

Zürich.

Cu ani în urmă, locuise aici. Lucrase la o bancă importantă. Se îndrăgostise. Omorâse un om şi

băgase un altul la închisoare. Stătuse puțin în Zürich – nu mai mult de câteva luni dar păstrase bine amintirea acelor vremuri. Şi tocmai de aceea se simțea neliniştit şi nervos. Se întrebă din nou dacă nu ar fi fost mai bine să fi refuzat contractul.

Chiar în acel moment, masa se mişcă uşor în timp ce bucătarul-şef se apropia împingând măsuța cu rotile. Un pahar de vin se clătină şi Neumann se grăbi să-l prindă ca să nu se răstoarne.

— *Gerstensuppe?*

Neumann a citit numele de pe halat: „Stutz". Nu era omul lui.

— *Bitte,* a răspuns fără a-l privi în ochi.

Bucătarul şi-a cufundat ceremonios polonicul şi l-a umplut cu o porție zdravănă de supă. Mirosul de vită şi orz i-a gâdilat nările lui Neumann. Castronul din alamă era la fel de bine lustruit ca un instrument dintr-o orchestră simfonică.

De trecut la capitolul plusuri.

Neumann a luat lingura în mână şi a început să mănânce. A remarcat consistența consomme-ului şi gustul plăcut lăsat în gură de combinația de sherry şi mare. Temperatura la care fusese servit era ideală. Aroma plină, dar suavă.

Mânca invariabil, de unul singur. Era unul dintre dezavantajele meseriei. Dar, dacă tot trebuia să cineze singur, măcar să mănânce bine. Nu intra niciodată într-un oraş fără a-şi fi stabilit dinainte itinerariul culinar.

Detaliile.

În această seară, *gerstensuppe* va fi urmată de saladă caldă de *nusli* cu bucăți de slănină şi brânză Stilton fărâmată, iar ca antreu va fi servită specialitatea casei, *zurigeschnetzites mit rosti.* La desert, spumă de ciocolată şi cafea. Nu avea să bea nimic, în afară de şampanie la aperitiv. În profesia sa, nimeni nu-şi permitea riscul de a-şi tulbura mințile.

În clipa aceea, l-a zărit.

În celălalt capăt al sălii se afla grecul Milos. Tocmai îşi scotea trenciul şi îl atârna în cuier. Mai încărunțise şi se cocârjase puțin, dar el era. Nasul ascuțit, ochelarii cu rame de baga şi părul pieptănat cu cărare dreaptă, pe mijloc, cu o precizie militărească, erau de neconfundat. Neumann se autoeducase să nu se holbeze niciodată la oameni, dar pentru o clipă nu s-a putut stăpâni.

Grecul era în Zürich…

A continuat să-şi mănânce calm supa. A rupt o chiflă şi a uns-o cu unt. Şi-a sorbit paharul de şampanie. Dar l-a urmărit tot timpul, discret, pe grecul care, la fel ca şi el, stătea în sala principală, cu spatele la perete, singur la o masă cu vedere spre uşa de la intrare. Un alt bărbat cu un trecut bogat. Un fugar care se întreba mereu când va apărea următorul duşman, foarte posibil nutrind gânduri de răzbunare. Un profesionist căruia nu-i plăceau surprizele.

Când şi-a ridicat privirea din farfuria cu supă, a întâlnit zâmbetul ironic şi ochii cenuşii şi duri ai grecului aţintiţi asupra sa. Fusese, la rândul său, descoperit. S-a înfiorat. Orice semn de recunoaştere putea fi riscant. Unii recurgeau la deghizări: peruci, mustăţi, ochelari. Sau chiar îşi vopseau părul şi se îmbrăcau atipic. Dar nu şi grecul. El nu încercase niciodată să-şi ascundă identitatea. Şi nici Neumann. Pentru el, faţa juca un rol ca oricare altul în cadrul îndatoririlor sale, şi trebuia luată ca atare.

Neumann a ridicat din sprâncene şi a făcut un semn spre locul liber de vizavi de el. Grecul a ezitat pentru o clipă. Nu existau nici un fel de reguli privind comportamentul care trebuia urmat de doi oameni având meseria lor, atunci când se întâlneau. Din punct de vedere formal, nu fuseseră niciodată prezentaţi unul celuilalt, dar se cunoşteau prea bine datorită reputaţiei. În zilele noastre, lumea lor era mică, şi încă şi mai mică în aerul rarefiat în care cei doi se învârteau.

Grecul era renumit pentru ochii săi de vultur. Se spunea că era capabil să repereze şi cea mai mică greşeală, acea scăpare de o fracţiune de secundă care ducea la sfârşitul inevitabil al ţintei alese. Şi când descoperea punctul slab, lovea fără milă.

Neumann cunoştea şi zvonurile care circulau pe seama lui însuşi. Era creditat cu o abilitate supranaturală de a localiza defectele mari şi slăbiciunile structurale, de natură să compromită

o afacere. Punctul său forte era îndrăzneala. Până şi capii mafiei cei mai hârşiiți în rele, protejați de armate de lingăi şi bătăuşi, se fereau din calea sa. Unii îi puneau la îndoială competența, afirmând că un american nu avea acea *finesse* atât de necesară meseriei. Cel puțin nu pentru Europa. Sugerau să fie dat pe mâinile ucigaşilor profesionişti din Las Vegas şi Miami Beach. Sau a impresarilor cu gura mare din Manhattan. Şi a fanfaronilor din Beverly Hills. Şase ani de practicare cu succes a meseriei dovedeau însă că se înşelaseră.

Grecul a dat din umeri, s-a ridicat de la masă şi a traversat sala.

— În sfârşit ne întâlnim, a spus, întinzând o mână deformată de artrită.

Neumann s-a sculat de pe scaun şi i-a strâns-o.

— E o plăcere să vă cunosc. Nu vreți să luați masa cu mine?

Grecul s-a aşezat şi şi-a făcut mult timp de lucru despăturind şervețelul şi punându-i în poală, aranjându-şi cravata şi scoțându-şi manşetele din mâneci. Într-un târziu, şi-a ridicat privirea.

— Presupun că ați comandat specialitatea casei.

— În fiecare an îmi propun să aleg altceva, dar nu reuşesc niciodată să mă decid ce.

— Vara, eu prefer calcanul de Dover. Le cer să-l facă la grătar, cu zeamă de lămâie. Fără pic de unt.

— Voi ține minte.

Neumann avea grijă să-şi țină mâinile departe de haină, de teamă să nu tulbure armistițiul atât de

fragil.

Grecul s-a aplecat în față, făcându-i un semn ca şi cum ar fi apăsat pe trăgaci.

— Am auzit nişte zvonuri.

Neumann s-a foit neliniştit.

— Da?

— Se spune că vă place munca pe care o faceți la fel de mult ca şi mie.

Neumann a meditat o clipă.

— E un mod de a-mi câştiga existența.

Grecul a râs cu poftă.

— Unul destul de modest, având în vedere serviciile pe care le oferim. Noi îi cernem pe cei slabi de cei puternici. Îmi place să numesc acest proces „selecție naturală". Spuneți-mi, sunteți mulțumit de ceea ce faceți?

— Mai mult sau mai puțin. Dar dumneavoastră?

— După atâția ani, răspunsul nu poate fi decât unul singur. Totuşi, unele lucruri mă apasă pe inimă. Nu mă pot gândi decât la cei răi. Şi mă simt de parcă mâinile mi-ar fi pătate de sânge. Atâtea vise spulberate. De multe ori nu pot să dorm noaptea.

Chelnerul s-a prezentat la masă. Grecul i-a cerut lămuriri despre specialități, apoi a anunțat:

— Voi servi ceea ce a comandat şi prietenul meu.

— Şi şampania? Veuve Clicquot e în regulă?

— Excelent.

Grecul a măsurat pe Neumann cu o privire care vădea respectul.

— Înțeleg că vă aflați aici în interes de serviciu.

— Din păcate. Dar dumneavoastră?

— Nu mi permit să mă las de meserie. Un pont… Roma… Sabatini… păstrăvul nu e rău.

— Beirut… Alfredo's… Carne tocată de miel şi cuşcuş. Acceptabil.

— Ați fost la Beirut?

— E o regiune instabilă, dar dacă ştii să te descurci, este o experiență interesantă.

Grecul a arătat cu un gest spre haina sa.

— Îmi permiteți?

Neumann a studiat croiala hainei, apoi a încuviințat din cap.

— Desigur.

— Recunosc, memoria m-a cam lăsat.

Grecul a scos un carnețel pe care a notat câteva cuvinte.

— Ați auzit de Iuri? A ajutat pe cineva să scape de încurcături.

Neumann nu s-a obosit să-şi ascundă surpriza. Iuri avea o reputație de neegalat. Era nemilos, îndrăzneț şi de neînduplecat. Un adevărat maestru.

— Şi? E terminat?

— Ştiți bine că în acest joc nu există o a doua şansă. Măcar poate fi recunoscător că totul s-a sfârşit repede.

— Cum s-a întâmplat?

— L-au ademenit la sediul central din Paris. Şefului îi place să se ocupe personal.

Pentru a-şi demonstra spusele, grecul a mimat grotesc gestul tăierii propriei beregate. Neumann a tresărit fără să vrea. Grecul şi-a scos ochelarii şi i-a şters îndelung cu şervețelul.

— Aşadar, iată-ne pe amândoi în Zürich, a spus el absent. Şi urmărind aceeaşi țintă. N-aş crede că e o simplă coincidență.

— Probabil că aveți dreptate.

— Contract sau pe cont propriu?

— Contract. Şi dumneavoastră?

— Şi eu. Ca de obicei.

— Aşadar?!!

— Fiecare va face ce are de făcut. Asta este menirea noastră. Îmi permit să vă urez mult noroc.

— Şi dumneavoastră la fel!

Neumann a zâmbit în sinea sa, contemplându-şi misiunea cu şi mai mult interes. Îi plăcuse dintotdeauna competiția, confruntarea directă cu un adversar la fel de abil ca şi el, sarea şi piperul oricărei afaceri.

Au fost serviți. Felii subțiri de carne de vițel, fragede, scăldate într-un sos de smântână delicat, erau aşezate peste piramide generoase de cartofi prăjiți, aurii. Neumann şi-a ridicat furculița şi cuțitul în aer, ezitând în ultima clipă.

— Un Bordeaux? La urma urmei, va fi ultima cină, cel puțin pentru unul din noi.

— Un Château LaTour ’79 ar fi tocmai potrivit.

— Excelentă alegere, a comentat Neumann.

După aceea, cei doi bărbați au traversat podul

de peste râul Limmat. Ploaia se preschimbase în lapoviță. Un vânt aspru bătea dinspre lac. Iarna era aproape.

— Concluzia? a întrebat grecul.

— O stea, a declarat Neumann. Foarte bun în cadrul acestei categorii.

— Două, a enunțat grecul. Merită un ocol pentru a fi vizitat.

— Nici vorbă!

Neumann i-a aruncat o privire lui Milos, cocârjat, sătul şi mulțumit de sine, aşa cum părea, şi, în acea clipă, a ştiut că îi era superior ca fler, că avea să-l învingă pe grec şi că acesta va face călătoria solitară la Paris pentru a-şi depune insigna de inspector la *Guide Rouge Michelin*[47].

— Deci, e adevărat ce se spune despre dumneavoastră, a şoptit Milos cu o voce obosită, aproape înăbuşită de şuieratul vântului.

— Şi anume? a întrebat Neumann.

— Că sunteți un asasin.

---

[47] Ghidul Michelin (din 2003 Ghidul Roşu Michelin), anuar turistic de mare prestigiu, fondat în 1900 de compania de anvelope Michelin. Oferă informații şi comentarii despre hoteluri, restaurante şi locuri turistice. În domeniul gastronomic, clasificarea se face sub forma stelelor acordate restaurantelor (n. tr.).

Brad Thor

BRAD THOR PETRECE MULT TIMP În GRECIA şi şi-a dorit dintotdeauna să scrie un roman a cărui acțiune să se desfăşoare în această țară. Când i s-a solicitat o povestire pentru antologia de față, a ştiut imediat că avea sa dezvolte o idee care îi venise cu mulți ani în urmă, în insulele greceşti.

Decenii în şir, o organizație teroristă autointitulată 17 Noiembrie[48] a făcut ravagii în Grecia. Şi acum, Statele Unite cheltuiesc mai mulți bani pentru protejarea ambasadei din Atena decât pentru orice alt sediu din Europa. Totul a început în 1975, odată cu uciderea şefului agenției CIA din Atena cu un pistol de calibrul 45 mm, care avea să devină imaginea de marcă a organizației. De atunci, ea a revendicat douăzeci şi patru de asasinate, printre care se aflau şi patru diplomați americani. Atacurile s-au îndreptat inițial asupra unor oficiali americani de rang înalt şi unor personalități din Grecia, dar, ulterior, țintele s au diversificat, incluzând cetățeni obişnuiți, precum şi clădiri de birouri ale unor companii străine sau reprezentanțe ale Uniunii Europene.

Thor este intrigat de incapacitatea dovedită de guvern în aducerea organizației 17 Noiembrie în

---

[48] Organizația Revoluționară 17 Noiembrie – gherilă marxistă urbană, a cărei denumire derivă de la data de 17 noiembrie 1973, ultima zi a revoltei studenților de la Politehnica din Atena împotriva Marii Junte Militare (1967-1974) sau Regimul Coloneilor (n. tr).

fața justiției. Nici un membru al ei nu a fost arestat timp de mai mulți ani şi nu s-a descoperit niciodată vreun indiciu serios referitor la cei care au orchestrat, de-a lungul vremii, atacurile.

Un progres semnificativ a fost înregistrat în 2002, când o bombă purtată de un pictor de icoane în vârstă de patruzeci de ani a explodat prematur în Pireu, portul Atenei. Atentatorul avea asupra sa şi un set de chei şi un card telefonic preplătit, ceea ce i-a condus pe anchetatori spre un apartament din centrul capitalei, plin cu rachete antitanc, proiectile şi alte arme. În decurs de două săptămâni, poliția a descoperit mai multe case conspirative aparținând organizației, dintre care în două au fost găsite ascunse arme, haine pentru deghizări, precum şi emblematicul pistol Colt 1911 semiautomat de calibrul 45 mm, folosit la asasinarea celor mai importante victime.

De atunci, lucrurile s-au mai liniştit în Grecia, deşi unii oficiali ai agențiilor de spionaj sunt îngrijorați de posibilitatea ca anumiți membri ai rețelei să fi scăpat şi să fi intrat şi mai mult în clandestinitate. Aceiaşi oficiali se tem că dacă, sau, mai bine zis, când ultimii supraviețuitori ai organizației vor ieşi din nou la lumină, o vor face cu o dorință cruntă de răzbunare.

Ceea ce ne aduce la *Soluția Atena.*

SOLUȚIA ATENA

12 iunie Atena, Grecia

MICHAEL AVERY, ambasadorul Statelor Unite ale Americii la Atena, îşi croia drum printre hoardele de turişti care împânzeau, la sfârşitul acelei după-amiezi, celebrul cartier Plaka din Atena. În spatele său, o echipă de agenți operativi ai CIA se amestecase în mulțime, în timp ce la două străzi depărtare, într-o dubiță cu aspect banal, oameni bine înarmați de la Serviciul de Protecție a Diplomaților, sprijiniți de experți în comunicații din cadrul NSA[49], îl urmau pe cât de aproape puteau. I se spusese să vină singur, dar Departamentul de Stat şi cel al Apărării nici nu vruseseră să audă. Miza era prea mare.

Îmbrăcat într-o cămaşă sport albă şi apretată, peste care purta o jachetă albastră, Avery se confunda cu numeroşii turişti occidentali, cu dare de mână, care vizitau Grecia în vârf de sezon. Avea chiar şi un mic rucsac aruncat lejer pe un umăr. Numai că, spre deosebire de alte rucsacuri, al său conținea un laptop încifrat, cu un modem fără fir şi un sistem sofisticat de preluare de imagini la distanță.

Tocmai trecea prin fața unei cafenele cu vedere spre Acropole şi impunătorul Parthenon de pe culmea colinei, când telefonul celular a sunat.

— Opreşte-te şi aşează-te la o masă, a spus o voce cu un puternic accent grecesc. Pe urmă, ştii

---

[49] National Security Agency (Agenția pentru Securitate Națională) - serviciul de informații externe al Departamentului Apărării (n. tr.).

ce ai de făcut.

Da, ambasadorul ştia ce are de făcut. Un CD ROM însoțit de un set final de instrucțiuni fusese primit la ambasadă în acea dimineață. În instrucțiuni se arăta că CD-ul putea fi folosit o singură dată, şi că orice încercare de a-l copia sau descifra înainte de momentul stabilit va duce la ştergerea tuturor datelor.

Avery s-a aşezat la o masă şi, după ce a comandat o cafea, şi-a scos laptopul încifrat din rucsac şi l-a pornit. CD-ul a scos un bâzâit în locaşul său. După câteva clipe, pe ecran a apărut următorul mesaj: „Buna ziua, domnule ambasador. Va mulțumim ca ați venit".

În dubiță, specialiştii în comunicații de la NSA au văzut mesajul în timp real, grație dispozitivului de preluare de imagini la distanță, şi au demarat imediat operațiunea de localizare a sursei transmisiei.

„Sunteți pregătit să transferați fondurile?" a continuat mesajul.

„Cum ştim că marfa este autentică?" a întrebat Avery.

Răspunsul a constat într-un singur cuvânt. „Priviți".

Pe monitor au apărut două ferestre. Lângă căsuța pentru mesaje scrise, o imagine denumită JFK/ATC[50]. Avery şi-a înclinat uşor capul şi a

---

[50] Air Traffic Control – controlul traficului aerian (n. tr).

vorbit într-un microfon cusut în interiorul căptuşelii jachetei:

Se aude?

Clar şi răspicat. La fel şi cei din Washington, a răspuns unul dintre tehnicienii din dubiță.

Cu ajutorul unei legături prin satelit, informațiile erau transmise în Statele Unite pentru a fi verificate.

Avery şi-a îndesat dispozitivul de ascultare şi mai tare în ureche, aşteptând neliniştit decizia. A venit după câteva secunde.

— Verificarea completă. Domnule ambasador, ceea ce vedeți este o imagine în direct a sistemului de control al traficului aerian de la aeroportul John Fitzgerald Kennedy.

Ştiind ce avea să urmeze, Avery a simțit fiori reci pe şira spinării. Cu mâini tremurânde, a tastat mesajul „Gata de acțiune".

Avioanele au început să dispară, unul după altul, de pe ecran.

După nouăzeci de secunde, ambasadorul a auzit din nou vocea omului de la NSA:

— JFK raportează defecțiuni tehnice majore la sistemul ATC. Nu pot vedea pe radar avionul din dreapta şi din stânga. Marfa este autentică. Sunteți autorizat să finalizați tranzacția.

„Inițializare transfer fonduri", a tastat ambasadorul, pregătindu-se să urmeze secvența de paşi prestabilită. I s-a părut că durează o veşnicie până ce bara verile indicând stadiul

transferării banilor a indicat finalizarea procesului. Când, în cele din urmă, mesajul „Transfer încheiat cu succes” s-a materializat pe monitor, avioanele zburând în zona New York au început să reapară pe radarele ATC.

În acelaşi timp, pe laptop s-a ivit o a treia fereastră. Arăta în direct imaginea dispozitivului pentru care Statele Unite tocmai plătiseră o sumă frumuşică. Pe măsură ce imaginea se mărea, Avery a putut vedea în prim-plan Parthenonul.

— Am pornit, a anunțat unul dintre experții NSA, şi dubița a plecat pentru a recupera marfa.

Ambasadorul a continuat să privească monitorul. Două mâini au apărut în raza sa vizuală, au luat dispozitivul şi l-au aruncat în cel mai apropiat coş de gunoi, pentru a fi ridicat mai târziu, aşa cum se convenise.

Domnule, a spus unul dintre agenții CIA, apropiindu-se de masă. Vă aşteaptă maşina. Vrem să vă ducem înapoi la ambasadă.

Avery a încuviințat din cap şi s-a pregătit să închidă laptopul. A observat însă nişte mişcări ciudate în imaginea live a Acropolelor. Scurte secvențe, tremurate, în care se vedeau picioare şi brațe, în timp ce cineva repoziționa camera de filmat pentru a surprinde şoseaua de dedesubt. După câteva clipe, dubița albă a ambasadei, cu agenții de la Serviciul de Protecție a Diplomaților şi echipa NSA, a intrat în cadru.

— Iisuse Hristoase! a strigat Avery. E o cursă!

Scoateți-i de acolo!

Agentul CIA care stătuse în cafenea privind peste umărul ambasadorului l-a prins de braț şi a înşfăcat laptopul, strigând în acelaşi timp în transmițătorul radio:

— Talaz, aici Salvamarul. Acțiune compromisă. Retrăgeți-vă acum. Repet. Acțiune compromisă. Retrăgeți-vă!

Înainte ca oamenii din dubiță să apuce să răspundă, s-a auzit un zgomot asurzitor, ca şi cum un cuțit uriaş ar fi sfâşiat pânza cerului. Ambasadorul a luat repede laptopul din mâinile agentului şi a văzut pe monitor cum un proiectil tras dintr-un aruncător de flăcări pătrunde pe geamul dubiței şi explodează înăuntru.

Agentul CIA cu nume de cod Salvamar n-a mai pierdut timpul. L-a scos pe ambasador din cafenea şi au luat-o amândoi la fugă pe cele mai apropiate străduțe, în timp ce îi transmitea prin radio şoferului ambasadei instrucțiuni privind locul unde să-i aştepte cu maşina. Ceilalți agenți CIA s-au îndreptat în fugă spre Acropole, iar turiştii din Plaka, speriați de explozie, au ieşit în goană din magazine şi restaurante.

Salvamar şi ambasadorul Avery au dat colțul şi au zărit BMW-ul blindat, de culoare închisă, al ambasadei. Au mărit pasul. Aproape că au ajuns la el.

Deodată, o motocicletă a răsărit, scrâşnind din roți, de pe o alee. Salvamar a dus mâna la şold, în

căutarea armei. Dar era prea târziu.

O *săptămână mai târziu*
Insulele Dodecaneze
Sud-estul Mării Egee, Grecia

Întins în iarba înaltă, la o sută de metri de o vilă mare, zugrăvită în alb, Scot Harvath şi-a folosit aparatul optic Leupold Mark 4 şi dispozitivul de vedere pe timp de noapte al puştii de luptă SR25 Knights Armament pentru a căuta orice indiciu al prezenței lui Theologos Papandreou, omul pe care serviciile americane de informații îl considerau responsabil de moartea ambasadorului Avery şi de compromiterea misiunii care implicase colaborarea mai multor agenții.

Fost membru al Forțelor Operative Speciale SEAL din cadrul marinei militare, şi în prezent agent guvernamental sub acoperire mai triste adevăruri pe care le descoperise în cadrul misiunilor sale era acela că în lume existau mulți oameni care meritau să fie ucişi. Îşi spunea mereu că, de cele mai multe ori, destinatarii misivelor sale încărcate cu plumb erau dintre aceia cu care nu se putea sta de vorbă, care constituiau amenințări grave la adresa stabilității şi siguranței mondiale şi, drept urmare, trebuiau eliminați.

În această seară, Harvath avea însă unele îndoieli. Ceva nu era în regulă.

Primise informații detaliate privind asasinarea ambasadorului Avery înainte de plecarea din

Washington D.C. Cu doi ani în urmă, o firmă din Grecia, condusă de un anume Constantine Nomikos, propusese guvernului american un proiect tehnologic ce urma să fie derulat în parteneriat. Firma era implicată în elaborarea unui nou sistem revoluționar de urmărire, pe tot globul, a flotei sale de tancuri petroliere şi vase comerciale de ultimă generație. Pentru a-şi continua cercetările, Nomikos avea nevoie de acces la sistemele de sateliți şi radare. Studiind proiectul, americanii descoperiseră câteva posibile aplicații militare de mare valoare şi acceptaseră imediat propunerea. De abia mai târziu pe parcursul colaborării, Departamentul Apărării îşi dăduse seama de întreg potențialul dispozitivului.

Orice obiect aflat în raza de operare a unui sistem de ghidaj electronic – aparate de zbor, proiectile, vapoare – putea fi făcut complet invizibil pe ecranele radarelor. Asta era însă numai o parte. Dispozitivul putea trece peste sistemele de ghidaj electronic şi putea controla de la distanță cursul, viteza sau traiectoria obiectului, printre altele. Cu ajutorul unor anumite legături prin satelit, se putea devia cursul unui proiectil, iar un avion putea fi deturnat fără ca teroriştii să fie nevoiți să urce la bord.

Departamentul Apărării a înțeles că se afla în fața uneia dintre cele mai incitante, dar şi periculoase descoperiri tehnologice făcute vreodată. I s-a dat numele de cod *Proiectul Ahile.*

Cu două săptămâni înainte de asasinarea ambasadorului Avery, dispozitivul fusese furat din laboratorul de cercetări şi dezvoltare al firmei lui Nomikos, situat în Pireu. La puțin timp după aceea, o organizație neidentificată sunase la ambasada Statelor Unite din Atena, oferindu-se să revândă dispozitivul americanilor. Avery şi echipa sa muriseră în cursul operațiunii de recuperare.

Deşi după împuşcarea agentului Salvamar şi a lui Avery, o bombă fusese aruncată în maşina ambasadei, şi cadavrele fuseseră făcute scrum, rapoartele balistice arătau că arma folosită în asasinat era un pistol automat de calibrul 45 mm – acelaşi care fusese utilizat într-o serie de atentate atribuite organizației teroriste greceşti 21 August.

Numele de 21 August corespundea datei primului atac întreprins de organizație. Pe 21 august 1975, aceasta îi ucisese pe şeful şi adjunctul filialei CIA din Atena. Într-o scrisoare lungă, plină de divagații, remisă unui ziar atenian de stânga, organizația revendicase cele două crime, îşi afirmase crezul marxist-leninist şi îşi făcuse cunoscut planul – înlăturarea din Grecia, pentru totdeauna, a oricăror influențe de tip occidental (în special a celor americane).

Indiferent care era adevărul, actualul preşedinte al Statelor Unite avea alte planuri cu privire la 21 August. Era enervat de faptul că, în țara lor de numai unsprezece milioane de locuitori,

autoritățile greceşti păreau incapabile să pună mâna pe ceea ce toate agențiile de informații occidentale căzuseră de acord că era o celulă formată din zece sau maximum cincisprezece persoane. „Problema Atena", aşa cum ajunsese să fie cunoscută în cercurile de spionaj din lumea occidentală, dura de prea mult timp, iar preşedintele îşi propusese să-i pună capăt. Dăduse ordine ca gruparea 21 August să fie imediat neutralizată, înainte de a putea lansa un nou atac contra intereselor americane sau – Doamne fereşte! — de a vinde dispozitivul Ahile unei puteri duşmane.

CIA ajunsese la concluzia că Papandreou, un asociat al lui Constantine Nomikos, era creierul din spatele atentatelor la adresa de 21 August. Dovezile sugerau şi implicarea sa în atacurile contra ambasadorului Avery şi a echipei sale. Pentru Harvath, probele incriminatorii nu păreau atât de clare pe cât şi-ar fi dorit – şi în nici un caz nu puteau sta la baza luării deciziei de a-l elimina pe individ, dar era soldat şi primise nişte ordine. Fusese trimis în Grecia pentru a-l elimina pe Papandreou cât mai repede cu putință şi pentru a recupera dispozitivul Ahile prin orice mijloace. Ca pentru a face misiunea şi mai urgentă, CIA aflase de curând că organizația 21 August găsise un cumpărător pentru dispozitiv – un iordanian rămas pentru moment neidentificat – şi că tranzacția urma să aibă loc cât de curând.

Sceptici în privința informațiilor adunate de americani din surse greceşti, Harvath şi-a privit dispozitivul tactic de la mână, un ceas Kobold[51], întrebându-se ce făcea ținta sa. Papandreou ar fi trebuit să ajungă deja.

Brusc, zgomotul valurilor mării izbindu-se de stâncile de pe plaja situată mai jos a fost acoperit de scrâşnetul unor roți pe aleea lungă de prundiş. Harvath şi-a pregătit puşca şi s-a făcut una cu pământul jilav. S-a rugat la Dumnezeu ca superiorii din Washington să nu fi făcut vreo greşeală.

Un Land Rover albastru a oprit în fața porților duble, mari ale casei. Portiera s-a deschis, şi Harvath a privit prin aparatul optic. Fără nici un folos. N-a putut zări fața şoferului. Va fi nevoit să aştepte ca omul să coboare din maşină.

— Norvegianule, poți identifica ținta? a auzit o voce venită de la mii de kilometri distanță, din sala pentru situații de criză[52] de la Casa Albă.

— Negativ, a răspuns Harvath. Rămâi pe

---

[51] Companie multinațională cu sediul în Germania, fondată în 1980 de Klaus J. Kobold, producătoare de aparate şi instrumente de monitorizare, măsurare şi control. (n.tr.)

[52] Încăperea din aripa de vest a Casei Albe în care se întruneşte Consiliul pentru Securitate Națională, pentru monitorizarea unor crize interne sau internaționale sau pentru a stabili linii de comunicații sigure cu persoane şi instituții din afară, inclusiv din străinătate. Este prevăzută cu echipamente de ultimă generație. A fost amenajată în 1962, la solicitarea preşedintelui Kennedy, după eşecul invaziei din Golful Porcilor, Cuba (n. tr.).

recepție.

Şi-a apropiat şi mai mult ochiul de binoclu, în încercarea de a-l identifica pe Papandreou şi de a-şi face apoi treaba, adică să apese pe trăgaci.

— Norvegianule, satelitul ne arată că în vehicul se află un singur, repet, *un singur* individ. Poți confirma identitatea subiectului? Este omul nostru?

Cei însărcinați cu problemele de comandă şi control din spatele frontului voiau întotdeauna să ştie tot ce se petrece pe câmpul de luptă. Harvath nu putea însă să le ofere, punctual, detaliile şi să acorde atenție deplină sarcinii sale, aşa încât le-a dat în chip de răspuns echivalentul politicos al expresiei *taci dracului din gură* vehiculat de agenții operativi de teren: „Eliberează firul".

Discuția din căşti a încetat, şi Harvath s-a concentrat asupra şoferului care se pregătea să iasă din Land Rover. Din locul în care se afla, era nevoit să-l aştepte să dea ocol maşinii şi să se îndrepte spre porțile duble ale vilei pentru a-l vedea bine şi a avea un unghi bun de tragere.

— Zece secunde până la identificarea subiectului, a rostit Harvath, mai mult pentru sine decât pentru bărbații şi femeile aflați în sala pentru situații de criză.

Încă trei paşi, se gândea Harvath, în timp ce bărbatul ocolea partea din față a maşinii.

Era foarte cald, şi stropi de transpirație se adunaseră pe fruntea lui Harvath. *Dar dacă nu*

acesta era omul?

Capul bărbatului a apărut în raza binoclului, şi Harvath a răsuflat adânc, apoi şi-a ținut respirația, dar a întârziat să apese pe trăgaciul puştii SR25. *Mai aşteaptă câțiva paşi,* şi-a spus. *Doar câțiva paşi.*

Deodată a răsunat o împuşcătură, şi ținta s-a prăbuşit cu fața la pământ, împroşcând cu sânge prundişul de pe alee.

— Ce mama… s-a trezit Harvath şoptind în microfon.

— Norvegianule, a auzit în căşti vocea din sala pentru situații de criză. Ce s-a întâmplat?

Harvath a scanat cu binoclul întreaga zonă, cât de bine a putut.

— La fața locului se află un alt trăgător, şi ținta a fost doborâtă. Cine este omul meu de sprijin?

— Eşti singur în această operațiune, i s-a răspuns de la Washington. Poți identifica ținta?

Harvath a privit prin dispozitivul optic la omul care zăcea pe alee.

— Negativ. Identificare certă imposibilă din poziția în care mă aflu.

După câteva clipe, vocea s-a auzit din nou.

— Norvegianule, îți vei schimba urgent poziția pentru a face identificarea.

— Subiectul este căzut cu fața în prundiş.

— Atunci du-te acolo şi întoarce-l cu fața în sus.

Harvath a încercat să-şi stăpânească furia.

— Avem un trăgător activ. Mai întâi, localizați-l.

— Negativ, Norvegianule, a spus vocea din sala pentru situații de criză. Nu avem cum. Imaginea în infraroşu din satelit nu te arată decât pe tine şi pe subiectul de lângă vehicul.

— Nici un semn de căldură de la o armă descărcată? a insistat Harvath, deşi şi ia că dacă ar fi existat un indiciu vizibil, i s-ar fi spus.

— Negativ. Nici un semn de încălzire.

Indiferent cine era trăgătorul, lucra foarte bine şi cu multă grijă.

Harvath era într-o mare încurcătură. N-avea cum să se apropie de aleea care ducea spre casă, cu celălalt lunetist aflat în continuare acolo, pândind orice mişcare.

Fusese instruit să se aştepte la surprize, dar apariția unui al doilea trăgător era o situație cu care nu se mai confruntase. Ideea că altcineva ar putea fi interesat de proiectul Ahile era însă perfect logică, nu că asta ar mai fi avut acum vreo importanță. Misiunea lui Harvath era identificarea individului căzut pe alee şi pătrunderea în vilă, unde se presupunea că era ascuns dispozitivul, iar, pentru a-şi îndeplini sarcina, avea nevoie de o diversiune.

La două sute de metri în larg îl aştepta *Amalia,* un trauler grecesc, vechi şi trecut prin multe, manevrat de singurii doi oameni din Grecia în care Harvath avea încredere, Ben şi Yannis Metaxas. Îl cunoscuse pe Ben pe vremea când echipa sa SEAL participa la exerciții comune cu flota grecească în

Marea Egee. Se împrieteniseră repede şi chiar şi acum, după atâția ani, Harvath îşi petrecea o mare parte din vacanță relaxându-se la barul lui Ben de pe una din plajele insulei Antiparos[53].

Harvath a schimbat frecvența radio şi a alertat nava *Amalia.* I-a povestit lui Ben ce se întâmplase şi i-a descris punct cu punct ce voia de la el. După patru minute şi jumătate, când Ben a trimis racheta semnalizatoare, Harvath se ridicase deja şi îşi începuse cursa spre vilă.

Nu şi-a pierdut timpul încercând să-l identifice pe subiect pe loc – ar fi fost sinucidere curată. În schimb, l-a prins pe bărbat de gulerul hainei, a deschis cu piciorul porțile duble şi l-a târât în curte. De abia după aceea l-a întors cu fața în sus. N-avea cum să-l confunde pe cel a cărui fotografie îi fusese arătată în repetate rânduri la Washington, în timpul instructajului. Constantine Nomikos. *Ce naiba căuta aici?* Harvath a examinat corpul. Rănile la cap provocau întotdeauna sângerări masive, şi, din câte se părea, individul pierduse mult sânge. Harvath se îndoia că avea să supraviețuiască.

— Fir-ar să fie! a mormăit el, cu răsuflarea tăiată.

Ce moment nepotrivit îşi alesese Nomikos pentru a-şi vizita vechiul amic! Schimbând din nou

---

[53] Mică insulă din arhipeleagul Cicladelor, aflat la sud-est de Grecia continentală (n. tr.).

frecvența, i-a informat pe cei din sala pentru situații de criză asupra ultimelor evenimente.

În absența unui alt vehicul în imediata vecinătate, i s-a ordonat să se concentreze asupra localizării dispozitivului Ahile. *Uşor de spus,* a gândit Harvath. Undeva, în apropiere, se găsea un ucigaş care fusese foarte probabil trimis la vila lui Papandreou în acelaşi scop ca şi el.

Cu cei doi frați Metaxas la bordul *Amaliei,* Harvath nu dispunea de nici un sprijin direct. Nu se putea baza decât pe el însuşi. Era ocupat cu armarea unei mine terestre, când felinarele care iluminau rândurile ordonate de măslini din curte s-au întunecat şi apoi s-au stins. Harvath era un vulpoi bătrân şi ştia că în meseria sa nu există coincidențe. Lunetistul tăiase curentul. Ceea ce nu putea să însemne decât un lucru – se pregătea să pătrundă în vilă. Trebuia să se mişte, şi încă repede.

Uşa de la intrare era descuiată, iar Harvath a intrat iute în casă şi a început să caute cabinetul de lucru. După cinci minute, descoperise seiful lui Papandreou. Ştia mai multe despre spargerea seifurilor decât majoritatea oamenilor, dar asta nu-i era acum de nici un folos. Ascuns în spatele unui panou fals se afla un seif Safari de proveniență americană, cel mai bun din câte existau. Singura soluție era să-l arunce în aer. Întrebarea era dacă adusese cu el suficient explozibil C4.

Având în vedere reputația de inexpugnabilitate a seifurilor Safari, Harvath s-a decis să folosească tot explozibilul pe care îl avea asupra sa. Dacă va supraevalua cantitatea şi va avaria dispozitivul Ahile, atunci asta era! Ştia că Washingtonul va fi oricum fericit să afle că echipamentul fusese scos din funcțiune.

S-a adăpostit în spatele biroului lui Papandreou şi a scos din țâțâni uşa seifului, printr-o detonație puternică. După ce fumul s-a risipit, s-a repezit şi a văzut că seiful era complet gol.

Oamenii de la CIA erau ferm convinşi că dispozitivul se afla în vilă – cel mai probabil în seiful lui Papandreou, un loc care se dovedise totuşi mult prea bătător la ochi.

Conştient că explozia îl alertase pe celălalt lunetist, Harvath s-a grăbit să iasă din încăpere şi a început să înainteze de-a lungul holului, cu puşca SR25 pregătită de luptă.

A trecut pe lângă mai multe camere şi tocmai se pregătea să depăşească bucătăria, când ceva i-a atras atenția şi l-a făcut să se întoarcă. În mijlocul podelei se afla un chepeng larg deschis. După ce a verificat dispozitivul de iluminat cu laser, montat la puşcă, s-a strecurat în bucătărie şi a început să coboare treptele de piatră ale pivniței.

Scara dădea într-un coridor cu tavan jos şi podea accidentată, iluminat de un şir de becuri goale, alimentate, din câte îşi putea da seama, de un generator situat în capătul opus.

Harvath ura tunelurile. Ofereau prea puțină protecție şi puteau fi uşor folosite în chip de pâlnii de către adversarii care urmăreau să-şi descarce arma drept în tine.

Ținându-se aproape de zid, a înaintat spre un soi de crăpătură din capătul coridorului. Trecuse de mult de terenul pe care se afla vila de deasupra şi simțea mirosul apei de mare, undeva la distanță.

A ajuns la crăpătură şi s-a târât prin ea. După treizeci şi cinci de metri, a ieşit într-o grotă luminată puternic, cu o fâşie subțire de plajă nisipoasă. Pe ea erau parcate două DPV[54]-uri Farallon[55] de ultimă generație, puternic înarmate. Slabele speranțe pe care Harvath le nutrise până atunci cu privire la nevinovăția lui Papandreou au început să se spulbere.

O explozie de scântei şi un sunet înalt, scârțâit, în capătul îndepărtat al plajei, i-au atras atenția. O siluetă îmbrăcată în negru tăia o cutie metalică proptită între două pietre mari, folosind, după toate aparențele, un fierăstrău circular. Primul instinct al lui Harvath a fost să-i informeze pe cei de la Washington, dar pierduse contactul radio în clipa în care intrase în pasajul subteran.

Prin cap îi treceau milioane de întrebări, şi

---

[54] Diver Propulsion Vehicle – vehicul subacvatic autopropulsat (n. tr.).

[55] Companie americană producătoare de DPV-uri, înființată în 1970 (n. tr.).

răspunsurile păreau să se afle, toate, pe plajă.

A găsit o cărare îngustă şi a coborât cu grijă, fără să scape din ochi silueta celui care se străduia să deschidă cutia metalică înțepenită între cele două pietre. După ce a simțit nisipul sub picioare, a continuat să înainteze tăcut ca o umbră.

Cu atâtea scântei care zburau în jur şi asurzit de scrâşnetul metalului pe metal, bărbatul în negru n-a observat prezența lui Harvath. Când Harvath l-a împuns cu țeava amortizorului în spate, individul în costum subacvatic a lăsat fierăstrăul să-i cadă din mână.

Harvath i-a ordonat să se întoarcă încet şi a încremenit de uimire când i-a văzut fața.

— Domnule ambasador Avery! Nu mai înțeleg nimic. Am crezut că sunteți mort.

Şocul inițial a fost înlocuit de un aer de aroganță şi putere, şi ambasadorul a replicat:

— După cum vezi, te-ai înşelat. Cine naiba eşti?

— Mă numesc Harvath. Am fost trimis de Pentagon să-i descopăr pe cei care v-au ucis.

— Pentagon? Tâmpiții ăia nu sunt în stare nici să-şi găsească fundul. Şi presupun că ți s-a cerut şi să recuperezi dispozitivul.

Ceva din privirea acelui om presupus a fi mort l-a făcut pe Harvath să se decidă să lase pentru moment inițiativa pe seama lui şi să facă pe prostul, până ce avea să descâlcească toate ițele.

— *Dispozitivul,* domnule?

— Nu încerca să mă fraiereşti. Dispozitivul.

Despre asta e vorba. Lasă arma şi dă-mi o mână de ajutor. N-avem prea mult timp la dispoziție.

— Unde e Papandreou?

Avery n-a răspuns, iar Harvath a repetat răspicat întrebarea.

— Unde e Papandreou?

— Cineva l-a dus să înoate, a spus ambasadorul, schițând un gest peste umăr, spre apă. Nu cred c-o să se întoarcă prea curând.

Harvath a privit spre locul unde plaja se oprea în apa adâncă a grotei. A desluşit, la câțiva zeci de centimetri sub apă, silueta unui bărbat legat în ceea ce părea a fi un lanț greu de ancoră. Piesele din puzzle începeau să se adune.

— Şi Nomikos? a întrebat el. Staţi, lăsați-mă să ghicesc. Cineva l-a ajutat să-şi scoată ceara din urechi.

— Cui îi pasă? Amândoi făceau parte din 21 August. Ceea ce contează acum e să scoatem dispozitivul de aici cât mai repede cu putință.

Lui Harvath i s-a ridicat părul pe ceafă. Nu-i plăcea deloc ce se întâmpla. A ațintit puşca SR25 spre pieptul lui Avery şi a ordonat:

— Ridicați mâinile!

— Ce naiba faci?

— Vă reţin.

— Nici să nu-ți treacă prin cap. Am o treabă de făcut şi, dacă mă împiedici, o să am grijă să te fac să arzi.

— Aşa cum aţi făcut şi la Atena?

Ambasadorul nu a răspuns. Singurul sunet care spărgea liniştea din grotă era zumzăitul generatorului.

— Ar trebui să vă împuşc pe loc, a continuat Harvath, în timp ce mintea îi lucra febril, încercând să reconstituie evenimentele. Aţi dus la moarte atâţia oameni nevinovaţi. Şi pentru ce? Pentru bani?

— O mulţime de bani, a auzit o voce în spatele lui. Douăzeci şi cinci de milioane, pe puţin.

Harvath s-a întors şi l-a văzut pe şeful serviciului de pază al ambasadorului, agentul CIA cu nume de cod Salvamar. Ţinea în mâini o puşcă FA-MAS[56] automată, cu scut împotriva căldurii, montat peste ţeavă. Era un bărbat imens – aproape de două ori mai solid decât Harvath – şi purta un combinezon de lucru cu sistem de protecţie la razele infraroşii.

Fără să vrea, Harvath a izbucnit în râs.

— Ce-i aşa nostim? a întrebat Salvamar.

— Mi-am amintit de gluma aia veche despre diferenţa dintre un BMW şi un porc spinos[57],

---

[56] Fusil d'Assaut de la Manufacture d'Armes de Saint-Etienne – puşcă de asalt de la fabrica de armament din Saint-Etienne. Este fabricată de firma franceză MAS, în prezent aparţinând concernului de stat Nexter, şi se află în dotarea armatei franceze (n. tr.).

[57] Glumă care circulă pe seama bărbaţilor posesori de maşini de lux, gen BMW sau Porsche, care îşi folosesc vehiculul pentru a agăţa femei. Gluma se bazează pe cele două înţelesuri ale termenului *prick,* respectiv „ţeapă"/„a da ţeapă" şi „penis" (în limbaj argotic) (n. tr.).

numai că, în cazul tău şi al ambasadorului, ţepii sunt într-adevăr pe afară.

Salvamar s-a îndreptat spre Harvath şi i-a şters zâmbetul de pe faţă, lovindu-l cu patul puştii în bărbie.

Harvath s-a clătinat şi a căzut în genunchi.

— Fiecare om trebuie să-şi vadă de treaba lui, a spus ambasadorul, luând armele şi echipamentul lui Harvath şi aruncându-le în apă.

— Şi treaba ta e să-l însoţeşti pe domnul Papandreou la o mică partidă de înot, a adăugat Salvamar, ţintindu-l în continuare cu puşca.

Harvath a scuipat sânge din gură şi a comentat:

— Nu-i o idee prea bună. Tocmai am luat masa.

— Foarte amuzant, şmechere.

— Mai bine mi-aţi spune de cât timp lucraţi pentru 21 August.

Ambasadorul a zâmbit.

— Nu noi lucrăm pentru ei, ci ei lucrează pentru noi. Asociatul nostru, domnul Papandreou, a făcut cu ceva timp în urmă o greşeală imensă, iar noi ne-am oferit să nu-l denunţăm, cu condiţia să fie ochii şi urechile noastre în cadrul organizaţiei.

— Şi Departamentul de Stat sau CIA ştiau de treaba asta?

— Sigur că nu, Papandreou era un bun mult prea preţios pentru a-l împărţi cu alţii.

— Aşadar, el a profitat de prietenia cu Nomikos pentru a fura dispozitivul?

— Exact, dar nici Nomikos nu e tocmai un înger.

Mai mult, e capul organizației 21 August.

Harvath a încremenit de uimire.

— Papandreou bănuia de mai multă vreme că fusese deconspirat, a continuat Avery. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, cei din organizație vor mirosi ceva şi vor încerca să-i vină de hac. De fapt, presupun că de asta a şi venit Nomikos aici. Aşa, privind retrospectiv, ar fi fost probabil mai bine dacă am fi scăpat de Papandreou mai de mult şi am fi fugit din Grecia, dar ştii cum e, mai aveam şi alte treburi de rezolvat şi oricum, niciodată nu-ți dai seama cum e mai bine decât când e prea târziu.

— Deci ați pus totul la cale împreună cu Papandreou? Dar cum ați făcut cu maşina ambasadei?

— Am aruncat înăuntru nişte cadavre, a răspuns Salvamar. Am înlocuit fişele noastre dentare cu cele ale indivizilor respectivi, am plasat gloanțe din pistolul de 45 mm în maşină şi am făcut totul scrum, aşa că tot ce au putut preleva au fost probele balistice.

Harvath a fost nevoit să recunoască ingeniozitatea planului.

— Şi toate urmele au dus spre 21 August. Ați jucat la ambele capete: banii şi dispozitivul, iar între timp V-ați pregătit să începeți o viață nouă, oriunde în lumea asta largă.

— Exact, a spus Salvamar.

— Şi ce-i cu acel cumpărător iordanian?

— Urmează să ne întâlnim cu el într-un hotel din Sicilia peste trei zile, a precizat Avery, aşadar, sper că înțelegi că trebuie să ne terminăm treaba aici urgent.

Salvamar a înşfăcat un lanț de ancoră de pe un paiet din apropiere şi a păşit spre Harvath. Harvath încerca să tragă de timp.

— Deci, asta e? Papandreou i-a păcălit pe Nomikos şi pe cei din organizația 21 August, pe urmă voi l-ați păcălit pe el şi V-ați trădat țara, apoi V-ați înscenat propria moarte şi acum vă pregătiți să vindeți dispozitivul unui individ care este, foarte probabil, un duşman al Statelor Unite?

— Bine zis, a replicat ambasadorul, luând puşca de asalt din mâinile Salvamarului, ocupat să-l lege pe Harvath cu lanțul de ancoră.

Harvath s-a repezit spre Salvamar, încercând să-i taie picioarele şi să-l prindă de braț, dar mişcarea a fost prea lentă, iar acesta s-a aruncat în stânga şi l-a lovit cu cotul în tâmplă, făcându-i să vadă stele verzi din nou. A căzut la pământ, iar firele de nisip care i s-au lipit de degete erau îmbibate nu de apa de mare, ci de propriul sânge.

Salvamar i-a legat repede încheieturile mâinilor şi gleznele cu lanțul de ancoră, apoi a început să se îndrepte, ba târându-l, ba cărându-l în spate, spre ochiul de apă sărată. Harvath se concentra cu toată forța asupra ideii de a rămâne în viață, dar nu reuşea să se elibereze din strânsoare.

A simțit cum uriaşul se forțează să-l ridice în aer

şi a ştiut că în câteva clipe îşi va găsi sfârşitul.

Pentru un fost membru al SEAL, înecul este una dintre cele mai dezonorante modalități de a muri, şi exact asta părea să-l aştepte.

Harvath s-a încordat din nou, făcând o ultimă tentativă de a-şi răsuci corpul. Decât nimic, era măcar dator să încerce să-l ia cu el în adâncuri pe ticălosul care voia să-l înece.

A numărat în gând până la trei, apoi şi-a smucit umerii înainte, cât de repede şi de tare a putut, în timp ce mâinile sale bâjbâiau, căutând să se agațe de hainele ucigaşului. A auzit o pocnitură, şi o durere sfâşietoare i-a săgetat brațul. Undeva, în străfundurile minții, a ştiut că ceva se rupsese în el, dar nu-i păsa. Tot ce conta în acel moment era să rămână în viață.

S-a încordat iar, încercând să se elibereze, şi a auzit o nouă pocnitură. După o clipă, picături de sânge au început să i se prelingă pe ochi. A privit în sus şi a văzut cum gâtul ucigaşului era prins într-o strânsoare şi sângele curgea peste tot. Într-o fracțiune de secundă, chiar înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, brațele puternice care îl târau spre moarte i-au dat drumul.

Într-o clipită, lanțul greu cu care era legat l-a tras la fund. Totul s-a petrecut atât de repede, încât abia dacă a avut timp să-şi umple plămânii cu aer. A încercat cu disperare să găsească malul şi să se târască în sus, dar fără folos. Nisipul era prea moale – cu fiecare mişcare, se îngropa şi mai

adânc în el.

Îşi simțea pieptul apăsat de o mie de tone de beton. Fiecare fibră din corp țipa după oxigen. Vederea i se înceţoşa spre colțurile ochilor şi a ştiut că în câteva secunde va deschide automat gura într-o ultimă tentativă, zadarnică, de a inspira aer, iar plămânii vor absorbi apă de mare.

S-a lăsat în voia sorții, dar chiar în acel moment a simțit o izbitură ciudată în spinare. Părea nasul unui rechin, ceea ce n-ar fi fost deloc surprinzător, având în vedere că grota se deschidea, foarte probabil, în mare.

O nouă izbitură, apoi alta. A simțit că este tras în sus. Şi-a încordat privirea, încercând să desluşească bestia, dar vederea i se întunecase aproape cu totul, iar apa era plină de sânge.

Animalul uriaş l-a împins în sus şi a avut strania senzație că străpunge o suprafață. S-a clătinat imediat sub efectul unui impact puternic şi a fost copleşit de aceeaşi durere îngrozitoare în partea de sus a brațului. A auzit apoi o pocnitură ca de armă, dar ştia că era zgomotul colților care sfâşiau oasele. Harvath şi-a spus că sfârşitul era aproape. În cele din urmă, s-a aşternut liniştea. Acea linişte adâncă, rece, care prevesteşte moartea.

În acea clipă, şi-a deschis brusc ochii şi a început să tragă cu nesaț aerul în piept. S-a smucit în apa puțin adâncă, mai întâi la stânga, apoi la dreapta, încercând să dea cu ochii de rechin.

— Uşurel, s-a auzit o voce de deasupra, şi două mâini bătute de vânturi s-au apucat să-i dezlege lanțul din jurul gleznelor şi încheieturilor.

Harvath şi-a ridicat ochii şi a zărit fața lui Ben Metaxas.

— Ben, ce mama…

— Stai liniştit, prietene.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Mi-e teamă că nu sunt un trăgător la fel de bun ca Yannis.

Harvath l-a privit fără să înțeleagă.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre brațul tău.

S-a uitat în jos, spre braț, şi a văzut o săgeată metalică lungă. Şi-a dat seama că un harpon sfâşiase gâtul Salvamarului. Rana sa era însă aproape la fel de gravă. Săgeata pătrunsese prin bicepsul stâng, aproape să-i perforeze coşul pieptului.

— A fost foarte greu să te scot din apă.

— Cum ai ajuns aici?

Ben şi-a scos masca şi labele de la costumul subacvatic, ținându-le ridicate deasupra capului.

— Am văzut că în larg se mai afla o barcă. Un bărbat a ieşit de aici, din grotă, şi a dus ceva la barcă. Şi când transmisia s-a întrerupt, ne-am hotărât să venim aici să te căutăm.

Harvath şi-a amintit brusc de Avery.

— Mai era un bărbat. Ce s-a întâmplat cu el?

— Bărbatul de pe plajă?

— Da.

— E mort, a anunțat Yannis, apropiindu-se de cei doi. L-am împuşcat cu asta, a adăugat, ridicând puşca Salvamarului.

— Şi cutia metalică? a întrebat Harvath, încercând să-şi controleze tremurul care punea încet stăpânire pe el.

— A căzut în tunel. Nu-ți face griji.

Harvath îşi făcea însă griji. Cutia trebuia pusă la adăpost.

— Avem nevoie de cutie. Du-te şi adu-o.

S-a prăbuşit pe plajă, în aşteptarea lui Yannis. În timp ce zăcea întins pe nisip, Ben i-a scos cu multă grijă săgeata din braț şi i-a bandajat rana. Întreaga procedură a fost incredibil de dureroasă.

Yannis întârzia să apară, iar Harvath se îngrijora tot mai tare. Iar când s-a întors, veştile nu erau deloc bune.

— N-am găsit cutia.

— Ce vrei să spui? a întrebat Harvath, în timp ce Ben îl sprijinea să se ridice în picioare.

— A dispărut.

— Nu se poate! Nu mai e nimeni altcineva aici în afară de noi.

— Ba nu! Am văzut o dâră de sânge care coboară în tunel şi urcă pe urmă spre bucătărie.

Stomacul lui Harvath s-a strâns ghem.

— N-avem ce face. Trebuie să mergem pe urmele ei.

A luat-o înainte, încercând să înainteze cât mai

repede prin tunel, pe coridorul care cobora, şi apoi în sus, pe scara care dădea în bucătărie. Dâra de sânge era acolo. Şi-a folosit dispozitivul de iluminat pentru a o urmări în casă şi apoi în curte, până la locul în care Constantine Nomikos îşi parcase Land Roverul, cu mai puțin de o jumătate de oră înainte. Nici urmă de Land Rover, dispozitiv Ahile sau Nomikos.

Instinctiv, a bâjbâit după stația radio, apoi şi-a amintit că ambasadorul Avery o aruncase în apă, împreună cu tot restul echipamentului.

Înfrânt, s-a rezemat de zidul exterior al curții. A încercat să-şi spună că un om atât de cunoscut ca Nomikos n-avea cum să se ascundă la nesfârşit. Avea însă destulă experiență pentru a şti că orice e posibil în viață dacă ai bani.

Şi tot din experiență mai învățase ceva: nu întotdeauna băieții buni ies învingători.

Raelynn Hillhouse

THRILLERELE DE SPIONAJ ale lui Raelynn Hillhouse sunt inspirate din extraordinara sa experiență de viață. Fostă contrabandistă, Hillhouse a avut de-a face cu unele dintre cele mai dure sisteme de securitate națională din lume. A fost urmărită, amenințată cu arma şi interogată din Europa Centrală şi până la granița dintre Uzbekistan şi Afganistan. Cu şase luni înainte ca serviciile secrete libiene să pună la cale atentatul asupra zborului Pan Am 103[58], unul dintre agenții lor a încercat să o recruteze. Ulterior, a primit o nouă propunere din partea unui alt guvern străin, dar a refuzat-o.

Mare iubitoare de intrigi din perioada Războiului Rece, Hillhouse este în ultima vreme tot mai fascinată de modul în care lupta contra terorismului a schimbat datele spionajului modern, introducând în arenă noi jucători şi diminuând rolul altora. Romanul său de debut, *Zona de ruptură,* un thriller a cărui acțiune se desfăşoară în perioada Războiului Rece, a fost extrem de bine primit de critică. Al doilea roman, *Surse externe,* este povestea unui agent al Pentagonului, care se infiltrează într-o corporație militară privată, suspectată de vânzarea de arme

---

[58] În 1988, explozia de la bordul cursei Pan Am 103, care făcea legătura dintre Londra şi New York, s-a soldat cu 270 de morți (n. tr.).

rechiziționate către teroriști. El devine ținta principală într-un război contra terorismului, cu o miză de miliarde de dolari, şi singura persoană în care are încredere este fosta logodnică, din nefericire angajată pentru a-l ucide.

În cursul documentării pentru *Surse externe,* Hillhouse a descoperit o serie de întâmplări puțin cunoscute publicului larg, care au ajuns să o obsedeze. Ştia că protagonista romanului, Stella, fusese implicată în primul atentat al fundamentaliştilor islamişti asupra Statelor Unite. În 1979, la două săptămâni după ce un număr de americani au fost luați ostatici în Iran, ambasada SUA din Pakistan a fost ocupată de islamişti extremişti şi rasă de pe fața pământului. Doi americani şi alți doi cetățeni de alte naționalități şi-au pierdut viața în timpul evenimentelor. Acest incident aproape uitat a constituit totuşi una dintre primele manifestări ale terorismului modern şi a marcat pentru totdeauna viața Stellei, eroina prinsă în țele unei complexe lupte globale.

CONSTRÂNGERI DIPLOMATICE

Islamabad, Republica Islamică Pakistan
21 noiembrie 1979

KHAN a AUZIT În DIFUZOARE vocea muezinului care îi chema pe credincioşi la rugăciunea de la miezul zilei, şi a început să pedaleze şi mai repede. Studenții se înghesuiau să între în moschei. A numărat doisprezece oameni care purtau cu toții

acelaşi tip de vestă tricotată, de culoare verde-închis, şi a zâmbit în sinea lui. Supraveghetorii îşi primiseră uniformele; armele aveau să fie distribuite după rugăciune. Şi-ar fi dorit să le dea personal instrucțiunile finale, dar ştia că ar fi fost riscant să fie văzut în campus. Însă nu-şi putea refuza rugăciunile alături de fratele său. Nu astăzi. Nu în cea mai importantă zi din viața lui. A sărit de pe bicicletă şi şi-a croit drum prin curtea înțesată de oameni. În timp ce se spăla la fântână, au auzit crâmpeie de conversație: „Moarte câinilor americani, moarte lui Carter, moarte sioniştilor". A văzut frunți încruntate, maxilare încleştate, ochi scăpărând. O furie contagioasă. Şi s-a simțit cuprins de o mare bucurie.

* * *

Aşezată în sala de aşteptare din incinta ambasadei americane, Stella vedea nu numai vitele care păşteau tufele uscate, ci şi poarta principală. Zeci de tineri tândăleau pe strada mărginită de copaci, părând să ignore ştirea privind asedierea Meccăi şi zvonurile potrivit cărora SUA şi Israelul se aflau în spatele cuceririi celui mai sfânt loc al Islamului. Nu putea decât să spere că scena pastorală n-avea să fie perturbată după rugăciunea de prânz.

Geamul ferestrei părea prea subțire pentru a fi blindat şi avea să se spargă la prima cărămidă aruncată. Fie arhitecții neglijaseră aspectele legate de securitatea ambasadei, fie antreprenorii locali

recurseseră la soluții mai ieftine. Stratul de fibre de sticlă antişoc avea bule de aer sub peliculă. Mintea îi revenea obsesiv la situația ostaticilor din Teheran, în timp ce zgâria cu vârful unghiei pelicula protectoare; se desprindea de geam cât se poate de uşor.

Un bărbat s-a îndreptat spre ea. Era mai înalt decât i se păruse la prima vedere, cineva căruia nu-i plăcea să-şi arate adevărata statură. Trăsături proeminente, constituție atletică şi o cicatrice pe brațul stâng, urmarea unei arsuri – soldat sau spion. Din câte şi-a dat seama, şi el îl aştepta pe adjunctul şefului filialei CIA.

— Ce creaturi ciudate, nu-i aşa? a comentat bărbatul, arătând spre vitele roşcate cu cocoaşă, vaci şi un bivol de apă. Acasă n-avem bovine Sahiwal[59].

Am cunoscut un tip din Panhandle[60] care a încercat să le adapteze la clima secetoasă. Au însă carnea foarte slabă şi iese din ele o friptură ațoasă şi tare.

— Eu sunt vegetariană.

---

[59] Specie de bovine de lapte cu cocoaşă, originară din localitatea Sahiwal din provincia Punjab, sud-estul Pakistanului, cunoscută pentru rezistența la clima uscată şi cantitățile mari de lapte pe care le dă (n. tr.).

[60] Partea nord-vestică a statului Florida, SUA, o fâşie îngustă de teren situată între Alabama, Georgia şi golful Mexic. Termenul *panhandle* („coadă de tigaie") este în engleza americană un substantiv comun care desemnează o porțiune strâmtă de pământ ataşată unei suprafețe mai mari (n. tr.).

— Iar eu sunt congresmanul Tom Rack.

Bărbatul i-a întins mâna, privind-o de sus până jos, de parcă ar fi admirat o junincă premiată.

— Stella.

S-a întors cu fața spre fereastră. Numărul celor strânşi în stradă trecuse acum de o sută şi creştea cu fiecare clipă. Unii purtau pancarte, ținute însă la picioare şi răsucite cu spatele, ca să nu poată fi citite.

Sunt în aşteptare.

Bernie Thompson a intrat în sala de aşteptare şi a salutat-o.

— Şi eu mă bucur că te revăd, a spus Stella, dar mi-e teamă că trebuie s-o lăsăm pe altă dată. Vreau să plec de aici înainte ca mulțimea să înceapă să se agite. N-am chef să mă trezesc implicată într-o situație ca aceea din Teheran.

— Tocmai m-am întors cu Welch din oraş. E linişte, nu sunt demonstrații şi totul pare în regulă.

— Ia uită-te mai bine!

O jumătate de duzină de autobuze ale Companiei de Transport Punjab oprise în stradă. Pasagerii stăteau cu nasurile lipite de geamurile murdare.

— Trebuie să trimit o telegramă urgentă, a spus Thompson. Am însă ceva de discutat cu tine. Mă întorc în două minute. Două minute, nu mai mult.

Mulțimea se înghesuia în jurul lui Khan, ocupând fiecare centimetru pătrat de spațiu. Abia putea să respire, dar continua să țipe din toți rărunchii: „Moarte câinilor americani”. Îşi agita pumnii în ritm cu masele de oameni a căror furie părea să zguduie zidurile ambasadei. „Moarte americanilor.” Cuvintele se transformaseră într-o incantație, şi gândurile despre misiunea sa, despre familie şi despre orice altceva îi zburară din minte. „Moarte americanilor.” Acum avea un singur gând. Şi era una cu masele.

Moarte americanilor.

„Moarte Americii”, a clamat cu răsuflarea întretăiată. Mulțimea a început să se mişte, luându-i pe sus. A înaintat cu paşi mici, fără să vadă pe unde calcă, dar sigur că se îndrepta spre ambasadă, spre americani. În timp ce treceau de poartă, mulțimea s-a îmbulzit şi mai tare, strivindu-i pieptul. Continua să strige gâfâind: „Moarte Americii”.

Mobilierul din cabinetul lui Thompson era american, dar finisajele, în mod cert, locale. Stella sesizase de mult că sistemele de pereți din gips carton nu erau punctul forte al meşterilor din Lumea a Treia, mai obişnuiți cu structurile cu un singur perete, specifice regiunilor tropicale. În câteva locuri, prin tencuiala subțire se zăreau goluri în ipsos, iar, într-un colț, perete de gips carton nu ajungea până la tavan. Thompson era aşezat la birou, dar Stella a preferat să rămână în

picioare, supraveghind de la înălțime străzile agitate. Şi-a dat seama că mai mulți indivizi purtau veste de vânătoare kaki. A privit mai atent şi a văzut cum unul din ei manevrează un walkie-talkie.

— Bernie, tipii au un sistem de comandă şi control. Gata, nu mai stau nici o clipă aici.

Telefonul de pe biroul lui Thompson a sunat.

— Stella, ai răbdare un minut. Lasă-mă să verific care e situația la poarta din spate, a spus Thompson, apoi a tăcut, ascultându-l pe cel cu care vorbea la telefon. Aşa de mulți? a adăugat. Şi ce se întâmplă la intrarea de serviciu?

Trăsăturile feței i s-au înăsprit brusc, ca şi cum muşchii faciali îşi duceau propria bătălie.

— Trimite un om pe acoperiş, vreau să ştiu exact cum stăm.

— Bernie, a rostit Stella, apropiindu-se de birou şi ridicând o mână pentru a-i atrage atenția. Unii din ei au puşti Enfield.

Puşca cu închizător manual contribuise decisiv la începutul secolului al XX-lea la păstrarea unității Imperiului Britanic şi rămăsese un simbol pentru foştii supuşi ai Majestății Sale. Folosită de oameni bine instruiți, era şi acum o armă deosebit de periculoasă.

Thompson a continuat discuția telefonică.

— Ai auzit, Gunney? Puşti Enfield. Cunoşti regulile de angajare a forțelor. Dacă cei de la

DCMA[61] nu le-au schimbat cumva între timp, nu avem dreptul să ripostăm decât pentru a ne apăra. Noroc, zise şi trânti telefonul. Ei bine, Stella, se pare că vom avea parte de ceva acțiune astăzi.

Au privit împreună pe fereastră masele care se adunau în număr tot mai mare.

Deocamdată, toată lumea rămăsese în spatele baricadei de tubulaturi metalice care împrejmuia complexul ambasadei. La porți era o adevărată ambuscadă, dar două femei păreau că îi fixează cu privirea. Deodată, una din ele a făcut un pas în lături. Metalul a sclipit în soare, şi Stella a înțeles ce se întâmplă.

— Culcat!

L-a placat pe fundaşul de fotbal american din liceu şi s-au ghemuit amândoi în spatele biroului. Fereastra a explodat. Alicele au împroşcat peretele. Câteva cioburi din geam au căzut înăuntru, dar cele mai multe s-au oprit în peretele de gips.

Au privit la peretele spart, apoi s-au uitat unul la celălalt. Stella a sesizat pe fața lui un scurt moment de teamă. Bărbatul şi-a închis ochii o clipă şi şi-a scuturat tăcut capul. Apoi şi-a reluat aerul de agent operativ călit şi neînfricat.

---

[61] Defense Contract Management Agency (Agenția de Management a Contractelor Apărării) - agenție guvernamentală americană care urmăreşte îndeplinirea contractelor administrative pentru Departamentul de Stat al Apărării şi alte instituții federale (n. tr.).

Uşa cabinetului a fost dată de perete, şi Rack s-a apropiat, târându-se pe podea.

— E cineva rănit?

Stella a tras obloanele mai jos şi a stins luminile.

— Eu, una, sunt bine. Bernie?

— Sunt OK.

— Ai vreo armă pe aici? a întrebat Stella. Vreau să dobor trăgătorul. Eu nu lucrez la ambasadă şi n-am obligaţia de mă conforma regulilor.

— Nici eu, a intervenit Rack. Dă-mi orice armă ai la îndemână.

— Împuşcăturile vor incita şi mai mult mulţimea, a ripostat Bernie.

Strigătele pătrundeau acum în încăpere prin fereastra spartă.

— Avem nişte arme în lăzile puşcaşilor marini. Exclusiv pentru autoprotecţie. Aţi înţeles?

S-a aplecat şi a deschis un sertar al biroului din care a scos un lanţ de chei şi i l-a aruncat Stellei.

— Nu uitaţi, vă aflaţi sub comanda mea. Pregătiţi-vă, iar între timp eu o să mă ocup de protejarea agenţilor mei.

Culcat cu burta pe covor, Bernie a format combinaţia de la seiful din perete. L-a deschis, a scos o cutie plină de fişe şi s-a grăbit spre aparatul de tocat hârtii. Le-a îndesat în maşina care scotea mârâieli furioase, gata să se înece.

O cărămidă a zburat în încăpere. Stella a tresărit, dar a continuat să înainteze încet spre lada cu arme. A descuiat-o, i-a pasat lui Rack o

carabină Winchester 1200 cu percutor şi şi-a luat şi ea una. A apucat patul armei cu mâna dreaptă şi a îndreptat țeava spre tavan. A deplasat piesa culisantă din lemn, înainte şi înapoi pentru a verifica dacă arma era în stare de funcționare. Rack îi aruncă o privire lacomă. „Nici să nu-ți treacă prin cap, domnule congresman.” îi aruncă un zâmbet şi mai pompă o ultimă dată. „Da, da, nici să nu-ți treacă prin cap…”

Khan era pierdut în mijlocul mulțimii – între oamenii lui. Bănuia că acum se adunaseră cu miile, dar nu-i putea vedea decât pe cei care se înghesuiau în el. La numai zece metri în față a zărit un palisandru înalt, un bun punct de observație dacă ar reuşi să urce până la prima ramificație.

Strigătele erau foarte puternice, dar i s-a părut că aude o împuşcătură. A încercat să-şi croiască drum spre copac, mai întâi cerându-şi politicos scuze, apoi împingând şi îmbrâncind şi el, până ce s-a lovit de un nou zid de trupuri – înfierbântate, asudate, urât mirositoare. Mulțimea se strângea în jurul lui ca un piton. Şi-a ridicat pumnii în aer şi a icnit: *Moarte Americii.*

* * *

Stella a ascultat strigătele repetate, sacadate, transformându-se treptat într-un vuiet de furie necontrolată.

— Cât am urcat până aici am numărat trei

puşcaşi marini. Să înțeleg că nu aveți camere de supraveghere pe acoperiş?

— Ba da, avem două, câte una la fiecare intrare, şi şase puşcaşi marini, a răspuns Bernie.

Rack a strâmbat din nas.

— Până şi magazinul Wal-Mart din Tulsa are un sistem de securitate mai bun.

A încărcat toată magazia cu cartuşe.

— Guvernul local ne asigură protecția poliției.

— Aşa cum ne-a protejat şi la Teheran? a întrebat Rack.

Câteva împuşcături au răsunat în succesiune rapidă. Stella s-a trântit la podea, deşi ştia că, în situația dată, n-avea cum să se ferească. Când focul a încetat, a ridicat capul şi a aruncat o privire pe fereastră. Mii de pumni se agitau în acelaşi ritm cu incantațiile. Lângă poartă, un grup separat de oameni se mişca la unison înainte şi înapoi. Un berbece a izbit o coloană de cărămidă. Bucăți de cărămidă şi mortar au zburat prin aer.

— Au pătruns în incintă. Care e planul în cazuri de urgență?

Stella l-a tras pe Bernie de braț. Bărbatul era ocupat: smulgea foile din dosare, arunca mapele pe jos şi îndesa hârtiile în aparatul de tocat.

— Coborâți la subsol şi aşteptați acolo echipele de salvare. Nu trageți decât ca să vă apărați.

Stella a încuviințat din cap. Era ferm hotărâtă să ajungă acolo, chiar dacă va fi nevoită să dea foc clădirii pentru a-i ține departe pe protestatari.

Nimeni n-avea s-o ia pe ea ostatică.

„Moarte Americii”, striga toată mulțimea la unison, cu excepția protestatarilor pătrunşi în ambasadă, răspândiți acum peste tot. Mulți alții împingeau din spate, căutând să-şi facă şi ei loc. Khan a fost luat pe sus. În fața unui dud, rândurile s-au rupt, şi Khan a reuşit să se cocoațe în pom. S-a încovoiat pentru o clipă, apoi şi-a recăpătat suflul şi a încercat să-şi limpezească gândurile. Nu-şi propusese să participe efectiv la revolte, ci doar să le instige. Trecuse însă prin destule ploi musonice pentru a şti cât de inutil era să te opui forțelor dezlănțuite.

Moarte americanilor.

Stella era în plină formă, dar a ajuns la subsolul înțesat de oameni cu respirația întretăiată. În încăpere se aflau peste o sută de oficiali americani, dar și pakistanezi, care lucrau pentru ambasadă. Unii stăteau în picioare, alții pe podea, dar toți contribuiau la aerul închis. Stella şi-a îndreptat țeava spre tavan şi l-a urmat pe Thompson în camera de cod a CIA, făcându-şi drum printre oameni, atentă să nu calce pe cineva.

În interiorul camerei mici, congresmanul Rack spărgea computerele şi restul aparaturii cu un ciocan. Zgomotul reverbera dincolo de pereții din oțel. Stella ştia că agenții CIA nu-şi distrugeau aparatele criptografice decât în cazul în care

considerau că se află în pericol iminent de a fi capturate. *Nu era deloc bine.*

S-au înghesuit cu toții în cameră, iar Rack s-a oprit şi i-a privit.

— Mă bucur să te văd, Bernie. Să ştii că nu-mi face nici o plăcere să fiu ofițerul cu cel mai înalt grad de aici.

— Am făcut tot ce am putut pentru agenți, dar nu sunt deloc sigur c-am reuşit să distrug toate statele de plată, a comentat Thompson. Vreo veste de la guvernul pakistanez?

— Bill a fost pus la zid de Ministerul de Externe. L-am strâns pe Babar cu uşa şi ne-a promis că va trimite un mesager la preşedintele Zia[62]. E pe undeva, pe drum, cu bicicleta.

— Cu bicicleta! Tehnologie înaltă, ce mai! Şi generalul Ahktar?

— Doar îl ştii pe Zia. Oriunde merge preşedintele, generalii îl urmează – asta ca să prevină o nouă lovitură de stat.

Stella stătea neplăcut de aproape de Thompson.

— Deci, care-i planul de evacuare? Există vreo trapă de salvare în acoperiş? a întrebat ea.

— Predecesorul meu a instalat una, dar nu vă bazați pe puşcaşii marini, a răspuns Thompson. Depindem de guvernul local…

— Dictatorul cu bicicleta? a intervenit Stella. Nu

---

[62] Generalul Muhammad Zia-ul-Haq (1924-1988), preşedinte şi conducător militar al Pakistanului între 1977 şi 1988 (n. tr.).

urmăriți ce se întâmplă în politică? I-am tăiat ajutorul militar după ce l-au eliminat pe Bhutto[63]. Aşa că e nevoit să-i suporte pe fundamentalişti. Doar nu vă închipuiți c-o să-i toarne ca să ne dea nouă o mână de ajutor? Ar fi sinucidere curată, chiar şi pentru un dictator militar. Nu-i aşa, domnule congresman?

Rack a încuviințat.

— Da, nu va face nimic care să ducă la destrămarea partidului. Dacă aş fi în locul lui, m-aş face că nu văd şi aş aştepta ca lucrurile să se rezolve de la sine, adică protestatarii să dea foc ambasadei şi noi să ardem, împreună cu toți ceilalți.

— Ce naiba ați vrea să fac? a ridicat vocea Thompson, după care a tras adânc aer în piept şi a revenit la tonul său monoton şi echilibrat de birocrat. Planul nostru de urgență prevede adăpostirea aici în aşteptarea echipelor de salvare.

Planurile astea au fost valabile înainte de Teheran. În momentul de față suntem ca nişte rațe azvârlite într-o oală mare de fier, iar apa stă să dea în clocot din clipă în clipă. Trebuie să trecem în ofensivă înainte ca protestatarii să primească

---

[63] Zulfikar Ali Bhutto (1928-1979), preşedinte al Pakistanului între 1971 şi 1973 şi prim-ministru între 1973-1977, fondator al Partidului Popular Pakistanez (PPP). A fost condamnat la moarte de Curtea Supremă şi executat pentru a fi autorizat uciderea unui oponent politic ca urmare a ordinelor primite de la preşedintele Muhammad Zia-ul-Haq (n. tr.).

întăriri. Să menținem controlul asupra clădirii sau măcar să…

Un puşcaş marin în uniformă şi purtând o puşcă le-a întrerupt discuția.

— Domnule, am un om înconjurat de rebeli la postul nr. 2. Au smuls grilajul de la fereastra sălii de mese şi pătrund pe acolo în clădire. Sunt peste tot. Domnule, cer permisiunea de a utiliza forța.

— Numai ambasadorul Hummel sau King de la DCMA pot autoriza folosirea forței, a replicat Thompson.

— Ce porcărie! a exclamat congresmanul.

Thompson a arătat cu degetul spre Rack.

— Închide uşa, îi zise, apoi adaugă: Gary, ați dat de Hummel sau de King?

— Au plecat acasă să ia prânzul chiar înainte să înceapă distracția. Diplomații din camera de alături tocmai vorbesc cu ei la telefon. Dar îl ştiți pe Hummel. N-o să fie de acord cu utilizarea forței şi ne va lua o veşnicie să-l convingem.

— Domnule, a intervenit puşcaşul marin, omul de la postul nr. 2 este sergentul Molson. Soția lui tocmai a născut gemeni.

— Bernie, a spus Stella, n-ai cum să lucrezi simultan pentru două instituții. Ai de gând să laşi prudența diplomatică să-ți păteze reputația de agent operativ?

Thompson şi-a muşcat buzele şi a privit-o chiorâş. Stella şi-a dat seama că, în acea clipă, o ura.

— Am o puşcă Dragunov cu lunetă în colecția privată a Agenției, a spus el. Ia-o şi fă ce ai de făcut, dar în liniște.

— Cea mai eficientă soluție de management al resurselor ar fi să mă scoateți pe mine şi pe Dragunov la aer curat, pe acoperiş, a sugerat Stella.

— Dumnezeule! Doar n-ai de gând să tragi de pe acoperişul unei ambasade americane.

— Ascultă! Eu, una, nu exist, puşca Dragunov nu există, aşa că nu văd care e problema.

— O să-l ajuți sau nu pe Molson?

— La stați.

Rack ridică mâna, de două ori mai mare decât a Stellei.

Ți-ai ieşit din minți, Bernie? Vrei s-o trimiți pe fata asta să facă muncă de bărbat? Dă-mi mie puşca.

Stella s-a înroşit la față.

Ai tras vreodată cu o puşcă dintr-asta, domnule congresmen?

Nu e nevoie de un lunetist de meserie pentru a împrăştia nişte demonstranți aflați la treizeci de metri.

— Dar e nevoie de cineva care să ştie să îmblânzească un dragon în interiorul unei clădiri.

Thompson a descuiat un dulap şi a scos o cutie neagră lustruită. Stella a întins mâna s-o ia. La fel şi Rack.

— Scuze, Rack, a spus Thompson înmânând-o

Stellei. Ea e omul potrivit pentru treaba asta. Dar nimeni n-o să te oprească să verifici holul, să vezi dacă totul e în ordine înainte ca Stella să plece. A scos o grenadă fumigenă şi o mască de gaze şi i le-a dat Stellei.

Stella s-a întors spre puşcaşul marin.

— Aveți veste de protecție?

— Nu, doamnă, nu în sala asta.

— Poți să mă pui în contact prin radio cu sergentul?

— Nu, doamnă. Ținem însă legătura telefonic.

— Transmite-i să folosească gazul lacrimogen la semnalul meu şi pe urmă să fugă cât îl țin picioarele spre subsol.

— Care e semnalul?

— O să-şi dea el seama.

Aşa cum o să-mi dau şi eu.

Stella a smuls un elastic lung de deasupra unui fişet. Rack a urmărit-o prinzându-şi părul lung până la umeri într-o coadă de cal. Câteva fire răzlețe i-au căzut pe față. Acum, fata era gata să facă o treabă de bărbat.

Khan şi-a zgâriat brațul în timp ce se urca în dud. De sus vedea mulțimea, de peste zece mii de suflete, în toată splendoarea ei. Alte trei autobuze se apropiau şi aveau curând să descarce alți oameni. Nu voiseră decât să aprindă scânteia revoluției islamice; nimeni nu-şi închipuise că vor ajunge atât de departe încât să ocupe ambasada, la fel ca frații şiiți din Teheran. Consideraseră

protestul de azi drept un eveniment singular, dar dacă vor reuşi să ia ostatici, îi vor lua faţa ayatollahului Khomeini64, care o apucase pe căi greşite, iar masajul lor îi va însufleţi pe fraţii din lumea întreagă. Iranienii cuceriseră ambasada americană cu numai cinci sute de oameni. Ei erau de zeci de ori mai mulţi şi numărul creştea în continuu. Păcat că studenţii săi erau atât de dezorganizaţi, dar va avea el grijă să schimbe toate astea.

Rack a ieşit primul din camera de la subsol, cu puşca sprijinită de umăr.

Liber, a spus el, după ce a cercetat holul.

Stella s-a strecurat pe lângă el şi a aşezat cutia cu puşca Dragunov şi carabina pe podeaua acoperită cu linoleum.

---

64 Ruhollah Musavi Khomeini (1902-1989), unul dintre cei mai mari lideri politici religioşi ai lumii musulmane, a condus Iranul cu o mână de fier în perioada 1979-1989. După ce protestele populare au dus la alungarea şahului Iranului (ianuarie 1979), Khomeini s-a întors din exil, preluând puterea la 11 februarie 1979. Noua Constituţie a transformat ţara într-o republică islamică în cadrul căreia liderul spiritual avea ultimul cuvânt. Pe 1 noiembrie 1979, ayatollahul şi-a chemat concetăţenii să demonstreze împotriva Americii şi a Israelului. La 4 noiembrie, ambasada SUA a fost ocupată de mai multe sute de studenţi revoluţionari iranieni, un număr de 66 de diplomaţi şi alţi cetăţeni americani fiind luaţi prizonieri. „Criza ostaticilor" a durat 444 de zile. Au fost eliberaţi pe 20 ianuarie 1981, după moartea şahului. Acest gest de sfidare a Statelor Unite, denunţate de Khomeini drept „Marele Satan" şi „duşmanul Islamului", a reprezentat un eveniment fără precedent în istoria relaţiilor diplomatice moderne şi expresia cea mai spectaculoasă a Revoluţiei fundamentaliste iraniene (n. tr.).

Mulțumesc, domnule congresmen. Puteți să vă întoarceți.

Rack nu s-a mişcat. Stella a presupus că voia să arunce o privire la puşca cu lunetă. A descuiat cutia.

— OK, uite-o, e o frumusețe, dar acum trebuie să vă retrageți.

— Nu plec nicăieri până nu mă asigur că puştiul ăla e teafăr.

Stella a trântit capacul cutiei.

— Bun, atunci mergeți după mine şi nu-mi stați în cale.

A intrat în primul birou şi a ascuns puşca Dragunov în spatele unui cuier, acoperind-o cu un pulover.

— Ce naiba faci?

Stella a apucat masca de gaze cu ambele mâini şi a tras de partea din față cu degetele mari, lărgind-o. Şi-a aşezat bărbia în locaş, şi-a tras masca peste față şi cureaua peste cap, apoi şi-a potrivit partea centrală. Mulțumită, a scos-o şi a tras cureaua peste lentilă.

Rack şi-a potrivit şi el masca.

Tipul se pricepe.

Stella a scos tot ce avea în geantă şi a îndesat înăuntru grenada şi jumătatea de mască. A luat mitraliera de jos.

— Ce-ai vrut să zici cu îmblânzirea dragonului? a întrebat Rack.

— Numai un prost ar prefera Dragunovul

mitralierei într-o luptă de aproape.

Stella a sprintat spre scară, cu părul fluturându-i în coadă.

— Ca să tragi cu Dragunovul, ai nevoie de vânt bun din spate şi de soare în faţă. E ca o pasăre sălbatică. Nu-l poţi ţine în colivie.

Stella a coborât scările, a privit în sus spre camera de supraveghere, şi apoi prin ferestruica dreptunghiulară a uşii care dădea spre ieşirea de incendiu. În hol erau cinci oameni, din care doi cu puşti Enfield, o alegere proastă pentru o luptă în interior. Un bărbat încerca fiecare uşă, căutându-le pe cele neîncuiate. A apăsat pe o clanţă şi a făcut semn celorlalţi să ia poziţie. Unul dintre arabi a trântit uşa de perete cu o mişcare de kung fu. Grupul a năvălit în încăpere. Un bărbat a rămas afară, cu puşca ţintită spre hol.

Rack a şoptit:

— Putem să-i scoatem pe toţi din luptă.

— N-ar fi corect. Nu sunt decât nişte studenţi.

— Or fi, dar au puşti în mână şi degetul pe trăgaci.

Rack a ridicat arma.

Stella şi-a aşezat mâna pe ţeava puştii lui Rack şi a dat-o la o parte.

— Habar n-au ce fac.

S-a întors spre camera de supraveghere şi a văzut cu coada ochiului o mişcare. Şi-a apropiat repede capul de ferestruică. Dintr-un birou ieşeau două femei, urmate de trei bărbaţi înarmaţi. Una

din ele purta haine islamice tradiționale, cealaltă avea o tunsoare à la Farrah Fawcett şi fustă scurtă.

Primul ostatic american.

— Fir-ar să fie! a şoptit Stella.

Inima îi bubuia în piept, pulsând în tot corpul. Şi-a amintit instrucțiunile primite de la tatăl ei. *Creează imaginea pe care vrei ca ei să o vadă.* A luat grenada fumigenă, i-a scos cuiul şi a aruncat-o pe scări.

— Pune-ți masca. Acum!

— Ai înnebunit?

Rack şi-a tras masca pe față.

După câteva clipe, din grenadă a început să iasă un fum alb. Stella a privit din nou spre camera de supraveghere, şi-a întins ambele brațe paralel cu podeaua şi şi-a lovit urechile cu pumnii de trei ori, ca şi cum ar fi făcut exerciții pentru bicepşi. S-a rugat în gând ca sergentul Molson să fi urmărit imaginile şi să fi recunoscut semnalul de atac cu gaze.

Fumul s-a răspândit pe scări.

— Foc! a strigat Stella în urdu, apoi şi-a aşezat bărbia în locaş, şi-a tras masca pe față şi a expirat. Atentă să nu inhaleze vaporii de fosfor, a deschis uşa atât cât să permită norului de fum să iasă. Cu o mişcare specifică unui jucător profesionist de cricket, a prins mitraliera de țeavă şi a lovit cu patul puştii grenada fierbinte, trimițând-o pe hol. S-a strecurat de-a lungul coridorului şi a izbit din

toate puterile geamul alarmei de incendiu. Un țârâit asurzitor a răsunat în hol. Apoi s-a retras.

Un bidon cu gaz lacrimogen s-a rostogolit pe podeaua din hol. După câteva clipe, gazul lacrimogen s-a amestecat cu fumul. Prin ceața groasă, protestatarii s-au ciocnit unii de alții, încercând să iasă din clădire. Puşcaşul marin s-a repezit pe scări, conform ordinelor.

— Ajutor! a strigat americanca.

Stella a alergat spre ea. Femeia pakistaneză o strângea în continuare de mână. Stella şi-a înfipt degetul mare în adâncitura dintre degetul mare şi arătătorul femeii, apăsând până a dat de os. Femeia a slăbit Strânsoarea.

Rack a apărut ca din neant. A luat ostatica de mână şi a condus-o spre scară.

Stella a răsucit brațul pakistanezei, apăsând în jos şi obligând-o să se aplece în spate. Femeia n-a mai opus rezistență. A împins-o spre scară. Fumul ajunsese şi aici, dar era incomparabil mai bine decât în hol.

Ajunşi la etajul doi, Rack şi-a scos masca.

— Ce naiba vrei să faci cu femeia asta?

— S-o țin ostatică. E prizoniera mea.

Stella a escortat-o pe pakistaneză spre biroul unde îşi lăsase puşca Dragunov. I-a dat drumul, iar femeia s-a prăbuşit la podea, într-un acces de tuse. Neputincioasă, abia ținându-şi capul, a început să vomite din cauza gazului lacrimogen. Stella a calculat că avea la dispoziție câteva

minute în care nimeni n-o s-o deranjeze. S-a ghemuit în spatele ferestrei şi a aruncat o privire afară, apoi s-a târât spre uşă ca să o încuie.

A sesizat o mişcare pe hol. S-a oprit şi a ridicat arma.

— Prieten!

Vocea adâncă a lui Rack a bubuit, acoperind zgomotul făcut de alarma de incendiu.

Stella şi-a coborât puşca, de acum sigură că omul avea pregătire militară.

— Mută-ți fundul ăla frumos de aici, a spus Rack. Du-te în subsol. Nu ştiu ce Dumnezeu e în capul tău, dar poți să fii sigură că femeia luată ostatică nu valorează nici cât o ceapă degerată pentru ceilalți.

— Dacă tot eşti acolo, verifică ce se întâmplă pe hol.

Stella a privit de jur-împrejur. Mobilierul standard nu oferea cine ştie ce alternative.

— Mulțimea de jos o să te sfâşie în bucăți, a prevenit-o Rack.

— Uite care-i treaba. Ştii la fel de bine ca şi mine că vor jefui ambasada şi pe urmă îi vor da foc. Poate că mă înşel, dar n-am chef să mai rămân aici nici o secundă.

A scotocit într-un sertar. Provizii de ciocolată Snickers şi o pungă de cereale, ascunse în spatele unei cutii cu bani. A rupt ambalajul unei ciocolăți şi a muşcat din ea. I-a aruncat lui Rack un Snickers şi şi-a îndesat restul de ciocolate în gură.

— Eşti nebună de legat, a spus Rack îndreptându-se spre fereastră şi trăgând obloanele.

— Mănâncă. Dacă tot te ții după mine, află că nu vreau să-ți scadă nivelul de zahăr în sânge din cauza mea.

A privit spre femeia care continua să vomite.

— Cine naiba eşti? a întrebat Rack.

— O fată care are nevoie de vânt bun din spate şi soare în față.

I-a aruncat un zâmbet, apoi a deschis uşa unui fişet metalic.

— Am de gând să ies vie de aici, a anunțat ea. A dat peste o rolă de bandă adezivă. Bun, cred că va trebui să mă mulțumesc cu asta.

— Nu-mi place deloc să-i las pe ceilalți în subsol.

— Până la următoarele alegeri ai timp s-o dai cotită. Dacă aş putea să-i salvez, aş face-o. Bernie este ofițerul cu rangul cel mai înalt, aşa că e nevoit să rămână. Iar ceilalți sunt diplomați. Vor prefera să fie luați ostatici decât să opună rezistență.

O cărămidă a lovit obloanele trase. Stella n-a tresărit, doar a ridicat privirea. S-a târât până la femeia care continua să verse şi a bătut-o uşor pe spate pentru a o linişti, în timp ce îi trăgea voalul gri subțire de pe cap. A continuat să-i vorbească lui Rack.

— Dacă vrei să vii cu mine, caută-ți ceva de îmbrăcat. Sunt sigură că vei găsi nişte donatori printre cei care orbecăie pe aici.

A tuşit. Fumul şi gazul lacrimogen începuseră să urce la etaj.

— Încuie uşa după tine. Şi nu uita să iei o puşcă Enfield. O să ne prindă bine.

Stella a legat-o pe pakistaneză şi şi-a tras pe cap *jilbabl-ul,* începându-şi transformarea într-o modestă femeie musulmană. Brațele îi ieşeau cu vreo zece centimetri din mâneci, iar tivul se oprea între genunchi şi glezne, la o lungime scandaloasă pe care avea să încerce s-o mascheze mergând aplecată. Şi-a legat voalul în jurul feței, nelăsând nici un fir de păr nedescoperit.

Se pregătea să iasă, când Rack s-a întors ținând în brațe un morman de haine albe şi o puşcă veche, pe care le-a azvârlit pe un birou.

— Să sperăm că una din pijamalele astea pakistaneze o să-mi vină bine.

— Eşti singur?

— Da, nu-mi place să iau ostatici, nu fac decât să te încurce. Şi-a vârât mâna într-o mânecă.

Cusăturile au cedat. A luat cealaltă haină şi abia a reuşit să-şi bage mâinile mari ca nişte lopeți prin deschizătura îngustă.

— Fir-ar să fie! mai bine rămâneam jos, cu diplomații. Le-am lăsat armele şi le-am spus să încuie uşa.

Stella ştia că până şi protestatarii cei mai înrăiți se codeau să dea foc clădirilor, dar s-a grăbit cât a putut. N-a rămas în biroul lui Thompson decât atât cât a fost nevoie ca să folosească trusa de

machiaj CIA pentru a-şi înnegri faţa şi a da cu vopsea pe părul blond al lui Rack şi pe cicatricea lui lungă. Rack purta un fes din lână pe cap şi o *kurta*[65] pe care o găsise în biroul lui Thompson, probabil pusă deoparte pentru vreun rendez-vous misterios. Dacă făceai abstracţie de masca de gaze, părea într-adevăr un localnic, deşi unul cam prea solid.

Stella a început să alerge pe cât de repede îi permitea *jilbab*-ul strâmt. Şi-a pus masca pe figură şi şi-a ridicat poalele hainei, repezindu-se spre parter. În hol nu mai era nici picior de intrus, în schimb în aer pluteau gazul lacrimogen şi fumul. Hotărâseră să nu iasă pe uşă, dând astfel posibilitate insurgenţilor să pătrundă în clădire. Trebuiau să găsească locul prin care ei se strecuraseră în ambasadă.

S-a furişat într-un birou. Ferestrele erau parţial sparte dar grilajul rămăsese intact. A traversat coridorul şi a intrat într-o altă cameră, în diagonală faţă de cea din care tocmai ieşise. A cercetat podeaua pentru a vedea dacă modelul de linoleum cu steluţe nu era altul, atentă să nu se mişte de-a lungul aceleiaşi linii, înaintând mereu uşor oblic.

---

[65] Cămaşă tradiţională, lungă până la genunchi, purtată deopotrivă de femei şi de bărbaţi, în India, Pakistan, Bangladesh, Afganistan şi Sri Lanka, de obicei peste pijama, şalvari sau pantaloni strâmţi (n. tr.).

Rack i-a făcut semn că găsise gaura de şoarece. I-a răspuns printr-un gest scurt să-i acorde câteva clipe. Bărbatul s-a făcut nevăzut în sala de mese.

Era timpul să adauge o ultimă tuşă costumului pe care îl purta: o maşină de scris. Într-o țară în care majoritatea oamenilor erau nevoiți să plătească scribi pentru a le scrie documentele, va fi invidiată de toți ceilalți jefuitori.

A păşit într-o cameră şi a încremenit. Doi bărbați zăceau nemişcați pe podea. Unul era îmbrăcat doar în lenjerie de corp. Celălalt avea capul răsucit spre stânga, într-un mod nefiresc. Nu e deloc uşor să rupi gâtul unui om. *Congresmanul ăsta ştie ce face – asta dacă este cine se pretinde a fi.*

A înşfăcat o maşină de scris IBM Selectric. Şi-a ridicat *jilbab*-ul şi a păşit peste cele două cadavre. S-a cutremurat.

Holul era în continuare gol, şi uşa pe care intrase Rack, închisă. A pus mâna pe clanță, apoi s-a oprit. În loc să între direct, aşa cum ar fi fost de aşteptat, s-a strecurat în bucătărie şi s-a furişat spre un loc din care putea să-l zărească pe Rack. Bărbatul stătea ghemuit în spatele unei tejghele şi privea mulțimea adunată afară. Stella s-a târât înăuntru, ferindu-se să fie văzută de protestatari. Rack i-a făcut semn cu mâna.

Sala de mese nu era la fel de înceţoşată ca holul, dar gazul şi fumul care pluteau îngreunau respirația. Stella şi-a dus mâna la mască, cu aerul temător al unui om gata să se arunce într-un lac

înghețat. A numărat până la trei şi şi-a smuls masca de pe figură. Corpul s-a revoltat şi a tras aer în piept. A tuşit. A rezistat tentației de a închide ochii. Vor ieşi pe fereastră ca nişte oameni care înfruntaseră fumul într-o clădire în flăcări.

S-a ridicat pe vârfuri şi i-a şoptit lui Rack la ureche:

— Dacă se apropie cineva de noi, uite ce trebuie să facem…

— Mai întâi doamnele, a şuşotit Rack la rândul lui, când au ajuns în fața ferestrei.

Stella i-a dat maşina de scris. A vrut să-şi ridice poalele *jilbab*-ului pentru a nu se împiedica, dar s-a răzgândit: nu aşa se comportă o femeie musulmană. Mulțimea care împresurase ambasada se ținea precaută la distanță, şi mii de ochi urmăreau tentativa lor de evadare din clădire.

Tocul ferestrei era rupt şi bucăți de geam ieşeau din ramă. Stella a îndepărtat cioburile. S-a cocoțat pe pervaz şi a sărit jos cu picioarele strânse.

Şi-a ridicat mâinile pentru a lua maşina de scris dată de Rack peste pervaz. Bărbatul a sărit şi el. S-a scuturat, fudul, cu puşca pe umăr şi pantalonii traşi în sus. Stella s-a cocârjat, dar *jilbab*-ul era cu câțiva centimetri prea scurt. Erau singurul punct de atracție pentru mulțimea aflată la cincisprezece metri de ei.

Erau prea expuşi.

— Se vor da de gol. N-or să reuşească.

L-a tras pe Rack de manşeta pijamalei.

Deodată, bărbatul şi-a aruncat capul pe spate şi a strigat din toți rărunchii: *Allahu Akbar!*

Şi-a ridicat puşca Enfield în aer şi a tras un foc.

— *Allahu Akbar!* s-a auzit vocea lui bubuitoare.

Stella şi-a ținut răsuflarea.

Rack şi-a descărcat gloanțele în aer, apoi a început să fluture puşca pe deasupra capului.

— *Allahu Akbar! Allah e mare!*

Mulțimea a izbucnit în urale. Au răsunat alte împuşcături de bucurie. În timp ce se amestecau cu masele, pierzându-se în anonimat, Stella a strigat şi ea, cât de tare a putut:

— *Allahu Akbar!*

Şi, de această dată, chiar credea în vorbele pe care le rostea.

Robert Liparulo

ÎN PRIMUL THRILLER al lui Robert Liparulo, *Sosea odată un călăreț,* cei doi protagoniști – agenții FBI Brady Moore şi Alicia Wagner – erau ajutați să scape dintr-o situație extrem de neplăcută de polițistul şi lunetistul Byron Stone. Liparulo l-a conceput ca pe un individ irascibil, recunoscut atât pentru reticența, cât şi pentru priceperea sa în mânuirea armelor. În cele din urmă, considerente legate de ritmul acțiunii au dejucat planurile lui Liparulo, şi autorul (ca şi primii cititori) s-a văzut privat de posibilitatea de a-şi dezvolta un sentiment de afecțiune față de acest personaj, scenele sale fiind în întregime scoase din carte.

Evident, Byron n-a fost deloc încântat. A rămas undeva, ascuns în străfundurile minții lui Liparulo, revenind obsesiv cu aceeaşi întrebare: De ce sunt mereu atât de supărat? Cum am devenit un expert în arme? Care e povestea mea? După o vreme, Liparulo a început să-şi noteze răspunsurile, creionând viața lui Byron în notițe, ciorne şi fragmente care vor fi incluse, în final, în trei romane, încă neterminate: *Retragerea, Recunoaşterea şi Revenirea.*

Byron este un produs al sufletului lui Liparulo, dar şi o combinație între mai multe cunoştințe ale autorului, printre care un lunetist SWAT şi un altul de la FBI (imaginați-vă disputele lor). Cei doi au în comun atitudinea *macho,* calmă, aproape

impenetrabilă, dar şi un spirit agitat, însă într-un mod foarte subtil. Faptul că iau vieți i-a făcut să respecte cu atât mai mult viața. Nu ucid decât pentru a salva alte vieți sau o viață mai nevinovată. Această credință îi ajută însă, pe de altă parte, să apese pe trăgaci. Băieți buni sau răi, o viață este tot o viață. Dați aşadar uitării legendele despre duritatea lunetiştilor, sufletele lor tânjesc după fiecare dintre cei pe care i-au ucis.

Conştiința profesiei pe care o practică, aflată într-un conflict dureros cu omenia sa – iată dilema explorată de Liparulo prin intermediul lui Byron. *Zona de tragere* nu răspunde tuturor întrebărilor lui Byron, dar ne permite să aruncăm o privire asupra luptei morale duse de polițistul lunetist.

ZONA DE TRAGERE

FAȚA TRANSPIRATĂ, CU BARBA NERASĂ, tremura în spatele liniilor de țintă ale lunetei. Ochii suspectului se mişcau fără încetare; spre copiii care plângeau într-un colț; spre uşa apartamentului, proptită cu un scaun pentru că spărsese încuietoarea când o dăduse de perete; spre fereastra de unde părea că se aşteaptă să se ivească fețele unor posibili salvatori. Chiar dacă se afla la etajul cinci şi nu exista nici o ieşire de incendiu.

Da, amice, n-ai decât să te uiți, se gândi lunetistul. *Cu atât mai uşor să te țin în bătaia armei.*

Ticălosul care îşi flutura acum arma nu se mulțumise să stârnească mânia echipei SWAT din oraş; îl adusese pe Byron Stone în situația de a-l ținti. Dacă ar fi fost întrebați, majoritatea oamenilor de pe stradă i-ar fi sugerat infractorului să sară pe fereastră şi să termine odată cu tot circul.

Byron era la fel de obişnuit cu armele pe cât e un contabil cu creioanele mecanice. Începând din ziua când împlinise opt ani şi primise în dar pistolul de calibrul 22 mm al bunicului, ca să tragă în cutii de conserve, marmote (şi pisici rătăcite, atunci când nu se uita nimeni), trecând prin centrul de pregătire al marinei militare, lunile de instrucție la grăniceri, şcoala de lunetişti şi academia de poliție, probabil că nu trecuse niciodată mai mult de o săptămână fără să folosească o armă. Îi era mai uşor să manevreze pistolul decât să respire.

În acest moment, se afla poziționat de cealaltă parte a străzii, la un etaj deasupra apartamentului luat cu asalt. Îl putea vedea pe nenorocitul jegos, şi foarte probabil beat, încolăcindu-şi brațul gros în jurul gâtului unei femei şi împingând-o în fața lui, pe post de scut uman. În cealaltă mână avea un pistol pe care îl îndrepta ba spre tâmpla femeii, ba spre copii. Lunetistul şi-a rotit arma spre fereastra alăturată. Copiii erau în continuare acolo. Un băiat nu mai mare de trei ani. Şi o fată de vreo unsprezece, vârsta fiului său. Ambii copii

erau înspăimântați.

Şi-a ațintit din nou puşca asupra bărbatului care îi amenința şi s-a concentrat. Femeia încetase să se mai zbată. Atârna ca o păpuşă în strânsoarea individului. Nu se zărea nici fir de sânge şi nu auzise împuşcături. E posibil s-o fi strangulat? Să-i fi rupt gâtul? Femeia şi-a ridicat mâna pentru a atinge brațul bărbatului şi Byron s-a liniştit puțin. Fie înțelesese inutilitatea luptei, fie era prea obosită să continue. Acum, bloca numai parțial fața bărbatului şi nu-şi mai smucea capul în toate direcțiile, o poziție deloc convenabilă pentru un lunetist.

L-a văzut pe ticălos împingând-o dintr-o parte în alta şi fluturându-şi între timp arma ca pe o baghetă de dirijor. Părea să fie un revolver de 38 mm, cu țeava tăiată, distracția favorită de weekend, o armă ieftină, dar cât se poate de letală.

Scena privită prin sistemul optic al lunetei era aidoma unui film mut. Orice rețea de televiziune ar fi întrerupt transmisiunea în direct. Jocul actorilor era melodramatic, iar intriga inexistentă. Byron nu ştia de fapt nimic despre această poveste. Era o ceartă între îndrăgostiți, care degenerase? O afacere cu droguri care mersese prost? Poate că individul alesese uşa din pură întâmplare: unii oameni îşi întâlnesc sufletul pereche datorită hazardului; femeia şi copiii săi se întâlniseră cu diavolul. Indiferent ce vânt neprielnic îl adusese pe bărbat în apartament,

astfel de situații îi puneau în mişcare şi pe cei ca Byron, care îşi făcuseră un scop în viață din a-i împiedica pe ticăloşi să-i rănească pe cei nevinovați.

Byron a observat că femeia purta o uniformă de chelneriță, albastru-deschis cu margini albe. Un ecuson stătea atârnat pe piept, în partea stângă, dar n-a putut citi numele din cauza smuciturilor. Brusc, s-a simțit cuprins de un sentiment de milă față de acea femeie. Doi copii. O fundătură. O gaură nenorocită, cu o singură cameră, în care „bucătăria" se reducea la câteva aparate, şi un blat de masă de-a lungul unui perete din living; desluşea plăcile de ceramică roz, o sacoşă din plastic plină cu ceva, care zăcea ca o burtă fără intestine, o pungă de pâine, deschisă. Şi acum asta.

A desenat un cerc imaginar pe fruntea bărbatului. Voia o împuşcătură curată, care să împiedice până şi spasmele morții şi apăsarea accidentală pe trăgaci, care ar putea face o altă victimă. Pentru asta, trebuia să secționeze conexiunea, de numai doi centimetri şi jumătate lățime şi situată în partea din spate a craniului, cu sistemul nervos central – la un obiectiv care se mişca frenetic. Între gura țevii armei şi țintă erau o sută de metri de vânt puternic şi un ochi de geam. Dacă glonțul va trece pe lângă capul ostaticei spre punctul ales drept țintă, o ultimă baricadă de dinți şi oase va încerca să îl împiedice

să pătrundă în trunchiul cerebral, atât de vital pentru siguranța ostaticei.

„Floare la ureche”, şi-a spus Byron, în timp ce poziționa liniile de țintă pe philtrumul bărbatului, adâncitura dintre nas şi buza superioară.

Inima îi bătea foarte tare în piept, şi capul bărbatului tremura prin dispozitivul optic. Ştia că spasmul, imperceptibil pentru toți ceilalți în afară de el, nu era un tic nervos de genul celor care pun capăt deopotrivă unei cariere de chirurg sau de lunetist. Era ceva care venea adânc dinlăuntrul său, din acea brumă de conştiință care îi spunea că obiectul din fața ochilor săi era o persoană în carne şi oase.

Scalpul a început să-l mănânce din cauza transpirației. Banda antiperspirantă aplicată în interior, de jur-împrejurul şepcii, oprea căderea picăturilor de sudoare în ochi. A închis ochii. Doar pentru o secundă, apoi două. Vederea a revenit… şi, odată cu ea, capul bărbatului. Stomacul i s-a strâns ghem.

Scârțâitul lemnului i-a reamintit că nu era singur. Observatorul – al doilea membru al oricărei echipe de polițişti lunetişti – era aşezat pe un scaun în spatele lui şi urmărea scena printr-un binoclu puternic. În mod normal, observatorul era acela care oferea periodic lunetistului informații despre viteza şi direcția vântului, mişcările echipei SWAT, poziția ostaticilor. În cazul de față, sarcina sa ar fi fost confirmarea

locului în care se aflau copiii, astfel încât atenția coechipierului să poată fi îndreptată exclusiv asupra țintei. Numai că observatorul lui era altfel. De aproape trei ore, de când se aflau pe poziție, nu scosese nici un cuvânt.

Trei ore. Uneori, o operațiune dura câteva minute.

De cele mai multe ori se transforma însă într-un joc al aşteptării.

Byron fusese informat pe scurt asupra situației, alesese clădirea şi, după ce respinsese alte trei locații, se hotărâse asupra acestei camere abandonate. Un miros de putreziciune plutea încă în aer, dar se obişnuise cu el. Îndepărtase cu grijă geamul, pentru că orice geam ridicat putea trezi suspiciuni şi, oricum, diminua acuratețea loviturii. Atârnase o cârpă în chip de perdea după care să se ascundă, fără a afecta în nici un fel precizia cu care luase obiectivul la țintă.

Dintr-o uşă şi două scaune făcuse un piedestal pe care să se întindă. Perspectiva şi stabilitatea erau astfel asigurate.

În tot acest răstimp, observatorul privise totul în linişte. Ceea ce nu-l deranjase pe Byron; prefera să pună lucrurile la punct de unul singur.

În primele două ore, aşteptase semnalul: cuvântul *roşu* pentru retragere, *verde* pentru tragere. Cu circa cincizeci de minute în urmă primise acceptul de a continua. Aparent, ticălosul avea un trecut marcat de violențe. Mai devreme în

cursul acelei zile, înainte de a-i lua ostatici pe femeie şi pe cei doi copii, îl înjunghiase pe fostul său patron cu o şurubelniță. Undeva, cineva, probabil şeful unei unități tactice, adunase informații despre el de la echipe de lunetişti, detectivi de poliție, un psiholog, un negociator specializat în crize cu ostatici. Şi hotărâse că materialul era suficient pentru a semna condamnarea la moarte a individului.

Byron nu era la fel de sigur. Împotriva oricărei logici dictate de meserie, nu uita niciodată că țintele erau şi ei oameni, bărbați (de obicei) care fuseseră cândva nişte băieți plini de speranțe, care se minunaseră de lumea în care trăiau, iubiseră şi fuseseră iubiți, şi care, la un moment sau altul al vieții, o luaseră pe căi greşite. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat o rezolvare paşnică. Dar decizia nu îi aparținea. Era în mâinile celui aflat de cealaltă parte a lunetei. Dacă avea să continue să-i amenințe pe ostatici, dacă va face şi cel mai mic gest prin care să le pună viețile în pericol, sarcina lui Byron era să îl elimine.

Aşa încât, de trei ore, stătea pe poziție, pregătit şi vigilent.

— Trage odată, omule, îi şopti nerăbdător observatorul. Ai primit undă verde.

Byron s-a făcut că nu-l aude.

A privit prin lunetă. Bărbatul se întorsese pe jumătate cu spatele la fereastră şi părea că țipă spre uşă. Byron a ajustat liniile de țintă într-un

punct situat chiar deasupra urechii, unde se afla nervul motor lateral, alt loc care, odată atins, provoacă instantaneu moartea. Şi-a potrivit şi mai bine patul armei în scobitura umărului. Ajustase deja compensarea la distanța şi diferența de nivel. Vântul era o problemă. Se întețise şi bătea în rafale, ca într-un defileu. Văzuse o zdreanță dusă de vânt şi stând agățată pe un cablu telefonic. După cum flutura, îşi putea face o idee despre viteza vântului. O putea ține sub observație fără să-şi mişte capul de la telescop, doar deschizând celălalt ochi. În momentul tragerii, avea să ajusteze liniile de țintă uşor spre stângă, o metodă de compensare, numită Kentucky Windage.

Infractorul s-a întors brusc şi a tras de două ori în uşa apartamentului. Negocierile nu decurgeau deloc bine. Byron şi-a păstrat cumpătul. A apăsat cu vârful degetului pe trăgaci. Ştia exact ce presiune să exercite la o greutate de tragere de 1,8 kilograme, şi momentul anume când percutorul va elibera glonțul. Şi-a mişcat buzele, rostind în gând o rugăciune.

Copleşit de un val de adrenalină, bărbatul a aruncat-o pe femeie la podea, sub fereastră. Gura ei s-a deschis într-un țipăt pe care Byron nu putea să-l audă. Individul a ridicat revolverul spre ea.

Cârpa flutura acum la orizontală în bătaia vântului. Byron a ajustat liniile de țintă. A tras aer în piept cât o răsuflare pe trei sferturi, şi-a ținut respirația – şi a apăsat pe trăgaci. Puşca a făcut

poc! şi s-a lovit de umărul musculos, bine antrenat în acest scop. Nici măcar n-a simțit reculul. A încremenit în ceea ce trăgătorii de elită numesc „urmare”: nici o mişcare timp de o secundă întreagă, pentru a împiedica demararea procedurii de după tragere, cu o miime de secundă înainte ca glonțul să părăsească țeava şi să rateze astfel ținta. A văzut impactul glonțului şi ținta doborâtă. A introdus un nou cartuş în cameră, urmărind orice mişcare prin telescop.

— Lovitură directă în cap, a raportat observatorului.

Observatorul a răspuns:

— Suspect doborât.

Observatorul a țipat în microfon, apoi şi-a scos din ureche microreceptorul, şi zumzetul unor voci a umplut încăperea.

Uşa apartamentului de vizavi a fost dată de perete. Înăuntru au pătruns mai mulți bărbați şi femei. S-au strâns cu toții în jurul trupului, unii îngenunchind pentru a examina rana, alții arătând spre gaura perfect plasată sub nasul suspectului. O polițistă cu părul tuns scurt a inspectat gaura de glonț din fereastră. A privit în sus spre „ascunzătoarea” lui Byron. A zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna. În spatele ei, un polițist solid, cu mustață, a ridicat trupul, pentru ca Byron să-l vadă. Cineva a făcut semnul victoriei, cu degetul mare în sus.

A simțit fiori pe şira spinării şi a încercat să se

adune.

După trei ore de speculații mentale pentru a face ținta cât mai reală cu putință, era dificil să revii la imaginea a ceea ce era ea cu adevărat – un manechin animatronic folosit pentru instrucție şi competiții la cel mai înalt nivel.

Păpuşarii, poziționați la distanță sigură de țintă, îi controlau mişcările. S-a uitat încă o dată prin telescop la cel care – chipurile – îi luase ostatici pe femeie şi pe copii. Pielea de latex părea destul de reală. Până şi ochii se rostogoliseră în sus, şi gura rămăsese deschisă. Nu diferea prea mult de cadavrele autentice pe care le văzuse la viața lui.

Polițista târa afară manechinul femeie. Lunetistul a îndreptat telescopul spre cealaltă fereastră. Copiii erau pliați şi băgați la locul lor şi arătau acum ca nişte păpuşi de cârpă triste. Iluzia realității, atât de puternică în mintea lui Byron, începuse să se estompeze. Când a privit din nou, un fotograf încerca să surprindă în imagini rana din capul manechinului, în timp ce altcineva luase păpuşa la dans.

A lăsat arma din mâini. Ea s-a balansat pe suport şi a căzut pe sacul de nisip aşezat sub patul puştii. Încheieturile i-au trosnit, şi muşchii au protestat când lunetistul s-a rostogolit pe o parte pentru a-şi privi „observatorul” – de fapt tot un trăgător de elită, care se oferise să dea o mână de ajutor juriului întrecerii.

— Jack, am început să îmbătrânesc. Nu mai

sunt la fel de bun, a spus Byron.

Jack a ocolit piedestalul şi a venit să-i întindă mâna.

— Omule, ai fost incredibil.

Vocea lui, adâncă şi lină, făcea ca vorbele rostite să pară adevărate. Şi-au strâns mâna. Pentru o clipă, Byron a crezut că Jack avea de gând să bată palma sau cine ştie ce altă tâmpenie de genul ăsta. Aşa se întâmplă când zbori capul cuiva. În schimb, Jack s-a întors pe călcâie şi s-a aşezat lângă el. A pescuit un pachet de țigări din buzunarul de la piept şi a scos o țigară. I-a întins pachetul lui Byron.

Byron privea în gol. Gândurile i se întorceau la glonțul pe care-l trăsese, la infractor, la ostatici. S-a rostogolit din nou pe burtă, spre telescop.

Întins lângă el, Jack a spus:

— Ai făcut o treabă de milioane, frate.

Un nor de fum alb l-a învăluit pe Byron.

— Idiotul ăla de Hanson a nimerit în ureche. Schumann, primadona care se poartă de parcă pârțurile lui n-ar puți doar pentru că a ieşit pe primul loc la naționale, şi de fapt toți ceilalți, îl dădeau pe el câştigător. Nenorocitul de el, a tras în ostatic.

A continuat să trăncănească, un vorbitor eliberat de jurământul de tăcere impus timp de trei ore, dar cuvintele sale deveniseră un zgomot de fundal în urechile lui Byron.

Păpuşile-copii îi aminteau de vremea când totul

nu era o prefăcătorie, când nu era încă un țintaş atât de bun, când infractorul mai avusese încă destulă forță pentru a-şi descărca pistolul Glock.

Unul dintre copii şi-a smucit capul şi l-a privit drept în ochi. Inima i-a stat în loc.

Copilul a ieşit din raza lui vizuală. Byron a rotit telescopul şi a zărit un polițist care îl târa de un picior afară din cameră.

A închis ochii şi a gemut în sinea lui. Va fi vreodată capabil să facă asta fără să se consume aşa de mult? Se îndoia.

— Amice!

Jack l-a lovit uşor cu cotul în şold. Byron s-a întors spre el.

— Amice, trebuie să… Hei, ce-i cu tine?

Byron şi-a apăsat un deget pe obraz. Era umed.

— O muscă sau aşa ceva mi-a intrat în ochi… şi fumul ăsta…

A dat din mâini, îndepărtând un fir de praf.

Jack l-a privit lung, suspicios. S-a sculat în picioare.

— Hai să ieşim de aici, omule. Să mergem să mâncăm ceva şi să bem o bere.

Byron a încuviințat din cap şi s-a ridicat în genunchi. A privit prin cârpa agățată de geam. Ferestrele care dădeau spre zona de tragere erau acum întunecate.

Steve Berry

ISTORIE, ACȚIUNE, SECRETE DE MULT PIERDUTE, intrigi complicate, diverse colțuri ale lumii – iată principalele ingrediente ale unui thriller marca Steve Berry. Subiectul romanului său de debut, *Camera de chihlimbar,* este o legendară comoară rusească, o încăpere în întregime lambrisată în chihlimbar, furată de naziști în 1941. În *Profeția familiei Romanov,* Berry răspunde întrebării: Ce s-a întâmplat cu Nicolae al II-lea, ultimul țar al Rusiei, cu soția şi copiii lui (despre ale căror rămăşițe pământeşti nu s-a ştiut nimic până de curând)? Acțiunea din *Al treilea secret* gravitează în jurul Bisericii Catolice, al unor viziuni ale Fecioarei Maria şi al unor mesaje divine şocante.

În cel de-al patrulea thriller, *Moştenirea templierilor,* Berry introduce un nou personaj, pe Cotton Malone, avocat şi agent secret care a lucrat mulți ani pentru Departamentul de Justiție din cadrul unității speciale Magellan. Decis să nu-şi mai asume riscuri, Malone se retrage, se mută în Copenhaga şi îşi deschide un anticariat. Din nefericire, necazurile nu îl ocolesc nici aici, iar *Moştenirea templierilor* este prima dintr-o serie de cărți în care Malone şi celelalte personaje din jurul său îl poartă pe cititor prin aventuri incredibile. Din aceeaşi serie mai fac parte romanele *Conexiunea Alexandria* şi *Trădare la Veneția. Dă-i*

Diavolului ce i se cuvine este o povestire de pe vremea când Malone încă activa în Unitatea Magellan.

O altă istorie singulară, cu consecințe zguduitoare.

Tipică pentru Cotton Malone.

DĂ-I DIAVOLULUI CE I SE CUVINE

COTTON MALONE STĂTEA PE BALCON şi privea liniştit cărțile care ardeau.

Lângă el se afla Iosif Sharma, preşedintele unei mici națiuni din Asia Centrală, situată între Afganistan, China şi mai multe alte țări duşmane ale Americii. Tocmai din acest motiv, Washingtonul închisese de ani de zile ochii la excesele lui Sharma, inclusiv la planul său îndrăzneț de a da foc aproape tuturor cărților din țară.

— Le strângem de o lună. Oamenii ni le-au dus din toate oraşele şi satele. Sharma vorbea o combinație de rusă şi arabă specifică zonei.

— În noaptea asta vom avea focuri în toate colțurile țării. Ca să scăpăm de orice influență occidentală.

— Aproape m-ai convins că tu chiar crezi în toată tâmpenia asta, a răspuns Malone, fără să-şi ia ochii de la spectacolul ce se derula în fața ochilor săi.

— După ziua de mâine, posesia oricărei cărți, cu excepția Coranului, se va pedepsi cu închisoarea.

Şi poporul meu e foarte supus.

Malone a continuat să-i urmărească pe oamenii înfofoliți în paltoane şi jachete, care îşi croiau drum pe pietricele alunecoase pentru a arunca alte şi alte cărți în flăcări. Zăngănitul fluierelor şi tamburinelor făcea ca spectacolul să pară şi mai ireal.

— Mai mult ca orice, obedienţa asta nebună explică situaţia dificilă în care vă aflaţi, a comentat el. Lumea vă consideră un al doilea Afganistan, şi ştii foarte bine ce s-a întâmplat acolo.

— Din fericire pentru mine şi pentru ţara mea, tu ştii că nu-i adevărat.

Malone a zâmbit.

— Mai degrabă din fericire pentru tine.

Malone fusese mai întâi comandant de navă, apoi avocat, şi acum lucra ca agent operativ într-o unitate specială sub acoperire, numită Magellan, în cadrul Departamentului de Justiţie. Era formată din doisprezece agenţi special antrenaţi, toţi avocaţi de profesie, conduşi de o doamnă foarte dură, Stephanie Nelle. Pentru majoritatea observatorilor, Nelle părea o bunicuţă, dar, pe dinăuntru, poseda tăria de caracter a unui centurion roman. Atunci când fusese repartizat la unitate, Malone crezuse că va avea de îndeplinit sarcini limitate şi neinteresante. Dar asta se întâmplase cu zece ani în urmă, şi ultimul deceniu nu fusese deloc plictisitor pentru el. Iar ceea ce se petrecea în această seară era un exemplu cât se

poate de bun. Iată-l stând în balconul unui palat prezidențial, alături de un despot îmbrăcat în uniformă, în timp ce un foc imens, întețit de cărți, ardea mai jos, iar, cu fiecare suflare, aerul rece şi arid se contopea cu mirosul de fum şi de tristețe.

— Spune-i guvernului tău că fac tot ce pot pentru a supraviețui. Că această țară este musulmană, iar poporul meu are nevoie de un lider puternic, zise preşedintele, arătând spre scena de sub balcon. Ai impresia că ard cărțile pentru că le-am ordonat eu? Te înşeli. O fac pentru că aşa vor.

Malone nu era un străin în această țară. Mai lucrase de două ori aici, şi de fiecare dată direct cu Sharma. Şi ajunsese să nutrească un anumit interes față de regiunea muntoasă, de peste 260000 de kilometri pătrați, cu patru milioane de locuitori, dintre care 8,5 la sută musulmani suniți. Îi studiase istoria, bogata tradiție culturală, cu rădăcini în Evul Mediu, şi îi aprecia scriitorii, poeții şi compozitorii. Ieri fusese însă martorul îndurerat al distrugerii întregii arhive naționale. O pierdere incalculabilă, dar Sharma respinsese prompt protestul formulat de Națiunile Unite. Stomacul i s-a întors pe dos urmărind scena arderii cărților. Era ca şi cum s-ar fi despărțit de cineva drag. Bibliofil convins, iubea cărțile şi tot ce era legat de ele. Avea o bibliotecă impresionantă în casa lui din Atlanta.

Şi de multe ori, după terminarea unei misiuni,

mai zăbovea în locul în care se afla, o zi sau două, pentru a cerceta librăriile şi anticariatele cu cărți rare.

Dezgustat, şi-a întors privirea spre vestigiile pitoreşti ale unor moschei şi ale altor edificii care mărgineau piața. Ştia că multe datau din secolul al XIX-lea şi supraviețuiseră preluării controlului de către sovietici în 1922, revoltei musulmanilor din 1935, căderii comunismului în 1991 şi, un an mai târziu, revoluției islamice. Într-un final, l-a întrebat pe Sharma:

— De ce mă aflu aici?

— Ca să vezi ce se întâmplă.

Malone se îndoia. După părerea sa, aceasta era marea problemă în Asia Centrală. Aici, adevărul era o marfă subestimată.

— Şi ca să-ți dau acest obiect.

Sharma s-a îndreptat spre o măsuță de pe care a ridicat o carte. Era măiestrit ferecată în alamă şi excelent conservată. Malone a luat-o şi a studiat coperta.

Povestiri din Canterbury.

— M-am gândit c-o să-ți facă plăcere.

Sharma o cunoştea bine. Era una dintre cărțile sale preferate.

— După ziua de mâine, o să ajung la închisoare dacă o păstrez.

Sharma a zâmbit.

— Pentru tine vom face o excepție. Ştiu cât de mult iubeşti cărțile. E o ediție din secolul al XVII-

lea, care a ajuns, nu se ştie cum, în arhivele noastre.

Malone a cântărit-o cu grijă în mână şi tocmai voia să o deschidă când Sharma l-a oprit.

— Nu aici. Mai târziu.

Malone l-a privit surprins.

— Mai e un dar. Înăuntru. Special pentru tine. Aşa că las-o pe mai târziu, când te întorci la hotel.

A renunțat să mai comenteze, ştia că n-avea nici un rost. A încuviințat din cap, şi-a strecurat volumul subțire în buzunarul de la jachetă şi şi-a îndreptat din nou privirea asupra focului.

* * *

Malone a revenit în camera de hotel. Focul încă mai ardea cu toată puterea, la două ore după ce fusese pus, când părăsise balconul împreună cu Sharma. A încuiat uşa şi şi-a scos jacheta. Pielea maro mirosea a fum.

S-a aşezat pe pat şi a studiat cartea. A doua ediție Speght, datată 1602. Îngrijită de Milton, Pepys, Dryden şi Pope. Putea valora în jur de zece mii de dolari americani, asta dacă s-ar fi găsit vreodată un astfel de exemplar.

El ținea unul în mână.

Dăruit de Iosif Sharma.

A deschis cartea cu file îngălbenite şi, pe la mijlocul ei, a găsit o foiță de hârtie. A scos-o şi a citit textul scris de o mână de femeie.

În munți, spre nord, vizitează minele de la Rampur. Să ajungi mâine la miezul zilei. Cineva

vrea să-ți vorbească în particular.

Sharma îşi dăduse multă osteneală ca să facă să-i parvină acel mesaj. Din câte se părea, voia ca Malone să ajungă la Rampur – acesta şi fusese motivul pentru care îl invitase în țară –, dar se ferise să-şi lase amprentele pe bilet.

Tipic pentru Sharma. Omul era un prieten al Statelor Unite, dar nimeni, cu excepția câtorva apropiați, verificați şi răsverificați de serviciile de securitate, nu cunoştea acest lucru. Pentru restul lumii, Iosif Sharma era conducătorul despotic al unei națiuni minore. Şi totuşi, de ani de zile furniza Occidentului informații secrete, dintre cele mai valoroase, referitoare la Asia Centrală. Dispunea de o rețea de spionaj excelentă şi primea în schimbul serviciilor sale dreptul de a-şi conduce țara aşa cum credea de cuviință. Evident, eforturile sale de a produce tulburări în rândurile statelor vecine, mult mai mari şi mai puternice, erau protejate de o oarecare doză de noroc – nici una dintre aceste țări nu se sinchisea de acțiunile sale.

Şi acum, asta.

Oare ce punea Sharma la cale?

Malone s-a trezit devreme şi s-a pregătit pentru călătoria spre nord. A luat o maşină de la ambasada americană şi o hartă rutieră, pe care a descoperit că Rampur se afla cam la două ore distanță, dincolo de unii dintre cei mai înalți munți

din țară. Şoseaua care pornea din capitală străbătea terenul alpin, şerpuind prin defilee înguste, acoperite şi acum, în august, de zăpadă. Grotele sfredeleau multe dintre prăpăstii.

A condus fără să se grăbească, atent mereu să nu fie urmărit. A traversat văi adânci, cu sate compacte, în care a remarcat mormanele de cărți care ardeau mocnit, mărturie a carnagiului din noaptea precedentă.

A ajuns, în cele din urmă, la Rampur.

Ceva mai devreme, la ambasadă, aflase că mai întâi bactrienii, în secolul I, arabii în secolul al VII-lea, turcii în secolul al X-lea şi apoi mongolii, afganii, ruşii şi sovieticii revendicaseră, pe rând, teritoriul. Însuşi Alexandru cel Mare asediase zidurile cetății. În prezent, dealurile, munții şi văile împădurite din împrejurimi aparțineau statului, şi un indicator îl avertizase, cu câțiva kilometri înainte, să nu zăbovească în zonă. Un alt indicator, postat chiar pe pietrişul din față, interzicea în mod explicit intrarea la ruine. Fusese însă invitat, aşa că a păşit în aerul rarefiat şi proaspăt, aranjându-şi pistolul Glock primit de la Unitate într-un toc prins de umăr, pe sub jachetă. Ştia că porcii mistreți, urşii bruni şi leoparzii de zăpadă bântuiau în munți. Era însă mai îngrijorat de prădătorii pe două picioare, de genul celor care mânuiau arme automate.

O cărare cu prundiş şerpuia în sus, iar pentru a o parcurge era nevoie de mersul apăsat al unui om

obişnuit cu muntele şi de un cap bine înfipt pe umeri. În depărtare s-a auzit bubuitul unui tunet, şi Malone s-a oprit o clipă pentru a-şi trage răsuflarea şi a admira culmile acoperite de zăpadă care se întrevedeau la orizont.

Un nou indicator delimita situl arheologic şi interzicea accesul. Dincolo de el, blocuri de calcar, cele mai multe aparținând cândva unor turnuri şi ziduri, zăceau grămadă unele peste altele. Pâlcuri de tufişuri pline de spini creşteau printre pietrele mâncate de vreme, iar irişii de vară şi florile-de-colț aduceau o pată de culoare. Nici urmă de explorare arheologică recentă. De fapt, locul pustiu, străjuit de stânci, părea de mult abandonat.

Malone şi-a privit ceasul.

11:57 a.m.

— Mister Malone! s-a auzit o voce masculină.

S-a oprit din mers şi şi-a pipăit pistolul Glock ascuns în haină.

— Mi s-a spus că vorbiți această limbă, a continuat bărbatul în arabă.

— Aşa e.

— Mi s-a mai spus că sunteți un om de încredere.

Malone ştia cât de importantă era onoarea în cultura din Asia Centrală, chiar dacă occidentalii considerau că era mult prea des invocată în scopuri greşite.

— Încerc să fiu.

Un bărbat a apărut în fața sa, cam la şase metri distanță. Era înalt de aproape doi metri şi avea tenul măsliniu. Trupul său lung şi slab era acoperit cu un veşmânt alb, larg şi ponosit. Riduri adânci şi drepte, de parcă ar fi fost trase cu rigla, îi brăzdau fruntea şi avea părul şi barba de un gri-argintiu, neîngrijite. Un turban negru îi înfăşură capul şi şontâcăia sprijinindu-se într-un băț lung.

Malone şi-a ațintit pistolul asupra lui.

Îi cunoştea numele întreg. Usamah bin Muhammad bin Awad bin Laden. Dar în Occident i se spunea pe scurt Osama bin Laden. Ce scria în bilețelul de la Sharma? *Cineva vrea să vă vorbească. Mda, şi încă cine!*

— Vă asigur, domnule Malone, că nu intenționez să vă fac nici un rău.

Malone se gândea însă mai degrabă la posibilii însoțitori.

— Şi că am venit aici singur.

Arma îi rămăsese ațintită asupra bărbatului.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă cred.

Bin Laden a ridicat din umeri.

— Credeți ce vreți. Eu sunt cel care a solicitat această întâlnire şi am venit singur, aşa cum v-am cerut şi dumneavoastră să faceți.

Malone a decis că, dacă urmăreau să-l ucidă, ar fi fost deja mort. Şi-a coborât pistolul.

— De ce m-ați chemat aici?

— Vreau să mă predau.

Să-l fi înşelat urechile? Toată armata Statelor

Unite îl căuta pe fugarul care se afla acum în fața sa. Ultima oară auzise de o recompensă de douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Şi bin Laden voia acum, pur şi simplu, să se predea.

— De ce ați face aşa ceva?

— Pentru că m-am săturat să mă tot ascund.

— Da, şi de când ziceați că v-ați săturat?

Bin Laden a schițat un zâmbet.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Suntem de vârste apropiate. Eu am patruzeci şi nouă de ani, şi dumneavoastră cu cinci ani mai puțin. Spuneți-mi, n-ați vrut niciodată să renunțați la ceea ce faceți?

Astfel de gânduri îi treceau de fapt prin minte tot mai des în ultima vreme, dar nu era cazul să le discute cu un ucigaş.

— Ce doriți?

Bin Laden a înaintat şchiopătând spre un bloc de calcar şi s-a aşezat. Malone s-a tras mai aproape, dar a rămas, precaut, la o oarecare distanță.

— Armata voastră. Preşedintele. Toți vor să mă vadă mort. Vor să umple ziarele cu fotografii ale cadavrului meu. Ceea ce n-ar fi prea rău. Eu mi-aş găsi liniştea, iar adepții mei şi-ar asuma sarcina de a-mi răzbuna moartea. Aşa că aş continua să le fiu conducător chiar şi dincolo de mormânt. O soartă deloc rea. Sunt însă unii care au alte planuri. Aceşti *alții* se opun sfârşitului meu glorios.

Lui Malone nici că-i păsa.

— Ei mă vor mort, dar fără ca nimeni să afle. De fapt, vor să mă păstreze viu chiar şi după moarte. Vedeți dumneavoastră, existența mea continuă, chiar şi numai la nivel de percepție, valorează pentru ei mai mult decât moartea mea publică.

Malone citise rapoarte care menționau talentul oratoric al lui bin Laden şi şi-a propus să-l asculte cu atenție – la urma urmei, discuțiile în contradictoriu cu diavolul n-au dus niciodată nicăieri.

— Vreau să încetez cu viața aceasta de fugar. Vreau să mă luați prizonier. Voi fi judecat în cadrul unui proces. Aşa e legea în țara dumneavoastră. Astfel, voi beneficia de o tribună de la care să-mi fac cunoscut crezul. Şi, mai important decât atât, adepții mei vor şti că sunt în viață. Iar când, în cele din urmă, mă veți executa, vor şti că am murit. Aşa că voi ieşi învingător.

— E posibil să nu vă executăm.

— Da, dar *ceilalți* o vor face cu siguranță.

Malone s-a scuturat, ca pentru a-şi scoate din urechi veninul picurat de bin Laden.

— Spuneți-mi, Sharma ştie că sunteți aici?

Bin Laden a încuviințat din cap.

— Ruinele acestea sunt un refugiu minunat. Nimănui nu i-a trecut prin cap să mă caute în această țară. Sharma este prietenul *vostru.* Aveți încredere în el, dar vă feriți ca lumea să afle. Aşa că aici mi-am găsit ascunzătoarea perfectă. Acum,

cu binecuvântarea mea, Sharma vă oferă capul meu. Dar nu vrea să-şi asume nici un merit. Dumneavoastră m-ați găsit şi m-ați capturat. Aşa trebuie să fie. Am trimis mulți martiri la moarte pentru cauza noastră...

— Şi se presupune că ar trebui să fiu impresionat?

Bin Laden a continuat să vorbească, aparent nederanjat de întrerupere.

— Priviți în jurul dumneavoastră, domnule Malone. În vechime, aici au avut loc bătălii. Majoritatea cu arcuri, săbii sau pietre. Şi tradiția spune că, după luptă, războinicii aduceau capetele duşmanilor ucişi în fața conducătorilor pentru a primi o răsplată. Cu cât strângeai mai multe capete, cu atât onoarea era mai mare.

— Sunteți cel mai în măsură să ştiți asta.

Fața încruntată a lui bin Laden s-a topit într-un zâmbet.

— Mi-au fost aduse multe capete. Acum, e rândul meu să ofer unul.

— Numai că vreți să faceți din acest gest un spectacol.

— Nici un conducător nu vrea să piară în obscuritate.

— De ce eu?

— Sharma m-a asigurat că sunteți... un om bun.

Malone a simțit că îi vâjâie capul încercând să analizeze toate posibilitățile pentru a lua o decizie. Bin Laden a părut că îi citeşte gândurile.

— Aveți de făcut anumite aranjamente. Înțeleg. Faceți ce trebuie. Dar țineți minte un lucru. Mă voi preda dumneavoastră mâine, la prânz, aici. Numai şi numai dumneavoastră. Singur.

Malone şi-a ridicat pistolul.

— De ce nu acum?

— Aruncați o privire în jur, domnule Malone.

A scrutat ruinele. Şi a zărit pe stâncile de deasupra opt bărbați cu turbane pe cap şi puşti automate în mâini.

— Parcă ați spus că ați venit aici singur.

— Am mințit. Dar sunteți încă în viață, ceea ce demonstrează că spun adevărul în privința intenției de a mă preda. Mâine, în acest loc, la miezul zilei. Veniți singur.

Şi diavolul s-a făcut nevăzut.

* * *

Malone a revenit în capitală, la ambasadă, şi a luat imediat legătura cu Stephanie Nelle, la sediul Unității Magellan din Atlanta. I-a povestit tot ce se întâmplase, şi după şase ore a fost informat că a doua zi dimineață, în jurul orelor 7:00, o unitate specială a forțelor armate va intra pe ascuns în țară, dinspre granița cu Afganistanul. N-avea de gând să-l captureze pe bin Laden de unul singur, după cum nici armata nu dorea să lipsească de la un astfel de eveniment. Aşa că a făcut, după cum se exprimase bin Laden, toate aranjamentele necesare.

Malone s-a întâlnit cu unitatea specială într-un loc prestabilit, pe şoseaua care pornea din capitală spre nord. Echipa era formată din şase soldaţi şi doi ofiţeri, toţi îmbrăcaţi în haine civile deloc bătătoare la ochi. Era condusă de colonelul Rick Cobb, un bărbat zvelt, cu păr blond-roşcat şi ochi verzi, adânciţi în orbite. Malone le-a explicat ce dorea de la ei şi i-a lăsat pe marginea şoselei, Continuându-şi drumul spre Rampur.

La orele 12:00 fix a ajuns la ruine. O mantie impenetrabilă de ceaţă învăluia prăpastia, acoperind stâncile de deasupra. A păşit prudent, aşteptând să vadă ce o să se întâmple.

Bin Laden s-a ivit la fel de brusc ca în ziua precedentă. Astăzi însă, Malone nu era dispus să stea la taclale.

— Sunteţi gata?

— După cum v-am promis.

Şi-a scos pistolul Glock.

— Nu veţi avea nevoie de el.

— Mă face să mă simt mai bine.

Prizonierul a ridicat din umeri.

— Atunci, aşa să fie.

— Prietenii dumneavoastră sunt şi ei aici?

— Numai până ce ne vor vedea plecaţi în siguranţă. Apoi se vor face nevăzuţi.

Le-a luat douăzeci de minute să coboare până la maşina lui Malone, din cauză că bin Laden mergea greu, sprijinindu-se într-un toiag. Înainte de a se

urca, Malone l-a percheziționat pe arab. Bin Laden părea să se fi aşteptat la asta şi n-a protestat.

Au părăsit Rampurul şi au pornit spre capitală. La jumătatea drumului, Malone a zărit aceleaşi hârburi pe care le lăsase pe marginea şoselei în urmă cu câteva ore. A încetinit în dreptul refugiului şi a parcat în spatele lor.

Portierele celor două maşini s-au deschis, şi membrii unității americane au ieşit.

— Prieteni de-ai dumneavoastră? a întrebat bin Laden liniştit.

— Paznicii dumneavoastră.

— Stabiliserăm că mă voi preda numai dumneavoastră.

— Am mințit.

Malone a părăsit țara în ziua următoare. Preşedintele Sharma n-a încercat să ia legătura cu el, şi nici nu se aşteptase să o facă. Anunțul că Osama bin Laden fusese prins va fi făcut la Casa Albă, şi armata americană va fi creditată cu marea victorie. Contrar, probabil, presupunerilor lui bin Laden, Malone nu-şi dorea, şi nici nu conta pe recunoaşterea publică a vreunor merite speciale.

Şi nici Sharma, ar fi pus mâna în foc.

Ambii îşi duseseră misiunile la bun sfârşit.

Au trecut două săptămâni şi nici un anunț. Între timp, Malone a fost trimis în Germania, apoi în Bulgaria, Australia şi Norvegia. După alte două

luni de tăcere, s-a decis să afle ce se întâmplă. Stephanie Nelle era şi ea la fel de curioasă şi a solicitat oficial informații.

Cotton, tipii spun că nu ştiu despre ce e vorba, i-a spus ea la telefon, din sediul din Atlanta.

Malone se afla la Londra, între două avioane.

— Stephanie, l-am dus pe ticălos cu maşina. A stat lângă mine. L-am predat unui colonel de armată.

— Le-am comunicat numele ofițerului. Rick Cobb. Există într-adevăr un colonel cu acest nume în forțele speciale, dar în ziua aceea era în permisie acasă, în Statele Unite. La mii de kilometri de tine. S-a verificat.

— Ai obținut cumva descrierea lui?

Nelle i-a oferit-o şi nu se potrivea deloc cu imaginea celui care îl preluase pe bin Laden.

— Ce naiba se întâmplă? Ce fel de jocuri mai sunt şi astea?

— Şi de ce să le joace? Preşedintele ar fi în stare să-şi dea un testicul numai să-l aibă pe bin Laden în custodie.

Malone şi-a amintit cuvintele arabului. *Aceşti alții se opun sfârşitului meu glorios.*

— Trebuie neapărat să iau legătura cu Sharma. O să te sun mai încolo.

A găsit un portal de internet într-un spațiu amenajat special pentru afaceri, la terminalul internațional al aeroportului. Şi-a conectat laptopul şi a trimis un e-mail, modul de

comunicare preferat de Sharma. Ştia că preşedintele ura telefoanele – *incontrolabile* – şi scotea printuri la toate mesajele primite. A compus un text scurt.

DARUL MEU A DISPĂRUT.

Avionul nu urma să decoleze decât peste două ore, aşa că a stat şi a aşteptat. Surprinzător, răspunsul a sosit în mai puțin de zece minute.

DU-TE ÎNAPOI LA RUINE.

Malone ştia că nu va obține mai mult. În mod evident, Sharma se aşteptase să fie contactat. Era în drum spre casă, pentru o scurtă vacanță de trei zile, înaintea următoarei misiuni.

Va renunța la odihnă.

Când Malone şi-a parcat maşina la poalele dealurilor care urcau spre ruinele din Rampur, toamna se aşternuse peste munții Pan. Temperatura scăzuse cu cel puțin patruzeci de grade față de zilele din urmă cu trei luni, şi zăpada se aşternuse în straturi groase pe culmile din jur.

Şi-a scos din hanorac pistolul Glock. Nu ştia la ce să se aştepte, dar n-avea altceva mai bun de făcut decât să urmeze pista sugerată de Sharma.

A urcat cu paşi măsurați, atent să nu alunece pe pământul înghețat. A pătruns în incinta sitului şi a privit din nou locul dezolant de pustiu. A continuat să înainteze şi să exploreze, la fel de vigilent.

O rafală de armă automată l-a făcut să tresare.

Gloanțele au ricoşat din blocurile de calcar.

— Opreşte-te, Malone! a auzit o voce în engleză. Pune arma jos.

S-a conformat. „Colonelul Rick Cobb” s-a ivit de după o stâncă îngustă şi a coborât apoi de pe o grămadă de lespezi de calcar.

— Mi s-a spus că te-ai întors ieri, a zis Cobb. Am bănuit că te voi găsi aici astăzi.

— Îmi place să fiu punctual.

— Şi amuzant pe deasupra. Ce mai tip!

— Aşadar, cine eşti?

— Colonelul Rick Cobb, bineînțeles.

— Ştii bine că n-am să înghit chestia asta.

— Cu atât mai rău, pentru că n-o să capeți altceva.

— OK, colonele Cobb, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu bin Laden?

— N-ar fi mai bine să-ți arăt?

Cobb a făcut un semn cu puşca.

— Ia-o pe aici.

Malone a păşit pe lângă alte mormane de pietre şi a cotit. O pală rece de vânt i-a uscat gura şi l-a făcut să se clatine pe picioare. A zărit o pată întunecată pe pământ, pe locul unde cândva se înălțase un zid. Vremea ştergea rapid urmele, dar încă se vedea că ceva arsese recent acolo.

— Aici a fost, a spus Cobb. Chiar eu l-am împuşcat, cam pe locul unde stai acum, apoi i-am dat foc nenorocitului ăluia de criminal, până n-a mai rămas nimic din el.

— Şi de ce ai făcut asta?

— Mai întrebi? Pentru Dumnezeu, a omorât cetăţeni americani. Era un duşman al statului.

— Înţeleg că nu eşti soldat de meserie.

— Soldaţii au reguli, şi regulile au prostul obicei de a se pune de multe ori în calea binelui. Eu operez în afara regulilor.

— Bin Laden m-a prevenit că cineva vrea să pună mâna pe el. Mi-a spus că se doreşte moartea lui, dar fără ca lumea să afle. Care-i treaba?

— Zău aşa, doar eşti un tip isteţ. America cheltuieşte zeci de miliarde de dolari pe războiul antiterorist. Mult mai mult decât ne-am putea imagina. Iar treaba asta, prietene, e un soi de mană cerească.

Malone a fost mulţumit să constate că suspiciunile sale păreau să se confirme.

— Deci, o mulţime de corporaţii se îmbogăţesc pe seama lui bin Laden.

— Păi, vezi? Ai verificat în ultima vreme cotaţiile la bursă ale unor contractori ai Departamentului Apărării? Au urcat până la cer. Şi multe companii mai mici fac avere. Doar nu vrem ca toate astea să se sfârşească.

— Şi tu lucrezi pentru corporaţiile astea?

— Toate s-au reunit şi au hotărât să angajeze o echipă. Pe cea mai bună. Iar noi am dezvoltat o reţea intel mai performantă decât cea a guvernului. Ne-a luat mai mult de un an, dar în final am dat de urmele lui bin Laden. De două ori,

aproape c-am pus mâna pe el. Cam cu opt luni în urmă a dispărut însă cu totul. Începuserăm să ne îngrijorăm, când ai intrat tu în scenă.

— Bine, dar în ziua aceea, unitatea mea a contact armata, pe canale oficiale, şi nu pe tine.

Cobb a dat din cap aprobator.

— Aşa e. Numai că noi avem prieteni foarte suspuşi în ierarhia decizională. La urma urmei, asta e o mină de aur şi pentru armată. Nimeni nu are interes să scape trenul ăsta. Aşa că ei ne-au anunțat şi, din fericire, noi eram pe aproape.

— Şi l-ați adus înapoi aici şi l-ați ucis.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul. După ce ai plecat cu el de aici, însoțitorii lui au întins-o ca nişte câini râioşi. Eu am trimis nişte oameni să țină locul sub supraveghere. Şi după ce ni l-ai predat, în loc să o luăm spre sud, către granița cu Afganistanul, am întors maşinile şi am venit încoace. Totul s-a terminat în două ore. Trupul a ars foarte repede.

Malone mai voia să afle ceva.

— De ce ați folosit numele unor militari? Am verificat, există într-adevăr un colonel pe nume Rick Cobb.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Ne ajută să ne mişcăm mai repede şi mai eficient. Acum, cu blestematele astea de computere, toată lumea poate fi monitorizată. Alegem de fiecare dată persoane aflate în permisie. Oamenii noştri de la Pentagon ne țin mereu la

curent. După cum ți-am spus, nimeni nu vrea să scape trenul ăsta.

— Bine, dar cum l-ar putea scăpa, de fapt?

— Fii serios. Ştii prea bine răspunsul. Americanii au memoria scurtă. Îşi ies din sărite după 11 septembrie, invadează nişte ţărişoare, le trag unora o mamă de bătaie, apoi îl prind pe Saddam. Şi după aia nu vor decât ca totul să se termine cât mai repede. Opinia publică e deja plictisită. Politicienii simt pericolul. Reduceri bugetare, schimbări de priorităţi – toate astea sunt lucruri neplăcute pentru patronii mei. Ultimul lucru de care au nevoie e ca bin Laden să fie prins. Nu. Cel mai bine pentru ei este ca arabul să fie în libertate. Şi să reprezinte în continuare o ameninţare. Şi lumea să se teamă de el. Stalin a făcut acelaşi lucru cu Hitler după Al Doilea Război Mondial. Ştia foarte bine că nemernicul murise, dar a alimentat temerile tuturor cum că diavolul ar fi încă în viaţă şi ar da încă din copite. Şi toate astea pentru ca duşmanii lui să-şi concentreze atenţia asupra altor lucruri.

— Cum ar veni, voi controlaţi acum existenţa lui bin Laden.

— Până-n cel mai mic detaliu. Şi vrem să facem din el cel mai tare tip de pe planeta asta.

— Şi ce cauţi aici?

— Te aşteptam, ţi-am zis. Am un mesaj pentru tine. Patronii mei vor să nu-ţi mai vâri nasul peste tot. Să laşi lucrurile aşa cum sunt. Să-ţi vezi de

treabă.

De ce aş face aşa ceva?

— Pentru că nu poți demonstra nimic. Ce-ai să faci? Să pretinzi că l-ai prins pe bin Laden? Toți vor crede că ai înnebunit. N-ai cadavru, n-ai fotografii. N-a mai rămas nimic din el şi nu pot fi prelevate probe ADN care să fie confruntate cu probele celor douăzeci şi ceva de copii pe care se spune că îi are. S-a terminat. Lasă lucrurile aşa cum sunt. Şi vezi-ți de viața ta.

— Şi dacă refuz?

— N-avem obiceiul să-i ucidem pe ai noştri, dar, dacă e cazul, n-o să ne opunem.

— Nu eşti cu nimic mai bun decât el.

Malone a încercat să se îndepărteze. Cobb i-a blocat drumul.

— Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău, Cobb.

Cobb a ridicat puşca.

— Faci pe durul, Malone?

— Sunt suficient de dur încât să n-am nevoie de o puşcă pentru a mă apăra.

A rămas neclintit în fața lui Cobb. N-avea de gând să-i ofere satisfacția de a citi frica pe fața lui. Dar cui nu i-ar fi fost teamă? Capătul întunecat al țevii unei puşti nu e o imagine prea plăcută.

Cobb şi-a coborât puşca.

Malone ghicise. Îl voiau viu. Cine ar fi fost mai îndreptățit să declanşeze controversele dacă nu un agent american care pretindea că bin Laden i se predase şi că exista o conspirație menită să

ascundă moartea criminalului? Armata va respinge imediat afirmațiile şi va profita de scandal pentru a supraalimenta teama oamenilor față de bin Laden. El nu-şi va putea dovedi acuzațiile, iar ei vor avea de partea lor teroarea trecutului.

Nu era deloc greu de ghicit cine va câştiga bătălia.

— Păi atunci, Malone, n-ai decât să pleci şi să încerci să spui lumii tot ce ştii.

Sigur!

Şi-a ridicat piciorul şi l-a pocnit pe Cobb cu tocul cizmei în genunchiul drept. În mod clar mişcarea l-a luat pe „colonel" pe nepregătite. Poate că îl crezuse incapabil de un atac. Malone a auzit oasele trosnind şi şi-a înfipt pumnul în maxilarul lui Cobb. Cobb a urlat de durere şi s-a prăbuşit la pământ, ținându-se de piciorul rănit. Malone a ridicat puşca de jos.

— Ți-am spus-o şi o repet. Nu eşti cu nimic mai bun decât el. El a ucis în numele lui Allah, iar tu, pentru bani.

— Diavolul… a primit… ce i se cuvine.

Malone a aruncat puşca în aer, departe, dincolo de zidul prăbuşit, şi a plecat.

A tras fermoarul valizei, a coborât, a plătit nota şi a ieşit din hotel pe strada aglomerată, în aerul rece al serii. Căuta un taxi spre aeroport şi unul a oprit în fața lui. A urcat în spate. Şoferul şi-a croit

drum pe bulevardele pline de semafoare. În această perioadă a anului, se întuneca devreme în Asia Centrală, şi până să ajungă la terminal, noaptea se coborâse peste oraş. I-a întins şoferului patruzeci de ruble şi a dat să coboare. Omul i s-a adresat în ruseşte:

— Domnule Malone, preşedintele mi-a dat ceva pentru dumneavoastră.

Aşezat pe bancheta din spate, l-a urmărit pe şoferul care îi înmâna un plic maroniu.

— Mi a spus şi să vă transmit toate cele bune.

Malone i-a mulțumit şi l-a răsplătit cu douăzeci de ruble pentru osteneală. Ce-i drept, Sharma era un tip cu brațul lung. A pipăit plicul şi a simțit conturul inconfundabil al unui CD. A intrat în terminal, a trecut de vamă şi, cu jacheta pusă pe umăr, s-a îndreptat spre poarta pentru plecări. A deschis plicul şi a văzut că înăuntru se aflau un CD şi un bilet. A citit mai întâi mesajul, apoi a introdus CD-ul în laptop.

Pe ecran a apărut un film video. L-a privit pe aşa-zisul colonel Cobb împuşcându-l pe bin Laden. Şi apoi, cu ajutorul celorlalți membri ai echipei sale paramilitare, ale căror fețe le-a recunoscut, Cobb a ars cadavrul. Ecranul s-a întunecat, apoi a început un alt film. De această dată, era el, împreună cu Cobb, cu câteva ore în urmă. Şi-a pus căştile şi a apăsat butonul de volum. Sunetul era excelent, şi întreaga întâlnire, inclusiv asaltul său asupra colonelului, fusese înregistrată.

Ecranul s-a întunecat.

Malone a clătinat din cap.

Iosif Sharma urmărise totul. Deşi era conducătorul unei națiuni care nu dispunea de mijloacele adecvate de autoapărare, preşedintele era un om inteligent. Voise ca Statele Unite să-l captureze pe bin Laden, pentru că asta fusese voința lui bin Laden însuşi. Lucrurile luaseră însă o altă turnură, aşa că preşedintele îi făcuse un nou cadou. Unul de care Malone va ține de această dată cu dinții, şi pe care nu-l va scoate la iveală decât la momentul potrivit. Va fi nevoie de nişte investigații, dar probabil că nu va fi atât de greu să se dea de urma lui Cobb, a echipei şi a patronilor săi. În fond, asta era specialitatea Unității Magellan.

A recitit biletul care însoțea CD-ul.

AI GRIJĂ CA TOȚI DIAVOLII SĂ PRIMEASCĂ CE LI SE CUVINE.

Foarte corect.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre poarta de îmbarcare.

Katherine Neville

OPT, ROMANUL DE DEBUT al lui Katherine Neville, a fost recompensat cu câteva premii literare şi este considerat un clasic al genului, fiind tradus în peste treizeci de limbi. Povestea începe în zorii Revoluției Franceze, când un fabulos set de şah, splendid decorat, cândva aparținând lui Carol cel Mare, dar pierdut timp de o mie de ani, este dezgropat de maicile dintr-o mănăstire franceză, şi piesele sunt împrăştiate în toată lumea ca să nu existe un unic deținător care să beneficieze de puterile sale misterioase. Suspansul neîntrerupt îl poartă pe cititor din perioada Revoluției Franceze din anii 1790 la Criza Petrolului declanşată de OPEC[66] în anii 1970. Intriga însăşi se aseamănă cu o imensă tablă de şah în care personajele devin, pe rând, regi, regine şi pioni.

Atunci când a început să lucreze la continuarea, atât de aşteptată, a acestui roman, Neville a descoperit cu bucurie că putea aduce în prim-plan personaje istorice fascinante, de genul lui Benjamin Franklin, pe care, din cauza constrângerilor legate de data apariției primei sale lucrări, fusese nevoită să le menționeze doar în

---

[66] Organizația Statelor Exportatoare de Petrol a fost fondată în 1960 la Bagdad (Irak) de cinei țări (Irak, Iran, Kuweit, Venezuela şi Arabia Saudită) în scopul coordonării şi unificării politicii lor petroliere. în 1973, țările arabe membre au impus un embargou pe petrol împotriva Statelor Unite şi Europei Occidentale, ceea ce a dus la o creştere fără precedent a prețului petrolului (n. tr.).

treacăt. Dar, chiar şi în marea fervoare de care s-au lăsat recent cuprinşi istoricii, biografii şi regizorii de film cu ocazia aniversării a trei sute de ani de la naşterea lui Benjamin Franklin, documentarea i-a oferit lui Neville o mare surpriză, ceva care, în mod inexplicabil, părea să fi scăpat până atunci experților. În bine cunoscuta pasiune, aproape obsesivă, a acestui personaj pentru înființarea sau apartenența la cluburi private, s-a ivit o lacună misterioasă.

Clubul din zilele de marți încearcă să umple acest gol.

CLUBUL DIN ZILELE DE MARȚI

„Franklin n-ar mai fi fost Franklin dacă n-ar fi avut un club, iar clubul său din Franța era Loja Nouă Surori."

Carl Van Doren, *Benjamin Franklin*

31 august 1784, 7:00 a.m.

Auteuil, Franța

ASTĂZI, ZIUA CRIZEI, era o zi de marți.

Ca întotdeauna, se gândi Madame Helvetius cu ironie, în franceză cuvintele au o mai profundă semnificație, *non*? De pildă, în franceză, marți se spune *mardi,* ziua lui Marte, zeul războiului. Şi având în vedere criza care plutea în aer şi mesajul pe care tocmai îl primise, orice referire la Marte ar putea însemna mai mult decât cuvântul ca atare – poate chiar *calamité!*

Deşi Madame Helvetius aşteptase un astfel de

mesaj de luni de zile, el era codificat atât de iscusit, încât nici măcar cel care îl adusese din Scoția nu îl putuse descifra. Totuşi, având în vedere graba cu care emisarul parcursese drumul, ea ştia că mesajul însemna că ceea ce aşteptase avea să se întâmple, şi încă destul de curând, şi anume ceva care putea să-i răstoarne ci toate planurile atât de bine puse la punct şi care să pună proiectele lor – şi chiar propriile vieți – în pericol.

Pentru a transmite imediat mesajul, va fi însă nevoită să recurgă la o mică stratagemă.

S-a furişat prin fereastra franceză din salonul său privat şi a ieşit în curte, în locul în care catârul mare şi alb al grădinarului aştepta răbdător, gata înşeuat. *Le Maître d'hôtel* – un bărbat cu adevărat foarte autoritar (în ziua de azi, servitorii îşi dau mai multe aere decât nobilimea) – insistase să se poarte cu mare băgare de seamă dacă avea să călătorească în secret şi neînsoțită.

Madame Helvetius îşi dădea seama că numeroşii servitori care lucrau la conac ar fi fost roşi de curiozitate dacă ar fi văzut-o plecând atât de devreme. Spera că vor da cu toții crezare bârfei despre o relație amoroasă secretă, pe care nu se obosise niciodată să o nege. În acele zile, acasă sau oriunde în Franța, în orice încăpere sau pe oricare drum, puteai da peste spioni acționând în beneficiul uneia sau alteia dintre facțiunile aflate în dispută, aşa încât prudența echivala cu

înțelepciunea.

Cu toate acestea. Madame Helvetius se simțea ridicolă, aşa cum era deghizată, într-un costum de un albastru decolorat (şi cam mirositor), pe care îl împrumutase de la lăptăreasă, şi purtând pe cap o pălărie de paie, ponosită. Gătită ca o femeie de stradă şi călare pe un catâr mare şi alb – ea, Anne-Catherine de Ligniville-Autricourt, Madame Helvetius – una dintre cele mai bogate femei din Franța şi, la un moment dat, printre cele mai frumoase. Mă rog, asta fusese cândva. Iar ea devenise între timp, în mod cert, o cu totul altă femeie.

Nerăbdătoare, şi-a îndemnat catârul să meargă mai repede printre dealurile şi viile în pantă, încă umezite de rouă, de-a lungul drumului prăfuit care şerpuia de la casa ei din *banlieue* Auteuil, în imediata vecinătate a Parisului, spre suburbia alăturată, Passy. A observat cum catârul pune ochii pe un ciorchine mare de struguri de pe marginea drumului şi l-a lovit zdravăn pe crupă, murmurând cu răsuflarea tăiată *„Obstine”*[67] şi ținându-l în frâu.

Oricât de concentrată ar fi fost asupra ideii de a ajunge cât mai repede la destinație, Madame Helvetius nu se putea împiedica să nu se gândească la ciudățenia mesajului, care îi tot revenea, nepoftit, în minte, ca o melodie de mult

---

[67] În franceză în original, „încăpățânatule” (n. tr.).

uitată. Cât de straniu era, şi neobişnuit – după ştiința ei, nu semăna cu nimic altceva. Ce o fi însemnând? Un singur om, era ferm convinsă, putea să-l descifreze. Iar ea trebuia să ajungă la el – şi cât mai repede cu putință.

Catârul mergea atât de încet, încât i s-a părut că au trecut ore întregi până să vadă soarele apărând din spatele unei stânci, spre răsărit. Şi acolo, pe o culme înaltă care străjuia Sena, se află locul unde voia să ajungă, Le Valentinois. Ascuns ca o nestemată rară într-un decor de vis, în mijlocul grădinilor luxuriante, printre construcții decorative, fântâni susurătoare şi iazuri octogonale, celebrul *château*[68] era un bastion al extravaganței care putea rivaliza cu palatul unui paşă.

Madame Helvetius a fost cuprinsă de aceiaşi fiori pe care îi simțea de fiecare dată când venea aici, ceea ce se întâmplă mai des decât şi-ar fi dorit. Având în vedere caracterul crucial al misiunii sale, a fost mulțumită că purta o astfel de ținută şi putea evita intrarea caleştilor, pentru a pătrunde în incintă prin grădini, pe unde nu avea să fie recunoscută. Căci, în ciuda opulenței sale, Le Valentinois era cunoscut drept cuibul contrabandiştilor de arme, al speculanților, hoților şi spionilor – un cerc de oameni format şi întreținut de războaiele şi crizele care se abătuseră

---

[68] În franceză în original, „castel” (n. tr.).

asupra Europei.

Cercul era condus de cel mai periculos dintre membri: bogatul şi misteriosul proprietar al castelului, Donatien le Ray de Chaumont. Madame Helvetius nu putea decât să spere, pentru binele ei şi siguranța mesajului, că nu se aruncase cu ochii închişi într-o capcană. Trebuia, cu orice preț, să transmită mesajul în particular, înainte ca servitorii să se trezească. Mesajul trebuia să ajungă imediat la Franklin, în aripa sa personală din castel.

Numai doctorul Franklin va şti ce au de făcut – ce decizie va trebui să ia clubul la întâlnirea din această seară – evident, după ce va fi descifrat mesajul din cântec.

8:00 a.m.

Auteuil, Franța

La Paris poți fi solitar, medita Abigail Adams cu amărăciune, dar în mod cert nu poți fi niciodată singur!

Oriunde te duceai, dădeai peste tot felul de nespălați. Străzile erau o cloacă. Nu e de mirare că parizienii purtau în jurul gâtului mai multă dantelă decât o față de masă olandeză – pentru a-şi proteja nasurile de mirosuri. Oare nu căzuse dragul domn Adams la pat de fiecare dată când traversaseră oceanul, venind aici din America?

Şi femeile! Patruzeci de mii dintre ele, cu licență de prostituată (se înroşi numai la gândul semnificației cuvântului), fuseseră amendate

pentru că „îşi practicau meseria” chiar în incinta zidurilor oraşului.

Şi cutiile! O oroare de care auzise chiar de la îngrijitorii din biserică: cutii puse la anumite colțuri de stradă, în care femeile îşi aruncau copiii nedoriți. Un pas înainte, ziceau ei, față de „vremurile vechi” ale lui Rousseau, când femeile îşi abandonau copiii pe treptele bisericilor ca să moară din cauza frigului – unii înghețaseră atât de tare încât au fost nevoiți să le răzuiască pielea de pe trupuşoare pentru a-i dezlipi de pietre. Ce samavolnicie!

După numai câteva zile petrecute la Paris, Abigail s-a hotărât să nu-şi mai expună cei doi copii, pe Nabby şi pe Johnnie, la astfel de manifestări de o teribilă decadență, şi să se purifice cu toții într-o stațiune de băi termale.

Aşa că, mulțumesc lui Dumnezeu, a oftat ea uşurată, de acum încolo nu vor mai fi nevoiți să se bălăcească nici o secundă în acea mocirlă sordidă. Dragul domn Adams le găsise un splendid loc de şedere la țară, în Auteuil.

Era o casă destul de impresionantă – cincizeci de încăperi! înțesată de servitori şi împrejmuită de grădini, de cealaltă parte a râului, departe de tumultul oraşului. Iar cireaşa de pe tort era o femeie care locuia chiar în conacul de lângă noua ei reşedință şi pe care doctorul Franklin i-o descrisese cândva drept „o franțuzoaică adevărată, care nu-şi dă deloc aere… cea mai bună persoană

de pe lumea aceasta". Numele ei era Madame Helvetius.

Abigail considera că, în pofida mult trâmbițatei sale modestii, Madame Helvetius poseda anumite daruri şi împliniri personale cu care se putea mândri. Printre acestea se număra faptul că, la aproape şaizeci de ani, trecea încă drept una dintre cele mai frumoase femei din Franța. Se spunea că poetul Fontenelle ar fi declarat la aniversarea centenarului său că „Madame Helvetius te face să regreți că nu mai ai optzeci de ani".

Abigail mai aflase că soțul răposat al doamnei, un celebru filozof[69], plănuise să întemeieze un club de distinşi demnitari şi oameni de ştiință. La moartea lui, văduva sa, Madame Helvetius, îşi folosise propria avere pentru a finanța crearea clubului. Numele lui era „Loja Nouă Surori", cu referire la muzele artelor şi ştiințelor. Ca membru fondator, Madame Helvetius era singura femeie acceptată la întrunirile clubului. Deşi organizate numai pe bază de invitație, întâlnirile erau departe de a fi secrete, căci printre cei mai vechi membri ai clubului se numărau La Fayette[70], Voltaire şi doctorul Franklin: doctorul se folosise de relațiile

---

[69] Claude Adrien Helvetius (1715-1771), filozof francez, reprezentant al curentului de gândire materialist (n. tr.).

[70] Marchizul de La Fayette (1757-1834), nobil francez şi general, participant la Războiul de Independență al SUA şi la Revoluția Franceză (n. tr.).

pe care şi le făcuse aici ca să strângă bani pentru Revoluția Americană.

Fără umbră de îndoială, noua vecină din Auteuil este o doamnă de toată isprava, s-a gândit Abigail în timp ce se îmbrăca, pregătindu-se să plece pentru o zi spre Le Valentinois. Abia aştepta să o cunoască. Dar oare nu-i spusese doctorul Franklin că întrunirile clubului aveau loc întotdeauna în zilele de marți?

Aşadar, ar putea avea şansa de a o întâlni chiar în această seară.

9:00 a.m.

Bois de Boulogne

John Adams[71] o ura din tot sufletul pe Anne-Catherine de Ligniville-Autricourt, Madame Helvetius. Atitudinea față de ea era aceeaşi pe care o avea față de majoritatea membrilor aristocrației franceze şi o disprețuise, practic, din prima zi când o întâlnise.

Mânându-şi calul într-un galop uşor prin Bois de Boulogne, aşa cum făcea în fiecare dimineață, Adams se gândea la această femeie, care făcuse atâta rău, de-a lungul anilor, misiunii americane în Franța. Evident, nu-i putea împărtăşi sentimentele sale lui Abigail, deşi până atunci nu

---

[71] Om politic american (1735-1826). Este unul dintre „părinții fondatori" ai statului. A avut o bogată activitate diplomatică în calitate de ministru plenipotențiar la Paris şi Londra, şi apoi ca ambasador în Marea Britanie. A fost primul vicepreşedinte al SUA (1789-1797) şi al doilea preşedinte (1797-1801) (n. tr.).

avusese nici un fel de secrete față de draga sa soție. Numai că Madame Helvetius, la fel ca multe alte femei netrebnice din înalta societate, îl fascinase pe marele doctor Franklin cu „veselia şi farmecul” ei. Doctorul era înnebunit după tot ce era franțuzesc.

Adams ştia că trebuia să fie extrem de precaut în îndeplinirea sarcinilor sale pe bătrânul continent. Congresul îl rechemase o dată în țară dintr-o misiune precedentă, ca urmare a plângerilor formulate de ministrul francez, Vergennes, față de comportamentul lui în cercurile diplomatice. Adams bănuia însă că Franklin trăsese sforile ca să fie rechemat. Căci doctorul, care îşi petrecuse o bună parte din viață în străinătate şi se familiarizase cu tarele tuturor țărilor prin care trecuse, nu mai voia acum să audă de onestitatea şi felul direct de a fi, tipice yankeilor.

Adams nu putea decât să se roage ca, dacă nu el, atunci măcar Thomas Jefferson[72], să fie capabil să-i bage mințile în cap bunului doctor în legătură cu tratatele, de o importanță capitală, pe care urmau să le semneze cu Anglia şi cu Franța. Şi mai era un lucru.

---

[72] Om politic american (1743-1826), al doilea vicepreşedinte şi al treilea preşedinte al SUA (1801-1809), autor al Declarației de Independență din 1776 şi unul dintre cei mai influenți „părinți fondatori” (n. tr.).

Era ceva în neregulă cu pacostea asta de misiune franceză. Iar Adams bănuia că situația dura de ceva vreme: exista un spion – poate chiar un agent dublu – care lucra la Passy, chiar sub nasul lui Benjamin Franklin. Dumnezeu ştie ce lucruri groaznice se petreceau în reşedința aceea, Le Valentinois. Suspect era nu numai contrabandistul de arme Chaumont, ci şi nepotul lui Franklin. În vârstă de douăzeci şi doi de ani. Temple Franklin era fiul lui William (fiul bastard al lui Ben), un regalist exilat din America.

Însă, după părerea lui Adams, dintre toți acei aristocrați elitişti, simpatizanți ai regalității şi *nouveaux riches* din cercurile pe care doctorul le atrăsese în refugiul său de la Passy, cea mai periculoasă persoană era Madame Helvetius. Iar suspiciunile sale erau bine întemeiate.

Oare domnul Helvetius, răposatul ei soț, nu-şi făcuse averea prin sinecuri regale? Fusese unul dintre „fermierii generali”[73] cărora li se acordaseră drepturi exclusive, monopoluri s-ar putea spune, asupra tuturor tranzacțiilor de cumpărare şi vânzare de produse agricole de origine franceză sau importate în Franța? Erau aceiaşi oameni care şi astăzi dețin supremația asupra comerțului dintre America pe de o parte, şi Franța şi

---

[73] În franceză, *fermiers généraux,* cei patruzeci (apoi şaizeci) de perceptori numiți de rege pe o perioadă de şase ani şi însărcinați cu colectarea taxelor agricole (n. tr.).

dominioanele sale pe de alta.

Cât despre Madame Helvetius, ea înființase o societate secretă pentru a le sprijini pe viperele din cercul său de prieteni să păstreze controlul. Un club ai cărui membri aveau neobrăzarea de a se autointitula liberali, francmasoni! — când jumătate din ei proveneau din rândurile nobilimii franceze!

Adams își bătu ușor calul înfierbântat pe spinare, pregătindu-se să-și încheie plimbarea și să se îndrepte spre Passy pentru a participa la întrunirea din acea dimineață. Zâmbi în sinea lui imaginându-și scena primei întâlniri dintre soția sa, fiică de predicator, și Madame Helvetius.

Ar putea fi chiar astăzi, nu-i așa? în fond, era o zi de marți.

10:00 a.m.

Passy, Franța

Benjamin Franklin a mutat calul pe tabla de șah, lângă turnul adversarului. A bătut cu degetul în masă, pentru a atrage atenția oponentului său.

— Prietene, dacă vei lua calul cu turnul, te fac șah mat în trei mutări, l-a anunțat pe Thomas Jefferson, care și-a ridicat, surprins, privirea. Iar dacă nu iei calul, a adăugat cu un zâmbet strâmb, mi-e teamă că tot va fi mat, dar în cinci mutări.

— Dragul meu Jefferson, rosti John Adams stând în picioare lângă ferestrele care dădeau spre grădinile întinse și impecabil îngrijite ale domeniului Le Valentinois, e a treia partidă la rând

pe care o pierzi. Dacă priceperea ta la negocierea tratatelor – pentru care, la urma urmei, am şi fost trimişi aici de către Congres – nu e cu nimic mai bună decât cea pe care o demonstrezi la şah, atunci ar fi mai bine să ne împachetăm de pe acum hainele şi să ne întoarcem acasă.

— Prostii, declară Franklin, punând piesele de şah înapoi pe tablă. Jefferson n-a avut ocazia să joace şah la fel de mult ca mine. Când joc şah, nu suport să fiu deranjat. De pildă, am jucat o seară întreagă, în timp ce Madame Brillon, *mon amour* din tinerețe, m-a aşteptat ore în şir, goală în cadă.

A izbucnit în hohote, apoi l-a văzut pe Jefferson trecându-şi ambele mâini prin părul negru neacoperit cu perucă.

— Prea multă efort mental pentru o singură dimineață şi, tare mi-e teamă, prea puține rezultate, spuse Jefferson, adăugând în chip de scuză: Cred că iar mă apucă o migrenă.

— Coaja de salcie, enunță Franklin. Conține o substanță care alină durerile, mai ales pe cele de cap. De obicei nu-i deranjez pe servitori la ora asta, dar cred c-o să sun ca să-i pun să-l caute pe Brancroft, secretarul ambasadei noastre – chiar e timpul să-l cunoşti iar el o să-ți prepare o infuzie de salcie. E un geniu al medicinii, l-a asigurat Franklin. A lucrat pe o plantație, în Guyana. A patentat tot felul de coloranți pentru textile, făcuți din coajă de copac şi plante tropicale. Cu ani în urmă, am sponsorizat alegerea lui ca membru al

Societății Regale din Londra[74] şi de atunci e agentul nostru britanic secret.

— Dar cum ştii că putem avea încredere în el? a întrebat Adams. Unii spun că Edward Bancroft este un speculant de război şi că nu-l interesează decât propriul profit. Dacă acceptă bani de la noi, atunci la fel de bine ar putea lua şi de la francezi sau britanici. Oare e bine să aibă acces la comunicatele pe care le primim din partea Congresului? Şi să ia notițe la întrunirile noastre private?

— Dragul meu Adams – Franklin trăgea deja de şnurul clopoțelului, de parcă voia să se scuture de asemenea griji –, toată lumea spionează în Franța. Vei vedea cât de puține lucruri s-au schimbat de la ultima ta vizită pe continent. De exemplu, în acest moment nu sunt războaie, un lucru asupra căruia ar merita poate să speculăm pe considerente de ordin financiar sau filozofic. Îi ținem pe britanici sub observație doar pentru a ne asigura că n-au de gând să declanşeze vreunul. Pe de altă parte, aici, la Le Valentinois, ducem o viață atât de nepătată şi în văzul tuturor, încât, efectiv, nu e nimic de spionat!

Nici nu apucase să lase din mână şnurul, că uşa dinspre hol a fost deschisă, şi în încăpere s-a ivit Edward Bancroft, într-o ținută splendidă, cu

---

[74] Royal Society of London - Academia de Ştiințe din Regatul Unit, instituție fondată în anul 1660 (n. tr.).

jabou de dantelă, pantaloni bufanți din satin şi purtând pe cap o perucă pudrată – îmbrăcat, ca întotdeauna, ca pentru un bal mascat. Adams s-a uitat urât la Franklin, care s-a prefăcut că nu-l vede.

— Fir-ar să fie! a exclamat Franklin cu acelaşi zâmbet strâmb pe față. Se pare că pe-aici zidurile au urechi. Dragul meu Bancroft, tocmai vorbeam despre tine.

— Probabil că am puteri mai mari decât însuşi profesorul Mesmer[75], a spus Bancroft, întorcându-i zâmbetul. În urmă cu câteva clipe, pe când stăteam în salonaş, am avut intuiția că prezența mea era dorită aici. Şi acum vă găsesc – deja îmbrăcat la această oră, ceea ce, recunoaşteți, e ceva neobişnuit – încuiat în această cameră împreună cu încă doi colegi. După câte se pare, puneați la cale nişte intrigi înainte de sosirea secretarului.

— Nici vorbă de aşa ceva, l-a liniştit Franklin. Pur şi simplu jucam şah. Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Jefferson – de curând sosit din America.

Bancroft strânse mâna întinsă de Jefferson, în timp ce Franklin continuă prezentările.

---

[75] Franz Mesmer (1737-1815), medic şi astrolog german, fondatorul teoriei pseudo-ştiințifice a „magnetismului animal", numit ulterior „mesmerism". Ideile sale au fost preluate şi dezvoltate în studiile asupra hipnozei (n. tr.).

— Şi, desigur, deja l-ai cunoscut pe Adams, iar soția şi fiica sa, care de abia au pus piciorul pe aceste țărmuri, ni se vor alătura la masă.

— Am avut plăcerea să le cunosc acum câteva clipe, spuse Bancroft.

— Aşa e, explică Adams. Familia mea a vrut să ajungă aici cât mai devreme. John Quincy[76] promisese să-l ia la plimbare pe Benny, nepoțelul doctorului, în trăsurica domnului Jefferson.

— Cum avem atâția tineri în vizită astăzi, dragul meu Bancroft, interveni Franklin, fii drăguț şi spune-le servitorilor că vom lua masa mai devreme de ora două, la care obişnuim să servim prânzul. A, şi dacă tot te duci acolo, ocupă-te, te rog, şi fă o infuzie de salcie pentru domnul Jefferson.

Imediat ce s-a asigurat că Bancroft nu-i mai putea auzi, John Adams şi-a reluat atacul.

— Nu ți se pare ciudat că secretarul tău pândea la uşă exact în clipa când numele lui a apărut în conversație? l-a întrebat el pe Franklin.

— Secretarul *nostru*, l-a corectat Franklin. Este plătit de misiune. Şi nu mi se pare deloc ciudat ca, în clipa când am sunam din clopoțel…

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Jefferson privind prin ferestrele franceze ale bibliotecii. În curte a intrat un animal care îți mănâncă trandafirii aceia scumpi, iar țărăncuța care îl

---

[76] Cel mai mare dintre copiii cuplului John şi Abigail Adams. Avea să devină, în 1825, al şaselea preşedinte american (n. tr.).

călăreşte nu e în stare să-l strunească.

Ceilalți doi bărbați s-au apropiat şi ei de fereastră. În mijlocul grădinii ca o nestemată rară, o femeie între două vârste stătea călare pe un catâr încăpățânat, mare şi alb, şi trăgea de frâie. Când a văzut că strădaniile sale nu duc nicăieri, şi-a aruncat picioarele peste şa, aparent exasperată, şi a descălecat ca un bărbat, după care, ținând în continuare frâiele în mână, a smuls nişte flori din cel mai apropiat răsad şi le-a vârât sub nasul catârului. Atras de mugurii proaspeți, animalul s-a înfruptat cu o înghițitură zdravănă.

Franklin a schițat un zâmbet ciudat, mai mult pentru sine.

— Cred că o cunosc pe „țărăncuță” – deşi n-am văzut-o niciodată în compania catârului, şi-a informat el prietenii. Țin să adaug că, după ştiința mea, doamna a încălecat animale de rasă mult superioară.

A izbucnit în râs văzând figurile mirate ale lui Adams şi Jefferson.

— Cum, n-o recunoşti? l-a întrebat pe Adams.

Acesta a clătinat din cap, şi Franklin a precizat, în chip de lămurire:

— Este Notre dame d'Auteuil.

— Madame Helvetius! a exclamat uluit Adams.

Franklin a încuviințat din cap. Jefferson a intervenit în discuție:

— Doar nu soția filozofului! De ce e îmbrăcată ca o nevastă de fermier?

— A, clasele de sus rămân pentru noi un mister, nu-i aşa? a spus Franklin. Fermecătoarea noastră regină, Maria Antoaneta[77], are o fermă în incinta palatului şi îi place să se joace de-a păstorița cea săracă. Lui Rousseau îi datorăm popularitatea ideii de „întoarcere la natură”.

În sinea lui, Franklin nu reuşea însă să înțeleagă de ce Anne-Catherine Helvetius alesese să vină la Passy într-o astfel de ținută şi călare pe un catâr. Toate semnele prevesteau o nenorocire.

Deodată, a văzut cum Madame Helvetius lasă catârul în fața unui lămâi apetisant, cu frunze bogate. În timp ce animalul era ocupat, ea o luă repede la picior, ca o hoață, direct spre intrarea dinspre grădină în salon, acolo unde, potrivit lui Brancroft, erau adunați ceilalți oaspeți.

De ce Dumnezeu țopăia femeia asta prin grădină în loc să folosească intrarea din față? Şi unde era vizitiul? Şi cabrioleta? Franklin trebuia să preia inițiativa, şi încă repede.

— Destul pentru dimineața aceasta, domnilor. Nu pot să mai zăbovesc aici, anunță el, şi începu să se scarpine pe picioare, invocând veşnicele sale probleme cu guta. E timpul să ne ocupăm de ceilalți oaspeți.

---

[77] Maria Antonia Iosefa Iohanna de Habsburg-Lorena, în franceză Mane Antoinette, (1755-1793), arhiducesă de Austria, s-a căsătorit la vârsta de cincisprezece ani cu regele Franței, Ludovic al XVI-lea. Acuzată de legături amoroase secrete, incest şi diverse excese, a sfârşit ghilotinată în 1793, în toiul Revoluției Franceze (n. tr.).

Şi, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să-şi revină din uimire, ieşi repede, şontâc-şontâc, pe uşă.

A ajuns prea târziu – cel puțin, pentru a împiedica explozia.

Un țipăt asurzitor, dinspre salon, a răsunat de-a lungul galeriei pavoazate cu multe oglinzi şi ferestre, care pornea din bibliotecă. Franklin şi-a dat seama că nu putea proveni decât de la Anne-Catherine Helvetius.

— *O, mon Dieu, ou est Franklin? Et qui sont ces dames-là?*[78]

Alte semne de mare zarvă – voci ridicate, zgomotul unei uşi deschise şi apoi trântite, după care se aşternu tăcerea. Franklin a continuat să înainteze pe coridor cu mersul său chinuit. Deodată, Anne-Catherine Helvetius s-a năpustit pe hol către el, cu pălăria aceea stupidă de paie pusă strâmb pe cap. Tulburată, aproape că s-a izbit de el.

Franklin a prins-o de braț.

— Scumpa mea prietenă, începu el, apoi o mirosi. Ce e cu aroma aceasta atât de interesantă, noua *eau de parfum?*

Helvetius i-a aruncat o privire ucigătoare.

— E rochia lăptăresei! Sunt *en camouflage!* spuse ea, încercând să vorbească pe un ton

---

[78] În franceză în original, „Doamne, Dumnezeule! Unde e Franklin? Şi cine sunt aceste doamne?” (n. tr.).

scăzut. Catârul ăsta e un *cafard*[79]. De ore în şir sunt călare pe el. Şi acum, poftim! dau peste un salon plin de femei. Tu nu primeşti niciodată musafiri – şi încă aşa de mulți – atât de devreme! Nu vreau să deranjez, dar ceea ce am să-ți spun e de mare urgență, *mon ami…*

— *Au contraire,* scumpa mea *madame,* încercă Franklin să o liniştească, eşti întotdeauna binevenită aici. Sper că vei lua prânzul cu noi, îl vom servi mai devreme azi.

Aruncând din nou o privire ținutei ei, adăugă amuzat:

— Cu regret, țin să te informez, *madame,* că n-avem nici un fel de vaci de muls, ştii, n-am plănuit să luăm masa *alfresco*[80]!

— *Canaille!* a țipat Madame Helvetius, bătând cu piciorul în podea.

— *Madame!* Aveți grijă la limbaj, a avertizat-o Franklin, cu un rânjet obraznic.

La auzul următoarelor ei cuvinte, a părut însă cuprins de o criză de pietre la rinichi, pe lângă cea de gută.

— *Faites attention!* a şoptit ea pentru a se feri de urechile curioase. *Le message est arrivé*[81]*!*

— Mesajul! aproape c-a strigat Franklin. Nu trebuie să fim văzuți împreună…

---

[79] În franceză în original, „ipocrit”, „trădător” (n. tr.).
[80] În italiană în original, „în aer liber” (n. tr.).
[81] În franceză în original, „Fii atent! Mesajul a sosit!” (n. tr.).

În depărtare s-a auzit uşa bibliotecii închizându-se şi sunetul unor paşi care se apropiau.

— Vin colegii mei, a şoptit Franklin. Care e mesajul?

— *C'est encodé!* a şuşotit Madame Helvetius, privindu-l cu ochii ei mari, cenuşii.

— Sigur că e codificat! s-a răstit Franklin, trăgându-se nervos de părul lung, strâns într-o coadă care îi atârna pe umeri. Care e conținutul?

Anne-Catherine s-a înălțat pe vârfuri şi şi-a lipit buzele de urechea lui. I-a simțit din nou mireasma, ca de pământ sau grajd, şi nu tocmai urât mirositoare.

— *Frère Jacques,* şopti Madame Helvetius.

Tăcerea nu era întreruptă decât de zgomotul paşilor care se apropiau. Curând, vor da colțul şi îi vor surprinde aşa cum erau, strânşi unul într-altul, în mijlocul holului.

— Un nume? Nici un alt indiciu? Doar fratele Jacques?

— *Non, non, mon ami,* a murmurat ea nerăbdătoare. *C'est une chanson*[82]*!*

— Zici că mesajul e un cântec? a întrebat Franklin derutat.

Dar după ce Madame Helvetius a fredonat, cu răsuflarea tăiată, primele note, Franklin a exclamat:

— A, înțeleg, foarte isteață treabă!

---

[82] În franceză în original, „E un cântec!" (n. tr.).

Apoi i-a dat o pălmuță peste fund, îndemnând-o:

— Grăbeşte-te! Du-te în salon. Ia-o pe uşa aceea, mai îndepărtată. Vin şi eu într-o clipă.

Madame Helvetius a priceput repede şi a dispărut pe coridorul estic, chiar cu o clipă înainte ca Adams şi Jefferson să-şi facă apariția de după colț. Cu cei doi colegi în spatele său, Franklin a intrat în salon în momentul în care Madame Helvetius s-a ivit şi ea, gâfâind, prin uşa din celălalt capăt al încăperii pline. Toți oaspeții şi membrii familiei s-au întors spre Franklin pentru a-l întâmpina. Deşi inima îi bătea tare în piept, ca o tobă mohicană, Franklin i-a aruncat lui Madame Helvetius un zâmbet încrezător. Ştia exact ce are de făcut.

12:00, miezul zilei

Le Valentinois

Benjamin Franklin şi-a rotit privirile pe deasupra mesei, peste grupul pestriț, adunat, potrivit obiceiului, pentru masa de prânz cu şapte feluri, pregătită pe cheltuiala gazdei sale. Astăzi era servită mai devreme, dar timpul era, nu-i aşa, o chestiune de maximă însemnătate.

În jurul mesei se strânseseră oameni care, curând, aveau să aparțină trecutului: proprietarul magnificului *chateau,* milionarul Donatien le Ray de Chaumont, un bărbat mic şi îndesat care avea un mare necaz: era furios pe Congresul American, care nu îi plătise armele livrate pentru Revoluție.

Lângă Chaumont era aşezată soția sa, o femeie atrăgătoare şi amanta (unii spuneau că doar *de temps en temps*[83]*)* eroului maritim John Paul Jones[84]. Apoi dramaturgul şi revoluționarul Beaumarchais, autorul celebrelor piese *Nunta lui Figaro* şi *Bărbierul din Sevilla,* un bărbat care furnizase coloniilor britanice mai multă muniție decât oricine pentru a sprijini Revoluția. Madame Helvetius era aşezată între Franklin şi John Adams, iar Abigail, aflată de cealaltă parte a soțului ei, părea enervată de voioşia cu care Notre dame d'Auteuil îi tachina bărbatul, ca parte a planului ei diversionist atât de stupid.

Thomas Jefferson se afla pe latura mesei considerată de Franklin a simboliza viitorul. Lângă el stătea tânărul John Quincy Adams, în vârstă de şaptesprezece ani, care părea să-i soarbă fiecare cuvânt. Sora lui Quincy, micuța Abigail – sau Nabby, cum era alintată avea nouăsprezece ani şi îl cucerise, din câte se părea, pe Temple, nepotul de douăzeci şi doi de ani al lui Franklin. Benny Franklin Bache, celălalt nepot al lui Franklin, era, la cei cincisprezece ani ai săi, cel mai tânăr comesean. Lângă el şedea Edward Bancroft, secretarul ambasadei şi spion de ocazie.

---

83 În franceză în original, „din când în când" (n. tr.).

84 Ofițer american de origine scoțiană (1747-1792). A emigrat în SUA şi s-a înrolat în marină, remarcându-se în timpul Războiului de Independență şi devenind primul erou maritim american (n. tr.).

După ce supa a fost servită, şi servitorii s-au retras, Franklin a anunțat ritos:

— Suntem treisprezece la masă, un număr de rău-augur, căci ne aminteşte de acea cină la care gazda a rostit: „Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi Mă va vinde[85]”.

Madame Helvetius i-a aruncat pe furiş o privire tăioasă şi a decis, unilateral, să schimbe subiectul. Cu un zâmbet fermecător, şi-a luat lingura şi a îndepărtat din castron o bucată de rac, aşezând-o pe o farfurie.

— Luna aceasta nu are litera *R,* a explicat ea. Nu trebuie să mâncați niciodată *les crustaces* în lunile care nu se scriu cu litera *R,* ar putea fi otrăvitoare.

— Dar, bunicule, a intervenit Benny Bache, ca şi cum n-ar fi auzit-o pe Madame Helvetius, doar nu te aştepți ca cineva să te trădeze astăzi? Şi, chiar dacă ai avea vreo bănuială, nu poate fi cineva de la masa asta.

— Copile, am motivele mele să cred exact acest lucru, a răspuns Franklin. Şi, în sprijinul afirmației mele, aflați că am primit recent un mesaj încifrat…

Se opri. Madame Helvetius se înecase cu supa. Chaumont a ocolit rapid masa, a luat de pe bufet o sticlă de Madeira şi a servit-o cu un pahar. Madame Helvetius a dat pe gât câteva înghițituri zdravene – mai multe decât familia Adams văzuse

---

[85] Biblia, Noul Testament, Mat. 26:21 (n. tr.).

vreodată o femeie sorbind la o masă. După ce lucrurile s-au mai liniştit puțin, John Quincy Adams s-a amestecat şi el în discuție.

— Domnule doctor Franklin, cu toții ştim că un mesaj încifrat trebuie ținut în mare secret. Mai ales dacă poate avea legătură – aşa cum se pare că bănuiți – cu cineva din această încăpere. Mărturisesc că sunt fascinat de coduri. Iar domnul Jefferson este, la fel ca şi dumneavoastră, un expert în domeniu. Mi-a promis că mă va instrui în această direcție, oferindu-mi câteva cunoştințe de bază, în răstimpul cât eu şi familia mea ne vom afla în Franța. V-aş fi recunoscător dacă ne-ați putea dezvălui două lucruri. Cum ați ştiut că mesajul era codificat? Şi ați reuşit să-i descifrați înțelesul?

Franklin hăpăia cu mare poftă supa de raci, aparent neinteresat dacă luna în curs se scria cu *R* sau nu şi la fel de nepăsător şi față de durerile sale de gută şi rinichi pe care îi plăcea să le numească „oale şi ulcele”.

— La ambele întrebări am acelaşi răspuns, a zis el într-un sfârşit, aşezându-şi lingura lângă castronul gol. Am ştiut că este codificat şi i-am descifrat înțelesul pentru că am cheia.

La aceste vorbe, o mare zarvă s-a iscat în încăpere, iar Madame Helvetius a profitat de neatenția comesenilor pentru a-i trage lui Franklin un pumn zdravăn între coaste. Franklin s-a aplecat spre ea, a ciupit-o de obraz şi i-a şoptit:

— Şşt, jocul de-abia acum începe.

Madame Helvetius a căzut în muțenie, iar Franklin a continuat.

— Astăzi e marți. După cum mulți ştiți deja, Madame Helvetius, aici de față, a organizat împreună cu soțul dânsei, timp de decenii, saloane de dezbateri filozofice în această zi a săptămânii, la vila lor din Paris. Ştiți probabil şi că Madame este sponsor fondator al unei loje francmasonice de elită, numită Loja Nouă Surori. Acest club, la care am onoarea să particip ca inițiat şi de două ori Mare Maestru, se întruneşte tot marțea şi continuă să facă numeroase servicii Statelor Unite. Ce semnificație puteam atribui acestei zile din săptămână?

— Este ziua zeului scandinav Tiw, echivalentul lui Marte, spuse Quincy.

— Aşa e, încuviință Franklin. Dar mai este ceva.

Între timp, servitorii au intrat în încăpere, au luat farfuriile şi le-au înlocuit cu altele. Au aşezat pe masă platourile cu friptură de rață, prepeliță şi iepure, şi pe cele d*e foie gras* cu trufe şi legume sotate, au umplut paharele cu vin şi au ieşit. Franklin a aşteptat să plece şi a luat din nou cuvântul.

— Cu ceva timp în urmă am fost la o întrunire la un astfel de club, într-un alt loc. Acum aproape treizeci de ani, mai precis în 1754, din anumite motive, mi-am părăsit casa din Philadelphia şi m-am îndreptat spre sud. La acea vreme, puțini

bănuiau că într-o bună zi – care acum nu e departe – noi, coloniştii, ne vom ridica împotriva patriei mamă şi vom întemeia o nouă republică. Atunci aveam mai degrabă probleme cu francezii, care fortificau valea râului Ohio. Şi cu indienii, pe care tot ei îi fortificau cu arme franţuzeşti şi rom de Louisiana. După câțiva ani, un tânăr soldat pe nume Washington avea să tragă prima împuşcătură în războiul franco-indian[86]. Curând, conflictul avea să se răspândească în întreaga Europă, chiar şi în India, devenind Războiul de Şapte Ani, care a dus la Revoluția Americană, aşa încât putem spune, pe drept cuvânt, că Washington a tras „prima împuşcătură care a răsunat în toată lumea". În luna ianuarie a acelui an am participat la o întâlnire a unora dintre căpeteniile națiunilor indiene nemulțumite, iar la întoarcerea în Philadelphia am aflat că fusesem

---

[86] La 28 mai 1754, în prima bătălie din cadrul războiului franco-indian, o trupă din Virginia condusă de locotenentul George Washington, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, a înfrânt detaşamentul francez care apăra Fortul Duquesne. Războiul franco-indian (1754-1763) a fost ultimul şi cel mai important dintr-o serie de conflicte între coloniştii americani şi francezii şi rețeaua lor de aliați indo-americam. în 1756, Marea Britanie şi Franța au declanşat Războiul de Şapte Ani, în urma căruia Franța a pierdut o mare parte din imperiul său colonial. Tratatul de la Paris din 1763 a asigurat supremația colonială şi maritimă a Marii Britanii, iar cele 13 colonii americane au devenit mai puternice prin înlăturarea rivalilor lor europeni. Cincisprezece ani mai târziu, Franța a intervenit în Revoluția Americană, susținând lupta pentru independență a coloniştilor (n. tr.).

numit adjunct al şefului poştei peste toate coloniile, o poziție importantă. Cum o nouă întrunire a indienilor se anunțase a avea loc peste câteva luni la Albany, m-am gândit că ar fi mai prudent să fac imediat o inspecție rapidă a serviciilor poştale din coloniile sudice. Iar unul dintre cele mai însemnate locuri în care m-am oprit a fost Annapolis, în golful Chesapeake. Oamenii de acolo îmi cunoşteau reputația de inventator al paratrăsnetului. După ce în *Maryland Gazette* a apărut anunțul sosirii noului adjunct al şefului poştei în acea localitate de țărm foarte animată, am fost asaltat de invitații din partea unor cercuri politice, sociale şi ştiințifice. Cea mai misterioasă dintre invitații a venit din partea unui grup de gentlemeni care s-au prezentat drept muzicieni amatori, mulți de origine scoțiană, şi care se întâlneau de două ori pe lună pentru a compune şi interpreta muzică. Cum întrunirile aveau loc întotdeauna marțea, şi-au intitulat micul grup „Clubul din zilele de marți”.

Pe măsură ce Franklin îşi continua povestirea, singurul zgomot care se făcea auzit în încăpere era cel al tacâmurilor care se loveau de farfurii…

Acea seară de marți în care am participat la întrunirea clubului a fost una mohorâtă şi ploioasă. Fondatorul clubului m-a întâmpinat la uşă. Era născut în Edinburgh şi se stabilise recent în aceste locuri. Se numea Alexander Hamilton – nici o

legătură cu congresmenul şi eroul nostru de război cu acelaşi nume[87]*. Numele de Hamilton are o rezonanță puternică în Scoția. Şi foarte curând aveam să descopăr semnificația lui la o scară cu mult mai mare.*

Membrii clubului – am uitat de mult numele lor – au cântat toată seară melodii antrenante. Am primit cu toții porecle – mie mi-au spus Electrico Vitrifico pentru că adusesem puterea trăsnetului pe pământ. Construiseră şi o armonică de sticlă, după modelul meu[88]*, pentru melodii fluide. Am cinat, am băut mult şi am intonat tot felul de cântecele francmasone. Cum în anii 1730 fusesem membru cu drepturi depline al lojei din Philadelphia, am recunoscut că mă număr printre frați şi m-am simțit în largul meu la întrunire. Nimic nu e mai plăcut decât camaraderia dintre membrii unui club.*

Târziu în acea noapte, după ce majoritatea tinerilor ne părăsiseră şi plecaseră pe la casele lor, am rămas numai cu Alexander Hamilton şi micul său cerc de prieteni intimi. Atunci le-am pus întrebarea de căpătâi:

„Pentru ce cântec m-ați invitat aici?”

Membrii clubului au părut cu toții extrem de încântați de întrebarea mea. S-au ridicat şi au

---

[87] Politician, om de stat, finanțist şi intelectual american (1755-1804), fondator al Partidului Federalist (n. tr.).

[88] Instrument muzical inventat de Benjamin Franklin în 1761. Ulterior, Mozart şi Beethoven au compus piese speciale pentru armonică (n. tr.).

interpretat a cappella un rondel sau canon foarte cunoscut şi vechi. I-au cântat întâi în franceză, apoi în engleză.

Frere Jacques, Frere Jacques,
Dormez-Vous? Dormez-Vous?
Sonnez les Matines, Sonnez les Matines,
Din-Dan-Don, Din-Dan-Don…
Are you sleeping? Are you sleeping?
Brother John, Brother John,
Morning bells are ringing, morning bells are ringing, Ding-Ding-Dong, Ding-Ding-Dong…

Frate Jacques, Frate Jacques,
Dormi tu? Dormi tu?
Sună clopoțelul, sună clopoțelul,
Ding-dang-dong, ding-dang-dong…

Pe măsură ce fiecare cântăreț îşi termina partitura, se aşeza pe scaun, aşa încât, la final, rămăsese unul singur în picioare, interpretând ultimul vers al melodiei. Când şi acesta s-a aşezat, toți bărbații m-au privit în tăcere. Nu se auzea decât răpăitul ploii pe acoperiş. Le-am spus următoarele:

„Cântecele simple de acest gen, domnilor, sunt de mult folosite, peste tot în lume, pentru a transmite înțelesuri ascunse. De-abia acum îmi dau seama că în cazul lui Frere Jacques *ar putea fi vorba de un înțeles care a rămas ascuns de o sută de ani sau mai mult. Şi nu doar un secret este ascuns – poate*

chiar o conspirație, de un fel sau altul, de la verbul latinesc conspirare, *„a respira împreună” – ceea ce ne duce cu gândul la un mister dintr-acelea despre care nu se poate vorbi decât în şoaptă. Înțeleg însă misiunea voastră şi vă promit, frații mei, că vă voi ajuta din toate puterile mele.”*

M-au aplaudat şi apoi fiecare a trecut pe la mine pentru o strângere de mână „frățească”. După ce toți ceilalți au plecat, conducătorul lor, Hamilton, s-a oferit să mă conducă acasă cu trăsura. Pe drum, tăcerea nu era întreruptă decât de zgomotul făcut de copitele calului pe străzile pietruite. În ciuda vremii reci, simțeam în aer mirosul proaspăt de sare.

„Dragul meu doctor”, mi s-a adresat Hamilton în timp ce înaintam învăluiți în mantia neagră a nopții, mă întreb dacă ai înțeles cu adevărat de ce am interpretat pentru tine acest vechi „cântec pentru copii”.

„Da, cred că am înțeles. Este un fermecător cântec franțuzesc foarte prost tradus în engleză. Căci, după cum prea bine ştii, echivalentul englezesc al lui «Jacques» nu este «John», ci «James»[89]*. Iar* matins *nu sunt* morning bells[90]*, ci o oră canonică atât la catolici cât şi la anglicani, chemarea la rugăciune, imediat după miezul nopții, şi toate îndatoririle religioase legate de aceasta.*

---

89 Iacob (n. tr.).

90 Clopotele de dimineață (n. tr.).

«Brother *James*», *am continuat, ar putea fi Iacob cel Mare, fratele lui Iisus din Sfânta Scriptură, întemeietorul primei Biserici Celte din Spania (acolo i se spune Santiago), ca şi al vechilor parohii din Pirineii francezi. Majoritatea dintre voi sunteți scoțieni, nu-i aşa? Din câte ştiu, voi, scoțienii, V-ați aliat de-a lungul vremii cu o singură dinastie puternică şi cu o mare vechime, cu care familiile regale scoțiene au încheiat numeroase alianțe – şi aici mă refer la francezi. Maria de Guise s-a căsătorit; acum două sute de ani, cu regele Scoției, iar fiica sa, Maria a Scoției, s-a măritat cu delfinul francez. Şi, desigur, cel mai mic fiu al ei, Iacob Stuart, succesorul reginei Elisabeta, a devenit Iacob I al Angliei. În întunericul caleştii, m-am întors spre Hamilton şi am adăugat: „Având în vedere canonul melodiei, presupun că acesta este adevărul «James», nu-i aşa?"*

„Da", a răspuns Hamilton liniştit.

Nu trebuia să fii doctor în filozofie ca să poți descifra mesajul. Era însă nevoie să posezi oarece cunoştințe privitoare la alte semnificații ascunse. Clubul din zilele de marți îmi ceruse ajutorul pentru mai târziu, când va ajunge la ananghie…

Franklin s-a oprit şi şi-a privit ascultătorii, care îi sorbeau cuvintele, apoi a adăugat teatral:

— Ei bine, acelaşi *chanson* mi-a fost transmis din Scoția în această dimineață. I-am recunoscut imediat originea, căci, acum aproape treizeci de

ani, am fost avertizat de un club de scoțieni, de dincolo de ocean, iar acum momentul pare să fi sosit. Prieteni, după cum ştim, Scoția încearcă de peste o sută de ani să alunge uzurpatorii din Casa de Hanovra[91] de pe tronul Angliei şi să restaureze dinastia scoțiană. Mai precis, începând cu Războiul Civil Englez şi terminând cu bătăliile duse de Bonnie Prince Charlie, fiul ultimului rege Iacob, care a încercat să preia tronul Angliei cu numai nouă ani înainte de vizita mea la Annapolis! înțelesul mai adânc al cântecului era acela că frații mei masoni din Annapolis erau inițiați într-un vechi şi tainic rit masonic, cunoscut numai în Scoția. Unii îl numesc Ordinul respectării stricte a regulilor, alții Ritul lui Kilmamock, după numele lordului care l-a fondat şi care a fost executat, cu aproape o sută de ani în urmă, fiind acuzat că a sprijinit revenirea Stuarților pe tron. Clubul din

---

[91] Dinastia Stuart a condus Scoția între 1371-1603. în 1603, după moartea fără moştenitori a reginei Elisabeta I a Angliei şi Irlandei, membră a familiei regale Tudor, dinastia Stuart a preluat şi tronul Angliei şi Irlandei prin regele Iacob al VI-lea al Scoției, devenit Iacob I al Angliei şi Irlandei. Cu excepția perioadei Războiului Civil Englez (1642-1651), Stuarții au condus Anglia până în 1714, când au fost înlocuiți, pentru asigurarea descendenței protestante, de Casa Regală Germană de Hanovra, care a deținut această poziție până în 1901, la moartea reginei Victoria. Scoția s-a unificat cu Anglia în 1707. Fuziunea a provocat nemulțumirea multor scoțieni. în 1745-1746, Carol Eduard Stuart, cunoscut şi sub numele de Bonnie Prince Charlie, fiul lui Eduard Iacob, descendent catolic al familiei Stuart, autoproclamat regele Iacob al III-lea, conduce o revoltă iacobină înfrântă în cele din urmă de englezi (n. tr.).

zilele de marți cunoştea semnificația cântecelului *Frère Jacques* şi, din câte se pare, era atunci, şi este şi acum, gata să pună logica lui în aplicare. Dar câți din noi îşi dau seama, şi-a întrebat Franklin auditoriul, că acelaşi Bonnie Prince, Carol Eduard Stuart, pretendent la tronul britanic, locuieşte la doar câțiva kilometri de aici? Şi anume la St Germain en Laye, pe drumul dintre Paris şi Versailles. Căci Stuarții se află sub protecția regilor francezi din Casa de Bourbon de o sută de ani, de când au fost alungați de pe tronul britanic.

— Doar nu vrei să sugerezi, a intervenit indignat John Adams, că Stuarții exilați sunt şi acum un factor de luat în seamă în politica din Europa?

— Nu, nu în Europa, a recunoscut Franklin, numai că eu mă gândesc în primul rând la America. Tânăra noastră națiune nu are deocamdată un conducător în înțelesul propriu al cuvântului, adică un şef de stat. Generalului Washington, cel pe care ni-l dorim cu toții în frunte, i s-a oferit domnia de trei ori – aidoma lui Iuliu Cezar –, şi de fiecare dată a refuzat. Un mare om de stat, căsătorit de multă vreme cu o femeie stearpă[92], care are însă copii din prima căsătorie

---

[92] Martha Dandridge Custis Washington (1731-1802) a avut din prima căsătorie, cu un bogat plantator, patru copii, dintre care doi au murit de mici, supraviețuind un băiat şi o fată. După moartea primului soț, s-a căsătorit cu George Washington în 1759, când ambii aveau 27 de ani (n. tr.).

care nu ne sunt, în cazul în speță, de nici un folos. Vor putea Washington şi soția sa să aibă urmaşi, vor putea întemeia o dinastie care să asigure liniştea țării?

— Dinastie? a exclamat Adams sărind în picioare. Atunci de ce am făcut revoluția? Domnule, ți-ai ieşit complet din minți?

— Prietene, priveşte în jurul tău, a răspuns Franklin cu răceală. Cunoşti vreo țară, pe oricare continent, care să nu aibă o linie succesorală? Ce s-ar alege de noi? Regii tratează cu regii. Washington ştie acest lucru şi de aceea a trimis o delegație privată care să-i întrebe pe Stuarți dacă sunt pregătiți. Mesajul pe care l-am primit dovedeşte că sunt. Vasul lor va pleca la ora canonică numită „Matins", adică la miezul nopții, astăzi, cu destinația America, unde vor fi întâmpinați de adepții Ritului lui Kilmamock.

Adams a început să se bâlbâie de nervi şi să-şi tragă soția de braț, iar membrii mai tineri ai familie sale s-au ridicat în picioare.

— E o monstruozitate! a țipat Adams. Domnule, ne întâlnim mâine. Sper să ai timp să reflectezi la noapte.

Franklin a înclinat grav din cap, în timp ce familia Adams părăsea încăperea.

Luând-o pe Madame Helvetius de braț, s-a retras spre salon pentru a-şi lua la revedere de la oaspeți înainte de somnul obişnuit de după-amiază. Dar, când treceau pe lângă ferestrele din hol, a observat

contingentul francez – gazdele sale, familia Chaumont, împreună cu dramaturgul Beaumarchais – care se întreținea în grădină cu secretarul misiunii americane. După o clipă, în timp ce toți ceilalți îşi strângeau lucrurile, pregătindu-se de plecare, Beaumarchais s-a reîntors în casă şi l-a tras pe Franklin deoparte.

— Ascultă, dragul meu doctor, a spus impetuosul dramaturg, suntem cu toții foarte tulburați de turnura pe care au luat-o evenimentele. Nici unul dintre noi nu crede că un rege scoțian ar putea fi destinul Americii, totuşi trebuie să recunosc că povestea ar crea mare vâlvă dacă s-ar dovedi a fi adevărată. Ai spus mai devreme că mesajul sugerează că printre noi se află un spion. Cum de ți-ai dat seama de acest lucru dintr-un cântecel pentru copii?

— A, n-a fost decât un mic truc, l-a asigurat Franklin. Eu ştiu cine este spionul. Vezi tu, deşi am făcut o revoluție, printre noi mai sunt destui simpatizanți ai englezilor. În ceea ce îl priveşte pe acest gentleman, de mai multe ori am intervenit în America pentru a fi rechemat, dar Congresul nostru l-a trimis de fiecare dată înapoi. N-am fost deloc surprins că ne-a părăsit atât de intempestiv astăzi – fără îndoială pentru a trimite un mesaj prietenilor săi englezi.

— Vrei să spui că e Adams? a întrebat uluit Beaumarchais.

— Te rog, asta rămâne între noi, a răspuns

Franklin.

S-a întors apoi spre Madame Helvetius, care stătea la câțiva metri mai încolo, pe coridor.

— Draga mea, ce zici de o partidă de şah înainte de siestă?

Miezul nopții, grădinile castelului Le Valentinois

Grădinile erau splendide noaptea, medita Franklin. „Ora canonică!" Râse în sinea lui de propria istețime. Era momentul perfect pentru o plimbare. Sub cerul plin de stele al lunii august, briza uşoară legăna ramurile lămâilor. Luna scălda iazurile şi fântânile în nuanțe de un alb lăptos. În depărtare, Sena curgea încolăcindu-se ca un şarpe din argint lichid.

Greu de crezut că acest tărâm de basm se afla la aşa mică distanță cu trăsura de străzile aglomerate ale Parisului. Franklin ştia că era norocos să aibă o gazdă ca Chaumont. În privința intrigilor şi a banilor, era un adevărat ticălos, dar alții îl depăşeau cu mult.

În timpul plimbării, Franklin a luat-o pe Madame Helvetius de braț.

— Te-ai comportat admirabil în această după-amiază, draga mea, îi spuse însoțitoarei sale. Şi mă refer nu numai la dibăcia de care ai dat dovadă la şah, ci şi la talentul tău pentru intrigi.

S-a oprit, i-a adulmecat hainele şi a adăugat:

— M-am ataşat de această mireasmă, crezi c-ai putea să mi-o trimiți pe lăptăreasa ta într-o după-amiază să luăm ceaiul împreună?

— *Vieux cochon*[93], a replicat Madame Helvetius cu un zâmbet obraznic, după care a privit dincolo de balustradă, spre grădinile aflate mai jos. Credeam că a plecat toată lumea. Cine sunt bărbații aceia de lângă iaz?

Mult mai jos, la marginea stâncii care se înălța din Sena, se afla iazul mare, octogonal, proiectat de Donatien le Ray de Chaumont, cu celebrul său carilon de clopoței care băteau ora, puși în mișcare de apă. Două siluete se țineau alături în umbră, lângă marginea bazinului.

— Sunt Jefferson şi John Quincy Adams, a lămurit-o Franklin. Le-am cerut să rămână şi să ne întâlnim cu toții acolo pentru a urmări împreună spectacolul. Băiatul le-a spus părinților că va petrece noaptea în oraş, în casa lui Jefferson. Hai să coborâm, draga mea.

— Dar nu e periculos să implicăm şi alte persoane? a întrebat Madame Helvetius.

— La fel de periculos ca un joc de şah. Şi foarte asemănător cu acesta. Tânărul Quincy vrea să învețe arta criptării şi decodificării. Ce altă ocazie mai bună decât în această noapte?

S-au apropiat de iaz, iar Jefferson şi Quincy au sărit să-i întâmpine.

— Domnule doctor Franklin, spuse Quincy, cred că am reuşit să descifrăm în mare codul, iar domnului Jefferson aproape că i-a trecut durerea

---

[93] În franceză în original, „porc bătrân” (n. tr.).

de cap. Mai avem însă câteva întrebări.

— Mi-ați descifrat codul? a zâmbit Franklin ironic. Foarte bine, la naiba cu el.

John Quincy a aruncat o privire spre Jefferson, care a dat din cap în semn de încuviințare.

— În primul rând, modul în care v-a fost transmis mesajul, spuse tânărul cu mult aplomb. Madame Helvetius a încercat să ajungă aici incognito. Când lumea a recunoscut-o, ați admis că v-a adus un mesaj. Însă, pentru a-l îndruma pe spion pe o pistă falsă, V-ați concentrat asupra versiunii franțuzeşti a cântecului, abătând atenția de la versurile în engleză – *Are you sleeping, are you sleeping, Brother John, Brother John,* care au un cu totul alt înțeles.

— Şi anume? întrebă Franklin cu un zâmbet mulțumit pe față.

— „Frate" este cuvântul cu care francmasonii se salută între ei. Ei nu folosesc titluri ca *Seigneur,* deoarece consideră că toți oamenii sunt egali, indiferent de rangul pe care îl au din naştere. Apoi, repetiția *Brother John, Brother John.* Se referă la cei doi sfinți ocrotitori ai masonilor – Sfântul Ioan Botezătorul şi Sfântul Ioan Evanghelistul – ale căror zile se sărbătoresc la solstițiul de iarnă şi de vară, ceea ce demonstrează că mesajul era menit a fi ascultat de masoni în general, nu numai de cei scoțieni. Iar versurile *Are you sleeping* şi *Morning bells are ringing* înseamnă „Treziți-vă, fraților!" Mi-e teamă că până aici am reuşit să ajungem cu

descifrarea.

— Excelent! îl lăudă Franklin. Aţi rezolvat o mare parte din enigmă.

— Dar, dragul meu doctor, interveni Jefferson, tot nu cunoaştem semnificaţia reală a mesajului trimis de masonii scoţieni. Căci, dacă ar fi să existe un spion printre noi, aşa cum ai sugerat, povestea ta ar fi făcut până acum să se ridice multe sprâncene printre partizanii Londrei aflaţi de această parte a canalului – „Bonnie Prince Charlie care ridică pânzele la prima oră a zilei cu scopul de a deveni primul împărat al Statelor Unite!" Chiar crezi că a înghiţit cineva această istorie?

— Sper, pentru că este destul de reală! a răspuns Franklin. Iar eu sunt în măsură să o confirm. Am fost eu însumi iniţiat în Ritul lui Kilmamock, despre care v-am vorbit, nu la mult timp după acea seară din 1759, de la Annapolis, mai precis când am fost pe coasta Scoţiei, la St Andrew's University, pentru a primi titlul de *doctor honoris causa.* Acolo, Bonnie Prince are foarte mulţi susţinători, ca şi în America – deşi, desigur, generalul Washington, eu şi fraţii mei masoni nu ne numărăm printre ei. Sosirea unui prinţ cu sânge regal în America ar fi o adevărată nenorocire în clipa de faţă, la aşa puţin timp după Revoluţie, când nu avem un guvern stabil şi o grămadă de facţiuni se ceartă între ele ca nişte cârduri de gâşte fără minte ce sunt. De aici urgenţa mesajului de avertizare primit de la masonii scoţieni. Şi ce

soluție mai bună de a rezolva problema decât să oprim totul din faşă? Iar pentru aceasta, care cale ar putea fi mai bună decât aceea de a picura venin în urechile regelui George al III-lea[94] şi ale serviciului său de informații? Ideea unui rege scoțian pe tronul fostelor sale colonii îi va scula regelui părul de pe ceafă, vreau să zic peruca de pe ceafă.

— Aşadar, un mesaj codificat a fost ascuns înăuntrul altuia, a remarcat Quincy. Se pregăteşte o lovitură de stat, şi frații trebuie să se trezească la această chemare!

— Noi, masonii, avem o tradiție în a învălui ceva în altceva… şi foarte adesea în multe altele, admise Franklin.

— Dar cine-i trădătorul? întrebă Jefferson. Cine e spionul care a transmis mesajul tău britanicilor în această după-amiază?

— A, îmi pare rău, dar astăzi am fost nevoit să vin cu un nume pentru a-i distrage atenția, răspunse Franklin. Numele tatălui tău, Quincy. Te rog, acceptă scuzele mele. De fapt, spionul este secretarul nostru, Edward Bancroft. Îi urmărim de mult mişcările. Bancroft pleacă din Valentinois în fiecare seară de marți şi se opreşte în grădinile Tuileries din inima Parisului. Acolo, la ora

---

[94] George William Frederick (1738-1820), al treilea monarh englez din Casa de Hanovra. începând din 1760, a domnit ca George al III-lea peste Marea Britanie şi Irlanda (n. tr.).

unsprezece şi jumătate, protejat de întuneric, introduce în scorbura unui stejar bătrân un pachet cu hârtii – toate informațiile pe care a reuşit să le strângă de la noi în săptămâna precedentă. Serviciile secrete britanice îi plătesc cinci sute de lire pe an ca să ne spioneze, iar noi îl plătim ca să-i spioneze pe ei. E singura modalitate prin care ne putem asigura că britanicii primesc veştile pe care noi vrem să le primească. Sper, dragul meu Jefferson, că, atunci când mă vei înlocui în post la misiunea franceză, vei continua să apelezi la serviciile sale.

Jefferson a zâmbit cu modestie.

— După cum am spus-o de atâtea ori, eu pot doar să-ți succed, nu să te înlocuiesc. Se pare că ai devenit un adevărat maestru în arta franțuzească a spionajului. Dar dacă mesajul a avut menirea de a-i trage pe sfoară pe englezi şi de a-i face să ia măsuri pentru a dejuca un complot iacobin, mai rămâne să ne explici de ce ne-ai invitat să te însoțim acum în grădină.

În acea clipă, carilonul de clopoței de apă din iazul octogonal al lui Chaumont a început să bată miezul nopții. Când dangătul s-a stins, Franklin a răspuns:

— De ce v-am invitat? Ei bine, pentru a lua parte la salonul ținut de Notre dame d'Auteuil, evident!

Madame Helvetius, care privise în tot acest timp spre râu, a exclamat:

— Loja Nouă Surori. Sosesc acum cu clopoțeii de

apă.

O barcă lungă, cu nouă bărbați solizi care vâsleau, a ieşit din beznă, apropiindu-se de debarcaderul scăldat în lumina lunii.

— Nouă muze şi un carilon de clopote în mi bemol major (E), îi explică Franklin lui Jefferson. Iată piesa lipsă din codul pe care ai încercat să-l descifrezi împreună cu tânărul Quincy. Atât în versiunea franceză, cât şi în cea engleză apar trei dangăte de clopot, trei note care se repetă: Din-Dan-Don… Ding-Ding-Dong… Simbolul masoneriei este numărul trei. Cântecele masonice sunt întotdeauna compuse în mi bemol major şi conțin o notație muzicală de trei bemoluri, în timp ce „mi” este a treia notă a octavei. Dangătele care se repetă, câte trei şi iar câte trei, sunt trei la pătrat, adică numărul nouă, care se regăseşte în numele lojei doamnei Helvetius, dedicată meditațiilor şi celor nouă muze.

Izbucni în râs.

— Dar, ca în orice cod, mai există un ultim amănunt, care le explică pe toate celelalte, adăugă Franklin.

Jefferson se apropiase între timp de Madame Helvetius şi privea şi el în jos spre cei nouă bărbați care trăseseră barca la mal şi se pregăteau să coboare. Deşi era cald, purtau cu toții mantale negre. Deasupra lor, în grădină, cei patru nu scoteau nici o vorbă. Apoi Jefferson a spart tăcerea:

— Marți.

— Exact! a exclamat Franklin uimit. Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Şi ce vrea să însemne? a întrebat Quincy cu sufletul la gură.

— Mesajul nu se referă la ceva care ar urma să se întâmple într-o zi de marți, îi explică Jefferson. Şi nici la o oarecare zi de marți. Nu, ceea ce frații din Annapolis ai doctorului Franklin i-au comunicat este „marți" – mesajul este chiar cuvântul „marți"!

— *A, oui,* a rostit Madame Helvetius pe deplin lămurită. Ziua Focului!

— Marți, se adresă Jefferson lui Quincy, era în calendarul antic ziua dedicată focului. Delfi, templul focului, a fost cucerit de Apollo, zeul soarelui. Numărul trei este cel care stă la baza triunghiului, piramidei sau templului focului. Şi, cu toate că există multe game muzicale care conțin trei bemoluri sau diezuri, acest E de care vorbeşte doctorul Franklin este singurul săpat în inscripția de la intrarea în templul din Delfi – un semn atât de vechi, încât nimeni nu ştie cu precizie ce înseamnă[95]...

---

[95] În mitologia greacă se menționează că Zeus a trimis un vultur dinspre est şi un altul dinspre vest, iar locul în care s-au întâlnit, Delfi, a fost însemnat printr-o piatră *omphalos* care marchează centrul pământului, pe care sunt inscripționate patru litere. Primele trei formează numele zeiței pământului, Gheea, iar a patra este litera E (n. tr.).

— Şi nu uitați, şopti Madame Helvetius, că familia noastră regală franceză descinde din Regele Soare[96]. Numai că acest soare nu mai luminează cu atâta putere. Poate că ar fi momentul să-l înlocuim cu o nouă flacără.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Jefferson. Amândoi vorbiți despre o revoluție! O revoluție în Franța[97]! în Europa! Aşadar, marți înseamnă într-adevăr foc – şi Marte, zeul războiului!

— Mi-e teamă, spuse Franklin, că eu sunt un revoluționar de modă veche. Ştiți ce se spune despre revoluționari: „Odată ce totul se termină, ei trebuie să dispară cât mai repede, căci focul care mistuie nu poate clădi". Dar, nobilul meu coleg, tu eşti un om atât de înflăcărat în spirit, încât până şi părul ți-e roşu, zise, iar apoi adaugă, bătându-l pe Jefferson pe spate: Nu uita, prietene – trei lovituri, trei clopoței, trei puncte care alcătuiesc un triunghi. Un pătrat de triunghiuri formează o piramidă a focului. Conflagrația se apropie. Noi am aprins deja scânteia! Acum, haideți să ne alăturăm celorlalți – şi fie ca zeul Marte să ne ocrotească!

A pornit să coboare, împreună cu Madame

---

96 Ludovic al XIV-lea de Bourbon (1638-1715), supranumit Regele Soare, a condus Franța şi Navara între 1661 şi 1715 (n. tr.).

97 La puțină vreme după evenimentele descrise în această povestire a izbucnit Revoluția Franceză (1789-1799), care a dus la răsturnarea Vechiului Regim şi la instaurarea unei noi ordini politice şi sociale în Franța (n. tr.).

Helvetius, treptele de piatră către debarcader. Pe drum, s-a întors spre Jefferson:

— Când vei ajunge şi tu Rege Soare, ceea ce s-ar putea întâmpla mai curând decât crezi, nu te opri când traversezi Styxul. Ține minte că poți oricând să-ți chemi prietenii în ajutor, atâta timp cât eşti în stare să fredonezi o melodie!

Şi, zicând acestea, Franklin şi Madame Helvetius au continuat să coboare înaintea celorlalți, cântând pe drum *Frère Jacques.*

Douglas Preston şi Lincoln Child

PROTAGONISTUL POVESTIRII *Plecat la pescuit,* locotenentul de poliție Vincent D'Agosta, unul dintre personajele preferate ale lui Douglas Preston şi Lincoln Child, provine dintr-o familie din clasa muncitoare din cartierul Queens, din New York, şi este un bărbat cu o inimă de aur. D'Agosta şi-a făcut apariția pentru prima oară în *Relicva,* thrillerul de debut al celor doi, alături de celebrul agent special FBI Pendergast. Totuşi, în ecranizarea realizată de Paramount Pictures după această carte, scenariştii l-au ignorat total pe Pendergast, lăsându-l pe Vincent D'Agosta (interpretat de Tom Sizemore) în postura de erou unic. Acestor momente de adevărată glorie le-a urmat însă un şir de evenimente nefericite care au dus la o degradare continuă a vieții locotenentului.

După *Relicvariul,* continuarea la *Relicva,* D'Agosta a dispărut din peisaj timp de şase ani (şi cinci romane). Dezamăgit că nu a fost numit căpitan la secția la care lucra, D'Agosta îşi părăseşte slujba şi se mută cu familia în Columbia Britanică pentru a-şi împlini visul, dedicându-se literaturii polițiste. Publică două romane bine primite de critică, dar fără succes la public. Disperat, falit şi despărțit de soție, revine la New York şi îşi revendică vechea poziție. Are însă ghinionul să nimerească într-o perioadă de înghețare a posturilor în poliția newyorkeză şi sfârşeşte prin a accepta statutul umil de simplu

sergent în departamentul din Southampton, Long Island, unde este însărcinat cu urmărirea într-o maşină de teren, printre dunele de nisip din zonă, a adolescenților amețiți după consumul prea multor sticle de bere, şi a câinilor vagabonzi. Şansa îi surâde din nou atunci când Jeremy Grove, un critic de artă cu o reputație proastă, este găsit ucis în casa lui mistuită de flăcări, din Southampton. Lucrând în echipă cu vechea sa cunoştință, agentul Pendergast, D'Agosta rezolvă cazul şi îşi redobândeşte slujba, poveste relatată de Preston şi Child în thrillerul *Flăcările iadului.*

Plecat la pescuit este prima povestire semnată de tandemul Preston-Child, marcând totodată şi prima prezență singulară a lui D'Agosta, neînsoțit de Pendergast. Debutează cu dispariția din Muzeul de Istorie Naturală a unui cuțit ceremonial incaş de o valoare inestimabilă şi se sfârşeşte, după douăzeci şi patru de ore, într-un luminiş dintr-o pădure din nordul statului New Hampshire, într-o atmosferă de oroare transcendentală.

PLECAT LA PESCUIT

FORDUL TAURUS CARE ŞUIERA de-a lungul drumului şerpuitor a urcat dealul, ivindu-se din pădure. Deodată, o panoramă largă, de ferme şi câmpuri verzi, s-a deschis privirii mai jos, cu un mănunchi de case albe, strânse în jurul clopotniței

bisericii, pe malul unui râu întunecat.

— Aici, limita de viteză este de şaptezeci de kilometri la oră, a remarcat Woffler încordat.

— Ia nu te mai frământa atâta, a replicat Perotta. M-am născut cu volanul în mână.

A aruncat o privire spre tâmplar: omul era alb la față, iar cercelul de pederast pe care îl purta în urechea stângă – un cerc din aur cu o pietricică roşie – tremura efectiv din cauza agitației. Woffler începuse să-l calce pe nervi cu smiorcăitul lui interminabil.

— Nu-mi fac griji din cauza modului în care şofezi, a explicat Woffler. Ci pentru că am putea fi opriți. Ştii tu, de *curcani*.

A dat din cap cu înțeles spre săculețul din catifea aşezat între ei.

— Mda, bine, bine. Pe panta care cobora spre oraş, Perotta a încetinit la optzeci de kilometri la oră. Ai nevoie să mergi la toaletă?

— Mi-ar prinde bine să mănânc ceva. E ora mesei.

Spre capătul orăşelului au dat de un local amenajat, foarte probabil, într-o fostă stație de benzină. În parcarea plină de praf erau şase furgonete.

— Bine ați venit în Butterack[98], New Hampshire, a spus Perotta.

S-au dat jos din maşină şi s-au apropiat de local.

---

[98] În engleza argotică, „fund” (n. tr.).

În prag, Perotta s-a oprit pentru a studia clientela.

— Cam solizi indivizii ăştia, ce zici? Sau crezi că sunt un soi anume şi se împerechează între ei?

S-au aşezat într-un separeu de lângă fereastră, de unde puteau supraveghea maşina. Chelnerița a venit spre ei, legănându-se.

— Cu ce să vă servesc, băieți? a întrebat zâmbitoare.

— Ce-ai zice de un meniu? a răspuns Perotta.

Zâmbetul a dispărut de pe fața chelneriței. A făcut un semn spre peretele din spatele ei.

— Găsiți scris acolo tot ce vă interesează.

Perotta a privit gânditor panoul.

— Adu-mi un cheeseburger în sânge, cartofi prăjiți şi o garnitură de ceapă la grătar. Şi cafea.

— Şi pentru mine la fel, a adăugat Woffler. Numai că vreau cheeseburgerul bine făcut. Şi fără ceapă.

Chelnerița s-a îndepărtat cu acelaşi mers legănat, iar Perotta a urmărit-o cu privirea. A văzut-o trecând prin fața unui separeu unde un bărbat tatuat, îmbrăcat cu un maiou, se holba la el. Era un individ solid, cu muşchi puternici, hrănit probabil cu steroizi. Ceva anume în înfățişarea lui l-a dus pe Perotta cu gândul la un puşcăriaş.

Pentru o clipă, a fost tentat să se ia de tip, apoi s-a răzgândit. Nu era momentul cel mai potrivit. S-a întors cu fața spre partenerul său.

— Am făcut-o, Woffler, a şoptit el. Al naibii să fiu

dacă n-am făcut-o.

— Încă n-am făcut nimic, a replicat Woffler. Nu mai trăncăni despre asta aici. Şi nu-mi mai rosti numele.

— Cine stă să asculte ce vorbim? Şi oricum, suntem la sute de kilometri de New York City şi nimeni nu i-a remarcat încă dispariția.

— N-ai de unde să ştii.

Au rămas tăcuți. Bărbatul tatuat şi-a aprins o țigară, fără ca cineva să îndrăznească să-i facă observație să o stângă. După câteva minute, chelnerița a revenit cu comanda şi le-a pus farfuriile pe masă.

Perotta şi-a privit lung burgerul, aşa cum făcea întotdeauna.

— Am spus că vreau cheeseburgerul în sânge. S-Â-N-G-E. Asta e bine fript. Fără nici un cuvânt, chelnerița a luat farfuria şi a dus-o la bucătărie. Perotta a remarcat că individul tatuat se holba din nou la el.

Femeia s-a întors cu farfuria. Perotta a constatat că burgerul era şi acum prea făcut şi tocmai se pregătea s-o strige din nou, dar Woffler l-a oprit.

— Mănâncă-ți naibii burgerul.

— Dar nu e în sânge.

Woffler s-a aplecat spre el.

— Chiar ai de gând să faci o scenă, aşa, ca să ne țină minte toată lumea? Perotta a chibzuit câteva clipe şi a ajuns la concluzia că partenerul său avea probabil dreptate. Şi-a mâncat burgerul în tăcere

şi şi-a băut cafeaua. Îi era foame. Conduseseră ore în şir, începând din zori, oprindu-se doar pentru a alimenta maşina cu benzină şi pe ei cu ciocolată.

Au terminat de mâncat şi au plătit. Perotta nu a lăsat bacşiş. Măcar atâta lucru – era o chestie de principiu. Ce era aşa de greu să faci o friptură în sânge?

În timp ce urcau în maşină, individul tatuat a ieşit din local şi s-a îndreptat spre ei. Şi-a rezemat un braț de geamul coborât dinspre scaunul lui Perotta.

— Ce naiba vrei? s-a răstit Perotta.

Bărbatul a zâmbit. Privindu-l de aproape, Perotta a observat că avea o cicatrice veche, urmarea unei traheoctomii, chiar sub mărul lui Adam, şi dinții galbeni, de culoarea urinei.

— Nu voiam decât să vă urez călătorie plăcută. Şi să vă dau un sfat. Individul vorbea pe un ton lejer, de conversație, rotind o scobitoare în gură.

— Aşa, şi care e sfatul?

— Să nu mai puneți niciodată piciorul în oraşul nostru.

— Da, păi nici n-aveam de gând. N-aveți decât să vă țineți gunoiu ăsta de oraş numai pentru voi.

A apăsat până la capăt pedala de accelerație şi a demarat în trombă din parcare, împroşcându-l pe tip cu praf şi pietricele. A privit în oglinda retrovizoare: individul îşi scutura praful de pe brațe, fără a da însă semne că ar intenționa să pornească în urmărirea lor.

— De ce trebuie să te dai tot timpul în spectacol? i-a reproşat Woffler. La o adică, cel puțin doi oameni din nenorocitul ăsta de oraş vor fi în stare, chiar şi peste câteva luni, să ne identifice, la poliție.

— Şi cum crezi c-o să-i dea cuiva prin cap să ne caute aici?

Woffler s-a mulțumit să clatine din cap.

Şoseaua a intrat într-o altă pădure, iar asfaltul umed lucea în nuanțe de oțel şi azur în lumina amurgului. Cu o mână pe volan, Perotta a întins-o pe cealaltă şi a pipăit săculețul, scoțând obiectul la vedere. Strălucirea artefactului părea să răzbată chiar şi prin lumina slabă din maşină. Perotta citise de zeci de ori eticheta lipită de vitrina din muzeu şi o ştia practic pe dinafară. Era un cuțit incaş Tumi[99], folosit în sacrificiile umane pentru a secționa coşul pieptului. Lama din cupru era foarte corodată, dar mânerul complicat, turnat din aur masiv, arăta la fel de nou ca în ziua în care fusese bătut. Îl înfățişa pe Stăpânul Sican[100], zeul morții, holbându-se cu ochii săi din rubine şi arătându-şi dinții de peruzea.

---

[99] Cuțit ceremonial cu lamă semicirculară din bronz, cupru sau aliaj din aur sau argint, folosit în unele culturi încaşe şi preincaşe din regiunile de coastă peruviene. Tumi este simbolul național al statului Peru, şi imitații ieftine sunt adesea atârnate pe perete, considerându-se că aduc noroc (n. tr.).

[100] Cultură preincaşă dezvoltată în cca 750-1375 d. Hr. în regiunea Lambayeque din nord-vestul statului Peru (n. tr.).

— Ia Uită-te la ăsta, a chicotit el. Două milioane de dolari.

— Dacă reuşim să-l vindem.

— Nu se poate să nu găsim vreun şeic arab sau un om de afaceri japonez care colecționează chestii dintr-astea. Şi chiar dacă nu găsim, putem să scoatem pietrele şi să-l topim. Fiecare rubin are probabil douăzeci de carate. Pariez că putem lua cincizeci de miare pe ele, plus o grămadă de bani pe aur.

— Cincizeci de miare nu înseamnă nici pe departe două milioane.

— Woffler, am început să mă plictisesc de atitudinea ta negativistă. Nimeni nu te-a obligat să faci asta.

Woffler a aruncat o privire pe geam, spre pădurea înnegurată.

— Nu ştiu ce să zic. La vremea aia, mi s-a părut o idee bună.

— *A fost* o idee bună. O idee a naibii de deşteaptă! Am avut o şansă şi am profitat de ea. Doar nu poți să pretinzi că-ți plăcea să asamblezi vitrinele în muzeu pentru douăzeci de biştari pe oră. Cât despre mine, mă săturasem să tot împing uşa şi să verific legitimațiile la intrare.

— Nu ți-e teamă de Lipski?

— Dă-l dracului. Nu e decât un intermediar. Adevăratul cumpărător e tipul ăla din Peru.

— Şi ce-i cu el? Cum crezi c-o să reacționeze?

— Ce-o să facă? Să zboare până în America şi să

scotocească după noi pe tot continentul? Nici vorbă, o să presupună că Lipski l-a înşelat şi i-a tras un şut în fund.

— Pare să fie un tip important.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, individul e un psihopat. Probabil că îşi doreşte cuțitul ca să mai smulgă nişte inimi din piept, aşa cum făceau strămoşii lui. Sunt sigur că nici n-a aflat de existența noastră.

— Da, dar Lipski ştie. Şi el o să ne caute.

— Crezi c-o să vină după noi până la lacul Passumkeag? Aş vrea să-l văd, cu costumele lui Armani şi pantofii confecționați manual, bătând drumul până în New Hampshire, încercând să dea de urma a doi indivizi care pescuiesc bibani în mijlocul pustietății, zise şi izbucni în râs. Pe bune, mi-l şi imaginez.

— Încetineşte, ne apropiem de alt oraş.

Au depăşit în goană un indicator care anunța Waldo Falls. Pentru a-i închide gura, Perotta a apăsat pe frână, conducând la limita legală de viteză.

Au trecut pe lângă clădiri de ferme zugrăvite în alb, o biserică, stația de pompieri şi o piațetă îngrijită, în mijlocul căreia trona un monument închinat Războiului Civil, cu un tun ruginit în centru.

— Bine ați venit în frumosul oraş Dildo[101] Falls! a spus Perotta. Dumnezeule, îți vine să crezi că unii oameni chiar trăiesc în locuri dintr-astea?

— De fapt, da, chiar îmi vine să cred.

După câteva clipe, au lăsat oraşul în urmă şi au intrat din nou în nesfârşitele păduri nordice. Perotta a accelerat, apoi a încetinit brusc.

— Iisuse, ia Uită-te! Parcă ne-am fi întors în timp.

O camionetă Volkswagen prăpădită era trasă la marginea drumului, într-un refugiu plin de noroi. Era vopsită de sus până jos cu însemne ale păcii, simboluri ale mişcării feministe, frunze de marijuana şi tot soiul de motive psihedelice. Un bărbat cu păr lung, soios, era aşezat pe scaunul şoferului şi fuma. I-a privit când au trecut pe lângă el.

Perotta a claxonat de câteva ori.

— De ce ai făcut asta?

— N-ai văzut stickerul lipit pe bară? *Claxonați dacă sunteți Pro-Choice*[102]. Eu mă pronunț în favoarea dreptului de a alege. Aduceți-mi vreo câteva gagici şi lăsați-mă să aleg dintre ele, zise el, chicotind.

— De ce nu atârni pe geam o pancartă pe care

---

[101] *Dildo,* în engleza argotică, „nătâng”, „prost”; Dildo Falls, „cascada proştilor” (n. tr.).

[102] Curent social-politic, foarte activ de la sfârşitul anilor 1960, care militează pentru drepturile femeii de a-şi controla fertilitatea şi libertatea de a alege să nască sau să avorteze (n. tr.).

să scrie „Hoț tâmpit de muzee, în drum spre ascunzătoarea sa de la cabană?”

— Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun, Perotta, că, peste tot pe unde am trecut, ai făcut tu ceva ca să atragi atenția.

— Ştii ceva, ia-o mai uşor. În caz că n-ai observat, totul s-a terminat. Nu-ți mai face atâtea griji şi bucură-te de vacanță. După ce trece toată zarva, o să găsim o soluție să-l vindem, să-l topim sau oricum să scoatem bani din afacerea asta. Între timp, mergem la pescuit.

Woffler a oftat din greu.

— Nu prea mă pricep la chestii dintr-astea.

— Data viitoare o să te descurci mai bine.

— Nu va exista nici o dată viitoare.

Drumul secundar şerpuia printre copacii întunecați, când deodată, s-au trezit în fața lacului împrejmuit din toate părțile de tufe de cucută. Perotta a încetinit. Cabana închiriată, cu pridvor înclinat, din lemn, se înălța în dreapta. O cărare presărată cu ace de cucută ducea spre un ponton strâmb, aflat pe malul plin de bolovani. Iazul se întindea nemişcat în amurg, iar apa părea neagră.

Perotta a oprit maşina şi a aprins farurile, şi cei doi au rămas o clipă înăuntru, aşteptând în linişte ca motorul să se răcească. Nu se auzea nici un alt zgomot în afara bâzâitului monoton al insectelor. După mai multe minute au coborât şi şi-au dus bagajele şi sacoşele cu provizii înăuntru.

Cabana era răcoroasă şi prăfuită, cu mobile acoperite de cearşafuri pătate de zeci de insecte moarte. Woffler a făcut curat, în timp ce Perotta a pregătit o oală de paste cu bulion şi busuioc proaspăt. După masă, au făcut focul în şemineu şi s-au aşezat sorbind din câte un pahar cu scotch Chivas. Cuțitul Tumi era pe măsuța de cafea şi sclipea în lumina focului, ochii de rubin aruncând scântei şi părând din când în când să tresalte.

— Te simți mai bine? a întrebat Perotta.

— Mă străduiesc.

Perotta a întrebat, făcând un semn spre cuțit:

— Câte inimi crezi că au fost smulse din piept cu el?

— Ar trebui să-l ascundem.

— Nu, hai să ne clătim nițel ochii cu el.

Au căzut apoi, din nou, în tăcere. Perotta a mai luat o gură de scotch, savurând senzația de arsură, în timp ce băutura aluneca pe gât. Erau în mijlocul unor păduri întunecate, la peste şase sute de kilometri distanță de New York, şi, cu fiecare kilometru pe care îl parcurseseră, se afundaseră şi mai mult în sălbăticie. Lemnele pocneau şi trosneau plăcut pe foc. A oftat mulțumit.

Ciocănitura în uşă, atât de slabă încât de-abia au auzit-o, l-a făcut să tresare şi să verse jumătate din băutură în poală.

— Cine naiba...?

Woffler era deja în picioare, cu mâna pe cuțitul Tumi. L-a vârât repede în săculețul de catifea şi a

dispărut în baie. Perotta s-a apropiat de fereastră, s-a lipit de peretele de lângă ea, a ridicat uşor perdeaua şi a aruncat o privire afară.

— Cine era? a întrebat Woffler, ieşind din camera de baie.

— Nimeni. Nu e nimeni. Unde ai pus cuțitul?

— În rezervorul de la toaletă.

Perotta s-a îndreptat spre uşă. A ezitat o clipă, cu mâna pe clanță, apoi a deschis uşa şi a ieşit pe verandă.

Tufele de cucută formau un zid întunecat în jurul cabanei şi păreau să suspine în briza nopții. Suprafața lacului strălucea şi se unduia în lumina lunii, ca un voal.

S-a întors în cabană şi i-a aruncat o privire lui Woffler.

— S-a auzit un ciocănit la uşă, nu-i aşa?

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Perotta a luat un şervețel şi şi-a şters pantalonii uzi.

— Poate că n-a fost decât o creangă de copac care a căzut şi a zgâriat uşa.

S-au aşezat din nou în fața focului. Perotta a luat o altă gură de Chivas, dar vraja fusese ruptă.

— Cât timp crezi că va trebui să rămânem aici? a întrebat Woffler.

— Nu ştiu. Trei, poate patru săptămâni.

— Crezi că până atunci se va domoli scandalul?

— Mda, într-un fel sau altul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Lipski…

Ciocănitura s-a auzit din nou. De data aceasta, Perotta a țâşnit spre uşă şi a dat-o de perete.

Nimeni.

— Du-te să vezi dacă nu e cineva în spatele cabanei, a spus Woffler.

— Am nevoie de o lanternă.

Au scotocit prin dulapurile din bucătărie, până ce au dat de un sertar plin cu lanterne şi baterii. S-au întors în camera de zi şi s-au privit încurcați.

— Crezi că ar putea fi nişte copii? a întrebat Perotta.

— Suntem la cincisprezece kilometri de cel mai apropiat oraş. Şi e greu de crezut că puştii ar umbla haihui seara, în timpul săptămânii, când mâine ar trebui să fie la şcoală.

— Poate că proprietarului îi place să facă glume proaste.

— Proprietarul, a replicat Woffler înțepat, e un boşorog de optzeci de ani şi nu locuieşte aici, ci în districtul Westchester.

Au rămas în picioare, nehotărâți. În cele din urmă, Perotta s-a dus spre uşă, a deschis-o şi a aprins lanterna, îndreptând-o spre pădure. Raza ei a luminat slab trunchiurile întunecate.

— Uite-acolo! a exclamat Woffler din spatele lui.

— N-am văzut nimic.

— Era ceva alb care s-a mişcat. În direcția asta.

Woffler s-a apropiat şi şi-a aprins şi el lanterna.

— Hei! a strigat Perotta. E cineva acolo?

A auzit ecoul îndepărtat al propriei voci, răsunând de pe celălalt mal al lacului.

Woffler a înaintat până la marginea verandei şi a îndreptat raza lanternei spre zidul de copaci.

— Acolo, a spus, străpungând bezna cu lumina lanternei.

Acum şi lui Perotta i s-a părut că zărise ceva. O siluetă îmbrăcată în alb.

— Du-te şi vezi cine e, a spus el.

— De ce eu?

— Pentru că tu l-ai văzut primul, a argumentat Perotta.

— Nici nu-mi trece prin cap să mă duc.

— La naiba! Uite care-i treaba. Cineva trebuie să stea de pază aici. Nu-ți face griji, îți acopăr eu spatele.

Woffler a coborât fără nici un chef treptele verandei şi şi-a croit încet drum spre liziera pădurii, aflată la vreo opt metri distanță. S-a oprit şi s-a învârtit, îndreptând raza lanternei în toate direcțiile. Apoi a păşit în pădure.

— E cineva aici, a anunțat el, cu o voce evident tulburată. Ne-a spionat, şi pe frunzele ude sunt urme de paşi.

— Du-te după el. Vezi ce vrea nenorocitul ăla.

— Bine, dar…

— Fă-o.

Woffler a rămas pentru o clipă pe loc, şovăind. Apoi a făcut un pas în față şi a dispărut în pădure. Perotta a rămas pe verandă, în aşteptare,

urmărind lanterna care pâlpâia de colo-colo printre copaci, până ce s-a făcut nevăzută, înghițită de pădure.

Deodată, s-a lăsat o tăcere adâncă.

Stând pe verandă, a fost şi el treptat cuprins de neliniște. A încercat să-şi alunge tulburarea. Nimeni, şi-a spus, n-avea de unde să ştie unde erau: nimeni. Woffler închiriase cabana de pe internet, folosind un cont bancar deschis pe numele şi cu numărul de asigurare socială al unui bărbat mort. Planificaseră totul în cel mai mic amănunt. Ce-i drept, Woffler se pricepea la detalii; Perotta recunoştea că n-ar fi fost niciodată în stare să pună la cale lovitura de unul singur.

S-a întrebat dacă nu cumva individul tatuat îi urmărise, ca să-i bage în sperieți. Localul se afla însă la vreo patruzeci şi cinci de kilometri distanță şi, în plus, era sigur că nimeni nu se luase după ei.

Şi-a privit ceasul de la încheietura mâinii. Zece fără zece.

Unde naiba era Woffler?

Poate că era chiar Woffler. Poate că doar se prefăcuse că e speriat. Poate că nu văzuse pe nimeni. Poate că înscenase totul pentru a fugi cu artefactul. Poate că închiriase o altă maşină pe care o dosise undeva, prin apropiere.

Perotta s-a strecurat înapoi în cabană, s-a repezit în camera de baie şi a ridicat capacul de la toaletă. Cuțitul era acolo, înfăşurat în săculețul de

catifea îmbibat de apă. A lăsat jos capacul şi s-a întors gânditor pe verandă.

Să fi fost totuşi Lipski? Sigur, Lipski îşi dăduse de acum seama că îl trăseseră pe sfoară – se înțeleseseră să-i predea cuțitul până la orele 17:00 – dar cum să fi aflat încotro se îndreptaseră? Şi, fără îndoială, nu putea fi peruvianul acela bogat despre care Lipski spunea că doreşte să cumpere artefactul în memoria străbunilor săi, sau aşa ceva. N-avea cum să fi ştiut deja că ei o şterseseră cu obiectul.

Poate că era totuşi Lipski. Dar cum reuşise să dea de urma lor? După plăcuța de înmatriculare a maşinii lui Woffler? Ăsta era, într-adevăr, punctul slab al planului. Numai că cine zărise maşina? Şi cum de ghicise pe unde o luaseră? Nu, nimeni n-avea cum să ştie unde sunt decât dacă i-ar fi urmărit.

Şi-a privit din nou ceasul. Zece şi cinci.

— Woffler? a strigat. Hei, Woffler?

Pâlcul întunecat de copaci i-a răspuns cu un oftat.

Şi-a făcut mâinile pâlnie şi a țipat şi mai tare:

— Woffler!

Ecoul propriei voci a răsunat slab în depărtare.

A luminat cu lanterna liziera pădurii, dar fără rezultat.

— Rahat! a mârâit.

S-a întors în cabană, a mai luat o gură de Chivas, a înşfăcat cel mai lung cuțit pe care l-a

găsit în bucătărie şi l-a vârât sub curea. Woffler ar fi trebuit să ia o armă cu el. Doamne, ce prostie făcuse!

A aruncat o buturugă în foc şi a început să umble de colo-colo prin încăpere. A dus paharul la buze, apoi s-a răzgândit. Era mai bine să nu mai bea şi să rămână, în caz de nevoie, cu simțurile treze.

S-a aşezat, apoi s-a ridicat din nou. A ieşit pe verandă.

— Woffler! Iu-hu!

Zece şi un sfert. Era plecat de aproape o jumătate de oră.

Fir-ar al dracului!

Cu inima bătându-i tare în piept, a coborât treptele şi s-a îndreptat spre locul de unde Woffler se făcuse nevăzut în pădure, ținând tot timpul raza lanternei îndreptată în jos. Plouase de curând, şi pe pământul moale, acoperit cu un strat gros de ace de cucută, se imprimaseră distinct urmele paşilor lui Woffler, dar şi altele – mai mici – ale altcuiva.

— Hei, Woffler!

În tăcerea care s-a aşternut, a auzit zgomotul slab al valurilor. A făcut, şovăitor, câțiva paşi spre pădure.

Un strigăt a răsunat printre copaci, atât de îndepărtat încât nu şi-a putut da seama ce este. În orice caz, nu un ecou.

— Woffler! Tu eşti?

De la distanță i-a răspuns un sunet atât de ascuțit încât i s-a părut că seamănă cu un plânset.

— Iisuse Hristoase! a murmurat.

A luminat cele două rânduri de urme de paşi. Duceau spre pădure. A înghițit în sec. Mai bine s-ar grăbi să termine naibii cu toată povestea asta.

A început să înainteze rapid. Urmele şerpuiau printre trunchiuri imense de copaci, şi în aer plutea un miros puternic de pin şi pământ jilav. A trecut pe lângă unul sau doi bolovani de înălțimea lui, acoperiți cu licheni şi muşchi.

— Woffler!

A grăbit pasul. Făcuse de la bun început o prostie trimițându-l pe Woffler în pădure. Woffler era băiat de oraş şi nu se descurca deloc în pădure. Probabil că se rătăcise şi acum intrase în panică.

Urmele ocoleau o baltă. O bufniță a țipat în beznă.

— Woffler, te întorci sau ce mama dracului faci?

Nici un răspuns.

A luminat din nou cu lanterna şi a pocnit un țânțar care îi bâzâia în ureche. Era înconjurat din toate părțile de pomi care se înălțau ca nişte coloane masive. Acolo unde terenul devenea mlăştinos, se vedea un covor gros de muşchi de turbă. Paşii urmăreau marginea moale a bălții, după care coteau brusc şi se transformau în găuri în locurile în care picioarele se cufundaseră, prin muşchi, adânc în noroi.

— Iisuse! S-a oprit. De ce ar fi intrat Woffler în mlaştină?

A aprins lanterna şi a văzut ceva alb, ca o ciupercă, spre capătul bălții. S-a apropiat cu un pas. Nu era o ciupercă, ci o cochilie, o cochilie albă de stridie. S-a aplecat şi ridicat-o, apoi i-a dat repede drumul din mână, oripilat de senzația de elasticitate pe care o simțise la atingere.

Cochilia a căzut pe muşchi, întoarsă pe cealaltă parte. Acum putea vedea că era mânjită de sânge. Era sânge proaspăt, lucios şi de un roşu intens, aşa cum strălucea în lumina lanternei. Cu inima bubuindu-i în piept, Perotta a luat de jos un băț şi a răsucit-o.

Era o ureche. O ureche umană, tăiată de la rădăcină, cu un cercel din aur, încrustat cu o piatră roşie, trecut prin lob.

Perotta a gemut fără să vrea şi a făcut un pas în spate. Era un vis urât, acel gen de coşmar în care eşti conştient că ți se întâmplă ceva ciudat şi îngrozitor, dar te simți paralizat, incapabil să te mişti sau să pleci de acolo, oricât de tare ai încerca.

Apoi, deodată, a văzut o mişcare. A scos un țipăt ascuțit şi a început să fugă frenetic, orbeşte, printre copaci, izbindu-se de tufişuri şi zgâriindu-se de ferigi.

A continuat să alerge până n-a mai putut şi a căzut epuizat. A zăcut pe pământul mustind de apă, răsuflând atât de greu încât coastele îl

ardeau, făcându-i să geamă de durere de fiecare dată când expira, mirosul de lut umplându-i nările şi înecându-l. Şi-a înfipt degetele în pământ şi s-a ridicat, învârtind lumina lanternei peste copaci. N-avea nici mai vagă idee unde se afla; se rătăcise. Şi-a amintit de cuțitul de bucătărie. A bâjbâit după el şi l-a scos de sub curea.

— Woffler! a țipat. Unde eşti? Răspunde!

Nimic.

A îndreptat raza lanternei în jos. Aici, terenul era acoperit de ace de pin, şi urmele de paşi dispăruseră. Ca un idiot ce era, se rătăcise. Acum nu mai putea găsi drumul înapoi.

A încercat să-şi potolească bătăile inimii şi să-şi recapete suflul. Nu putea fi decât Lipski. Era singura explicație posibilă. Probabil că micul ticălos n-avusese încredere în ei şi îi urmărise de la bun început. De aici, urmele mici de paşi.

Clătinându-se pe picioare, a început să coboare panta care spera că-l va duce spre lac. Dacă va reuşi să ajungă la mal, se va putea orienta după luminile aprinse din cabană şi o va lua într-acolo, ca să se urce cât mai repede în maşină şi să se care naibii din locul ăla nenorocit.

A zărit o mişcare, o fluturare albă printre copaci.

— Woffler?

Ştia însă că nu era Woffler.

— O să te fac bucăți! a urlat, agitând cuțitul în aer. Să nu cumva să te apropii de mine!

S-a răsucit şi a luat-o la goană, îndepărtându-se

de fâlfâitul alb, tăindu-şi drum cu greu printre ferigile care îi ajungeau până la brâu. A tot alergat până n-a mai putut, şi s-a oprit din nou, gâfâind şi răsucind nebuneşte lanterna în toate direcţiile.

O altă fluturare albă.

— Pleacă! Lasă-mă în pace!

S-a rezemat de un trunchi, iar lumina galbenă a lanternei tremura şi zbura de colo-colo printre copaci.

— Lipski, ascultă-mă. Pe bune, n-ai decât să iei cuţitul. E în cabană, în rezervorul de la toaletă. Ia-l. Numai lasă-mă în pace.

Nici un răspuns.

— Lipski, mă auzi?

Pădurea era acum cufundată în tăcere. Până şi vântul încetase să adie printre tufele de cucută. Mirosul de muşchi jilavi şi lemn putrezit îi pătrunsese în nări, îngreţoşându-l.

— Am făcut o prostie, recunosc. Te rog.

A început să plângă cu sughiţuri.

A auzit un zgomot slab şi, cu coada ochiului, a zărit o mişcare. Deodată, o mână plină de sânge a apărut din spate şi i-a înşfăcat cămaşa.

— Lasă-mă! a urlat, dând haotic din braţe şi împungând aerul cu cuţitul, zbătându-se să se elibereze, în timp ce nasturii de la cămaşă pocneau şi cădeau pe jos. S-a îndepărtat de copac, ţinând cuţitul cu mâna tremurândă îndreptată în faţă, în timp ce cămaşa descheiată atârna pe el.

— Nu-mi face asta, Lipski, s-a văitat gâtuit. Te

rog.

Acum însă nu mai credea cu atâta convingere că era Lipski.

Lanterna. Trebuia s-o stângă. Să plece de acolo, să pornească la drum prin beznă. A început să se deplaseze încet, cu lanterna stinsă. Dar întunericul adânc al pădurii a părut să-l înece, şi o senzaţie de groază şi panică a pus stăpânire pe el, aşa că a aprins-o din nou.

A văzut ceva pe jos, într-o parte. A îndreptat înfricoşat raza lanternei spre pământ, gândindu-se că atacatorul stătea ghemuit, gata să se năpustească asupra lui. A încremenit, copleşit de spaimă.

Lumina căzuse asupra unui picior, ireal de alb, tăiat de la gleznă. A făcut un pas în spate, împiedicându-se, cuprins de greaţă. Raza lanternei s-a oprit asupra unui alt obiect întins pe stratul de ace de pini: un braţ. Şi ceva mai departe, două treimi dintr-un cap retezat în unghi, cu un ochi pe jumătate scos din orbită şi albul ochiului la vedere.

Cealaltă parte a capului zăcea mai încolo, al doilea ochi holbându-se la el cu aceeaşi privire uluită.

— O, Doamne, Dumnezeule! Nu, nu!

O voce s-a auzit din spatele lui, şi Perotta s-a răsucit spre ea, murmurând cuvinte de neînţeles. Nu era însă nimeni; vocea părea neîntrupată, venind spre el din toate părţile şi în acelaşi timp

de nicăieri, ca şi cum însăşi pădurea demonică ar fi grăit. Oripilat, s-a învârtit pe loc, s-a răsucit şi iar s-a învârtit, incapabil să localizeze sursa vocii.

— Asta se întâmplă cu ei, a rostit vocea pe un ton moale, răguşit. Uită-te bine în jur – asta se întâmplă cu ei. Şi acum, asta am să-ți fac eu ție.

Locotenentul Vincent D'Agosta de la poliția din New York l-a urmărit cu privirea pe medicul legist care punea ultima bucată din victima numărul doi într-un container special pentru probe. Le luase ceva timp să le sorteze şi să stabilească ce parte din trup aparținea fiecăreia dintre victime. Soarele fierbinte de vară răzbătea cu greu printre tufişurile înalte de cucută, creând o atmosferă verde şi jilavă, care duhnea a moarte. Muştele îşi făcuseră apariția în forță, şi bâzâitul lor constant răsuna în pădurea cu aspect de catedrală, ca un acompaniament în surdină al sâsâitului transmițătoarelor radio şi al murmurului vocilor echipei de legişti care făcea ultima verificare înainte de a părăsi locul crimei.

D'Agosta a auzit paşi şi s-a întors spre polițiştii locali care urcau din nou dealul.

— Stăteau la cabana lui McCone, a anunțat unul dintre ei. Avem portofelele lor, documentele de identitate şi amprentele. Cei doi erau angajați la Muzeul de Istorie Naturală.

— Da?

— Se pare că am cam terminat treburile pe aici. Mulțumim că ați venit atât de repede, locotenente.

— Şi eu vă mulțumesc că m-ați sunat.

— Am auzit la radio despre jaful de la muzeu, a intervenit cel de-al doilea polițist. Când am găsit artefactul în rezervorul de la toaletă, am pus lucrurile cap la cap şi ne-am gândit că ați putea fi interesat.

— Mda.

D'Agosta a privit în jos, studiindu-şi cu atenție pantofii.

— Sigur că da.

— Cuțitul ăla din aur valorează într-adevăr milioane? a întrebat primul polițist, încercând să-şi stăpânească entuziasmul.

D'Agosta a încuviințat din cap.

— Se pare că indivizii s-au pus cu cine nu trebuia.

— Poate, a răspuns D'Agosta.

Atâta doar că cele două crime necesitaseră multă străduință, s-a gândit. *Foarte multă muncă. Puteai transmite un avertisment cu mult mai puțin efort. Şi de ce se afla cuțitul în continuare în rezervorul de la toaletă? Doar era primul loc în care ar fi căutat oricine.*

Legiştii au început să care sacii cu cadavre şi containerele cu probe spre maşinile de pe marginea drumului. Fusese o zi lungă.

— Hai să ne întoarcem la secție şi să terminăm de scris rapoartele, a spus primul polițist. Imediat ce se încheie procesarea datelor şi examinarea probelor, o să vă trimitem cuțitul, domnule

locotenent.

D'Agosta a rămas o clipă nemişcat, uitându-se la scena crimei, răscolită pe toate părțile, adulmecând atent atmosfera umedă şi vâscoasă. Părea că pământul însuşi fusese despicat, violat. A oftat şi s-a întors pentru a se alătura celorlalți. Treaba lui se sfârşea aici. Cuțitul Tumi fusese găsit. Cât despre dublul asasinat, nu intra în jurisdicția lui.

Pe drum, s-a oprit lângă primul polițist. Aproape fără să vrea, a murmurat, mai mult pentru sine:

— Şi ăsta nu e decât începutul. Vor mai urma şi altele.

Ofițerul i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Ce vreți să spuneți?

D'Agosta a făcut un semn cu capul spre pădurea din spatele lor.

— Ceea ce s-a petrecut aici nu are nici o legătură cu jaful de la muzeu.

O scurtă ezitare, o strângere din buze.

— Mulțumim, domnule locotenent, că ne-ați împărtăşit opinia dumneavoastră.

D'Agosta era perfect conştient de scepticismul şi iritarea din vocea poliţistului. Copleşit brusc de un puternic sentiment de oboseală, s-a întors cu spatele, îndreptându-se spre maşina cu şofer, care avea să-l ducă înapoi, la locul unde aterizase elicopterul poliției din New York, rămas în aşteptare. Dintr-odată, i s-a făcut un dor nebun de New York City: de narcomanii care purtau arme

la vedere, de camerele de supraveghere ale bancomatelor, de proxeneții care se dădeau mari în maşini Hummer luxoase, de ucigaşii de doi bani, de escrocii cu alba-neagra, de blatişti, de psihopații care decapitau bunicuțe, de incendiatorii de cluburi de noapte, de agenții de bursă care dădeau lovitura şi fugeau cu banii, de violatorii de câini şi de toți ceilalți ciudați pe care îi cunoştea atât de bine şi îi iubea. Orice era mai bine decât această pădure – şi acest ucigaş.

Pescarul şedea aşezat la volanul camionetei Volkswagen, aşteptând la marginea drumului, în refugiul plin de noroi. Maşinile de poliție trecuseră pe lângă el încolo şi încoace, şi acum şoseaua spre Waldo Falls era pustie şi liniştită. Era în amurg, şi ceața care se formase se ridica încet, depunându-se ca nişte mărgeluțe pe parbriz.

Şi-a aranjat peruca, îndesând-o şi mai tare pe cap, apucând de buclele lungi de poliester şi trăgându-le cu putere în jos. Şi-a aprins un Marlboro şi a continuat răbdător să aştepte.

A trecut ceva timp până ce o pereche de faruri galbene s-a ivit dinspre oraş. Bărbatul şi-a stins țigara şi a privit prin oglinda retrovizoare maşina care se apropia. Era o marcă străină, o Toyota, ceea ce era foarte bine. Ei preferau să cumpere maşini japoneze în loc de americane.

Maşina a claxonat trecând pe lângă el.

Bărbatul a aşteptat ca luminile din spatele maşinii să dispară după curba în pantă lină. A

pornit apoi motorul Volkswagenului, a dat drumul ştergătoarelor de parbriz şi a intrat cu o mişcare lentă pe şosea. Şi-a permis un mic zâmbet strâmb şi o rugăciune închinată Domnului pentru că îi oferise din nou ocazia de a-L sluji.

Pescarul tocmai agățase în undiță un nou ucigaş dintre cei nenăscuți.

Biografiile autorilor

Denise Hamilton a fost profesor Fulbright şi reporter la *Los Angeles Times* înainte de a se dedica romanelor polițiste şi thrillerelor, după naşterea celor doi copii. Seria de bestselleruri Eve Diamond a figurat pe lista pentru premiile Edgar, Anthony, Willa Cather, precum şi pentru prestigioasele distincții britanice Dagger. Romanul *Ultimul cântec de leagăn* a fost recompensat de *Los Angeles Times* cu titlul Cartea Anului 2004. Vizitați site-ul personal al autoarei: www.denisehamilton.com.

Eric Van Lustbader este autorul bestsellerurilor internaționale *Ninja, Arta ucide, Trădarea lui Bourne* şi *Testamentul*, precum şi al altor douăzeci şi şase de romane, atât thrillere cât şi fantasy, plus un mare număr de povestiri. A absolvit Colegiul Columbia în 1968 şi a lucrat timp de cincisprezece ani în industria muzicii pop. De asemenea, a predat la o şcoală din oraşul New York. Pentru informații suplimentare, accesați www.ericvanittstbader.com.

Romanele *O mulțime de suflete, Grădina de zăpadă şi Lumina dinaintea zilei* ale lui Christopher Rice figurează pe lista de bestselleruri a *New York Times.* Rice publică regulat editoriale în revista *The Advocate.* Cartea *Grădina de zăpadă*

a fost distinsă cu premiul literar Lambda. Rice locuieşte în West Hollywood.

Alex Kava este autoarea seriei Maggie O'Dell, psihologul criminalist de la FBI, precum şi a thrillerului *O mişcare greşită,* unanim apreciat de critică. Romanele sale s-au vândut în aproape două milioane de exemplare şi au fost traduse în peste douăzeci de limbi. Au fost incluse pe listele de bestselleruri întocmite de *New York Times* şi *USA TODAY,* precum şi de alte publicații din întreaga lume. Alex îşi împarte timpul între Omaha, Nebraska şi Pensacola, Florida.

Grant Blackwood s-a molipsit de microbul scrisului după ce a citit *Caperele mediteraneene* de Clive Cussler. Este veteran al marinei americane, în cadrul căreia a activat timp de trei ani, la bordul unei fregate cu proiectile teleghidate, în operațiuni speciale şi ca pilot de echipaje de salvare. Scrie de peste douăzeci de ani şi locuieşte în Minnesota, unde lucrează în prezent la o nouă serie de thrillere.

F. Paul Wilson este autorul a circa patruzeci de romane şi peste o sută de povestiri foarte diverse, de la horror, romane de aventuri, thrillere medicale şi science fiction, la aproape toate genurile de frontieră. Este laureat al unor premii literare, şi cărțile sale au fost incluse de *New York*

Times pe lista de bestselleruri. A vândut peste şapte milioane de exemplare în Statele Unite şi a fost tradus în douăzeci şi patru de limbi. Este şi dramaturg, scenarist şi scriitor pentru mass-media interactivă. Este creatorul popularului personaj Repairman Jack (Jack Reparatorul).

Ted Bell s-a născut în Florida. Şi-a început cariera în domeniul publicității la Doyle Dane Bernbach în New York, în calitate de copywriter. Apoi a lucrat în Chicago, ca preşedinte al Leo Burnett Company, şi mai târziu a fost numit vicepreşedinte şi director de creație la Young Rubicam, filialele din Londra şi New York. Este autorul a cinci thrillere de acțiune-aventură, *Hawke, Asasin, Piratul, Spionul* şi *Țarul,* dedicate cutezătorului agent secret britanic Alex Hawke. Al treilea roman din serie a marcat şi debutul lui Bell pe lista de bestselleruri a *New York Times.* Ted locuieşte în Florida. Aici scrie thrillere, citeşte şi navighează. Puteți accesa pagina sa de web www.tedbellbooks.com.

M. Diane Vogt a creat cunoscuta şi apreciata serie de thrillere juridice, având-o ca personaj principal pe judecătoarea Wilhelmina Carson. Guvernul chinez a cumpărat drepturile de autor şi a tradus cărțile sale de ficțiune şi non-ficțiune, considerându-le o lectură captivantă şi educativă în privința vieții şi sistemului legal din America.

Avocat de meserie, Diane a reprezentat, în peste douăzeci şi cinci de ani de practică, cele mai mari corporații multinaționale, dar şi, deopotrivă, simple persoane fizice şi guverne.

Christopher Reich s-a născut în Tokio. A absolvit Universitatea din Georgetown şi Universitatea Texas din Austin, a lucrat în Elveția şi s-a întors în Statele Unite pentru a se dedica scrisului. A publicat cinci romane de succes, *Numărul de cont, Fugarul, Primul miliard. Bancherul diavolului* şi *Clubul patrioților.* Trăieşte în California, împreună cu soția şi copiii.

Brad Thor, originar din Chicago, a studiat la Universitatea Southern California. Este autorul bestsellerurilor *Leii din Lucerna, Cărarea asasinilor, Starea Uniunii* şi *Reculul.* Îşi petrece timpul, alături de familie, în Park City, Utah, şi în insula grecească Antiparos. Vizitați-l la www.bradthor.com.

Raelynn Hillhouse a transportat rom cubanez din Berlinul de Est în cel de Vest, a făcut contrabandă cu bijuterii din Uniunea Sovietică şi a falsificat vize de intrare în statele din blocul comunist. Născută în Missouri Ozarks, Raelynn a trăit timp de şase ani în Europa, a călătorit în peste patruzeci de țări şi vorbeşte fluent mai multe limbi. A obținut un doctorat în ştiințe politice la

Universitatea din Michigan, a fost bursier Fulbright şi profesor. A fost ameninţată cu puşti Kalaşnikov şi prinsă în schimburi de focuri între grăniceri. Locuieşte în Hawaii, pe pantele vulcanului Mauna Loa. Romanul său de debut, *Zona de ruptură,* a fost foarte bine primit de criticii americani.

Laureat al mai multor premii literare, **Robert Liparulo** a publicat peste o mie de articole şi povestiri în publicaţii precum *New Man, Reader's Digest* şi chiar *Modern Bride,* revista mireselor moderne. A scris (şi vândut) scenarii, profiluri de celebrităţi şi rapoarte de investigaţie, dar a revenit mereu la prima dragoste, literatura.

Ca mărturie a stilului său viu şi alert, romanul de debut, *Sosea odată un călăreţ,* a provocat un adevărat război al licitaţiilor pentru drepturile de ecranizare, cu câteva luni înainte de apariţie. Liparulo locuieşte în Colorado, împreună cu soţia şi cei patru copii. Accesaţi pagina sa de web www.robertliparulo.com.

Steve Berry, autor al unor romane care figurează în topul alcătuit de *New York Times,* locuieşte pe ţărmul Georgiei. De profesie avocat, a călătorit mult în Caraibe, Mexic, Europa şi Rusia. A scris thrillerele *Camera de chihlimbar, Profeţia familiei Romanov, Al treilea secret* şi *Moştenirea templierilor.* Romanele sale au fost incluse pe lista

de lecturi a celor mai importante cluburi de carte şi în programul BookSense al Asociației Librarilor Americani, şi au fost publicate în treizeci şi şapte de țări. Vizitați i la www.steveberry.org.

Katherine Neville a lucrat timp de mulți ani în calitate de consultant internațional şi expert în computere pentru clienți sau patroni precum Departamentul pentru Energie, Comisia pentru Reglementarea Activităților Nucleare, OPEC, IBM, guvernul algerian şi Bank of America. A fost şi manechin profesionist, pictor portretist şi a activat în domeniul fotografiei comerciale. Romanul de debut al lui Katherine Nevile, *Opt,* a fost tradus în peste treizeci de limbi şi a fost recent votat, într-un sondaj național în Spania, printre cele mai bune zece cărți din toate timpurile. Al doilea roman al său, *Un risc calculat,* a fost desemnat de *New York Times* drept cartea anului, iar *Cercul magic* a fost inclus de *USA TODAY* în lista de bestselleruri. Katherine locuieşte în Virginia, Washington D.C. Şi Santa Fe, New Mexico.

Douglas Preston şi **Lincoln Child**, care formează una dintre cele mai neobişnuite şi de succes parteneriate literare din ultimele decenii, au scris împreună treisprezece thrillere, în cei aproape douăzeci de ani de colaborare. S-au cunoscut atunci când Child, la acea vreme tânăr editor la St. Martin's Press, i-a solicitat lui Preston,

responsabil cu publicațiile Muzeului American de Istorie Naturală din New York City, să scrie o prezentare a muzeului. Ulterior, cei doi s-au hotărât să-şi unească forțele pentru a scrie *Relicva,* un roman a cărui acțiune se petrece într-un muzeu de istorie naturală fictiv. Cartea a fost ecranizată cu mult succes de Paramount Pictures. Protagonistul, excentricul şi strălucitul agent special Pendergast, a devenit obiect de cult pentru fanii thrillerelor. Cei doi scriu şi separat: Child este autorul a patru thrillere şi editor al mai multor antologii horror, în timp ce Preston a publicat patru lucrări de non-ficțiune şi cinci thrillere, precum şi articole ocazionale pentru revista *New Yorker.* Child este pasionat de motociclete, cărți rare, maşini de viteză şi papagali exotici, iar Preston adoră să călărească şi este membru al clubului ecvestru de elită Long Riders' Guild. Ambilor le place să sublinieze că au o diplomă total „inutilă" în literatură britanică.